VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXV, Nr. 137, mai-iunie 1978 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

Șovinismul maghiar în haină de paradă marxist-leninistă

de G. BADEA-LĂTUCEANU

Nu este în intenția noastră deocamdată de a pune în lumină stâlpii de susținere și tactica prin care revizionismul maghiar, conjugând forțe din exteriorul și din interiorul Ungariei, a reușit să mobilizeze o parte din presa occidentală în scopul asalturilor pe care le dă pentru realizarea exaltatului vis unguresc: răpirea Transilvaniei. Ne mulțumim pentru moment să analizăm lipsa de adevăr și logică a anacronicei poziții pe care o reprezintă aceste îndărătnice rămășițe ale epocii dualismului austro-ungar furișate abil în posturile de conducere ale Partidului și aiurea.

Când cea mai înapoiată țară africană își revendică dreptul de a lichida dominația unei minorități, Ungurii încearcă prin toate mijloacele să răstoarne pe dos acest proces istoric evolutiv, pretinzând ca Românii să fie opriți dela **exercitarea dreptului majorității absolute pe care el o au în Transilvania.** Acest dispreț pentru **Drepturile Omului** cu care șovinismul maghiar secole de-a rândul, sfidând opinia publică mondială, a tratat naționalitățile conlocuitoare din vechea Ungarie, și care reprezintă un element structural al **democratismului maghiar,** nu ne surprinde nici de data aceasta. Ceea ce este nou și intradevăr demn de scos în evidență este totala lipsă de discernământ a unor ziare și reviste din lumea occidentală care, acaparate până la aservire de interesele neobositului șovinism unguresc, au acceptat, pe lângă adoptarea unor poziții de argumentare și discuții fățiș marxist-leniniste, și riscul de a da credit în coloanele lor unui impresionant număr de inexactități și neadevăruri, în credința că cititorul satisfăcut de senzațional nu-și va mai pune problema ce este și ce nu este în legătură cu realitatea.

> În ziarul „LA JUSTICE", 12 mai 1894 Georges CLEMENCEAU, viitorul primministru al Franței scria:
>
> „Școlile românești sunt susținute prin subscripție privată iar în ele învățământul trebue să se facă în limba maghiară. Românii sunt lipsiți de ori ce drepturi politice. Românii din Ungaria și Transilvania în număr de 3,5 milioane ar avea dreptul — proporțional — la 75 deputați din cei 417 câți are camera și **nu au nici unul.** Libertatatea presei e absolut iluzorie". Și conchide astfel referitor la rușinea pe care a produs-o în Europa procesul Memorandiștilor. „Maghiarii dornici de libertate, trebue să recunoască și altor rase acelaș drept la viață pe care l'au revendicat sus și tare pentru ei înșiși".
>
> Lordul Fitzmaurice în 1890 în „PALL-MALL GAZETTE" în mai multe articole spune printre altele:
>
> „Ungurii urmăresc o politică violentă și oarbă față de naționalitățile supuse coroanei ungare și în special contra Românilor. În Transilvania atitudinea provocatoare a MINORITĂȚII MAGHIARE contra Românilor poate declanșa dela o zi la alta turburări".

Speculând goana după senzațional a anumitor publicații, ca „L'Express", „International Herald Tribune", „Le Soir" din Bruxelles și altele, agitația maghiară își îmbracă ridicole și nejustificate pretenții ale secolelor trecute, care cu atât mai mult ar trebui azi să rușineze orice om civilizat, în haina luptei pentru libertățile omului. Astfel confundată cu absurdul vis șovin, această luptă este compromisă în însăși substața și justețea ei, lucru foarte grav, cu atât mai grav cu cât în grosolane mistificări este angajat cel mai democratic instrument al lumii libere: presa. Este de neînchipuit și senzațional să vezi cum **șovinismul maghiar, sub masca marxist-leninistă, face apel la drepturile omului (la libertate) prin presa occidentală.** Rândurile ce urmează sunt scrise pentru demascarea acestor absurdități și în interesul restabilirii adevărului care nu poate fi decât unul singur.

*

Întreaga vâlvă e stârnită în fond de o scrisoare trimisă de domnul Karoly Kiraly, ungur, membru în CC al **PC Român,** membru supleant al comitetului executiv al CC al **PC Român,** fost prim-secretar de partid al județului Covasna **(România),** domnului Janos Vincze, tot ungur și dânsul, membru în CC al **PC Român.** Scrisoarea numită **document** de către redacția ziarului (Zeit Bild) din Berna, ziar maghiar de exil care o publică în extenso în numărul său din 8 martie 1978, desigur în intenția de a-și obișnui cititorii cu gândirea și limbajul marxist și așezată sub mobilizatorul titlu de senzație „Strigăt de ajutor din România . . .", este un exemplu tipic de gargară marxist-leninistă în care, după cum vom vedea, mișună ascuns cel mai deșănțat șovinism maghiar. Ziarul unguresc de limbă germană din capitala helvetică consideră necesar și binevenit să încadreze „documentul" într'un cortegiu de explicații și comentarii pentru a-l face cât mai agitatoric în sprijinul pretențiilor maghiare. Asfel domnul Karoly Kiraly este prezentat (în chenar) drept: „ein loyaler KP-Angehörige", afirmație pe cât de gratuită pe atât de ambiguă și contradictorie în sensul că nu-i deloc clar cum trebue să-l considerăm pe acest Karoly Kiraly: loial față de partidul comunist sau loial din punctul de vedere al celor dela „Zeit Bild" . . . Dar poate **realitatea** ne-a depășit și ceea ce părea o contradicție se dovedește a fi identitate de vederi, publicația ungurilor „exilații" la Berna devenind un cap de pod al expansiunii roșii în Europa. Din păcate, la concluzii asemănătoare suntem forțați să ajungem și după lectura articolului semnat Paul Mathil din „Le Soir"-Bruxelles (8. 3. 1978). În acest ziar, fostul prim-secretar de partid dela Covasna este prezentat după cum urmează: „D'abord, M. Kiraly est un dirigeant communiste au dessus de tout soupçon". Este semnificativ că într'un ziar „liberal", cum pretinde „Le Soir" că este, un șef comunist este prezentat „sans tache et sans reproche", numai pentru că-i ungur. Dealtfel apropierea dintre cele două scurte dar elocvente propoziții citate este atât de flagrantă, încât te întrebi dacă nu este vorba, în cele două cazuri, de acelaș text-circulară trimis prietenilor redactori filomaghiari, text-circulară care a fost respectat cu fidelitate dogmatică.

Dar să revenim la fondul problemei, la afirmațiile domnului Kiraly, la plângerile și în ultimă analiză la intențiile domniei sale, adică să vedem ce vrea. Dela bun început trebue să recunoaștem că dânsul, după cum scrie și implicit gândește, nu pare deloc să dezmintă titlurile și înalta poziție ce o deține în ierarhia de partid. Întreaga scriscare, de o demagogică generalitate, îneacă în nămolul dialectic lipsa de conținut și de precizie.

Când însă, amețit de justețea marxistă, se precipită asupra unui anemic exemplu, domnul Kiraly ia în brațe sau neadevărul sau lipsa de judecată, sau pe amândouă împreună, devenind de un ridicol sărbătoresc.

Să începem cu cazurile mai grave de „nedreptate" valahă și pentru a scuti cititorul de întreaga gargară ideologică cităm din ziarele mai sus pomenite rezumatul capetelor de acuzație:

În Transilvania au fost închise universitățile și școlile maghiare, după „International Herald Tribune", iar după „Le Soir" ar fi fost închisă o foarte veche universitate maghiară" și au fost închise academia de medicină și chiar mai multe școli secundare și tehnice. „Limba maghiară a fost suprimată din cultură, posturile de răspundere din Transilvania au fost colonizate cu Români", pretinde ziarul belgian. Este de remarcat felul în care interpretează Ungurii și prietenii lor problema. În Țara românească, recte Transilvania, prezența unui român în post de răspundere **e considerată colonizare,** ea fiind socotită ca o uzurpare a privileggilor maghiare. Și asta în secolul 20! . .

Care este realitatea?

Universitățile maghiare la care face aluzie „documentul" sunt . . . una singură care n'a fost închisă, ci a fuzionat împreună cu cea românească la sfârșitul anilor 50, de când poartă numele a doi savanți de renume mondial, românul Babeș și maghiarul Bolyai, deci „Universitatea Babeș-Bolyai". La această universitate, din 207 cursuri șaptezeci și șapte sunt în limba maghiară, adică mai mult de a treia parte. Rămânând în domeniul învățământului, iată cum se prezintă „situația disperată a limbii maghiare în România":

O nerușinată mistificare

Magazinul săptămânal ilustrat „Stern" (Warburgstr. 50, Hamburg 36) a publicat în numărul său din 30. 3–5. 4. 1978 această hartă „etnografică" a Transilvaniei. După cum se poate constata, nerușinații mistificatori dela „Stern" nu le lasă Românilor decât porțiuni periferice din teritoriul acestei provincii românești, astfel ca cei neavizați să ajungă la concluzia că Transilvania este locuită în mare parte de alții și nu de Români.

Ținem să se știe că domnul Henri Nannen, redactorul-șef al magazinului „Stern", foat înfocat național-socialist, este astăzi unul din principalii suporteri ai politicii externe sovietice.

Din cele 13573 grădinițe de copii, câte erau în 1976, funcționau 1456 cu limba de predare maghiară, deci peste 10%. Cum însă la 770016 copii români corespundea un număr de 52765 copii maghiari, deci 7%, rezultă că maghiarii sunt avantajați. În grădinițile de copii cu limba maghiară numărul copiilor dintr'o clasă fiind mai mic decât la cele românești.

Din totalul de 3011536 elevi de școli elementare, 169032 frecventau școli maghiare, în timp ce 19050 elevi erau înscriși la liceele cu limba de predare maghiară și 6188 studenți urmau cursuril facultăților cu limba de predare maghiară. Iată care este realitatea în legătură cu „suprimarea limbii maghiare din învățământ." Asta nu-i mulțumește însă pe unguri. Ei vor, nici mai mult nici mai puțin, ca ungurul născut în România să fie completamente ferit de contactul cu „odioasa limbă valahă", din leagăn și până la moarte, dorința în pas cu vremea și eminamente fraternă. În acest caz va fi greu dacă nu imposibil ca puhoiul de maghiari ajunși membrii în CC al PC Român să se mai înțeleagă cu restul colegilor români dacă aceștia din urmă nu vor învăța cât mai grabnic limba maghiară. Noi înțelegem că Ungurii ar vrea să vorbească numai ungurește, dar cum vor ei atunci să fie cât mai mulți (dacă s'ar putea chiar toți) în conducerea unei țări în care sunt minoritari? În România de astăzi ei nu sunt nici măcar 10%. Lăsăm pe domnul Kiraly sa iasă singur din această dilemă.

Să ne întoarcem la „situația tragică a limbii maghiare în România".

Săptămânalul „L'Express" găsește nimerit să atârne ca titlu articolului din 3–9. IV. 78, articol în care se ocupă de „Documentul Kiraly": „Roumanie: défense de parler hongrois". Să vedem cum și prin ce mijloace este interzis în România să se vorbească ungurește. Iată cum! În 20 de facultăți **cursurile se țin curent în limba maghiara,** iar în 5 institute de învățământ superior și în 40 institute de specialitate cursurile se țin **și în limba maghiară.** Așa se prezintă situația la Universitatea Babeș-Bolyai. Unsprezece case de editură publică cărți în limba maghiară, în timp ce ziarele și revistele în limba maghiară sunt 30, anume:

Előre, Fáklya, Igazság, Vörös Zászló, Szabad Szó, Vörös Lobogó, Brassói Lapok, Magyei Tükör, Hargita, Bányavidéki Fáklya, Szatmári Hirlap, Uj Elet, Munkásélet, Jóbarát, Napsugár, Dolgozó nö, A Hét, Korunk, Müvelödés, Utunk, Igaz Szó, Matematikailapók, Falvak dolgozó, Méhészet Romaniában, Tanügyi újság, Nyelv-és irodalomtudományi közlemények, România Szocialista Köstársasági Hivatalos Közlönyenek Forditása, Reformatus Szemle, Keresztény Magvetö. 7 reviste școlare în l. maghiară; 6 calendare și almanahuri în l. maghiară etc. etc.

Posturile de radio din România transmit 2000 ore pe an în limba maghiară, iar televiziunea două ore și jumătate pe săptămână. Pentru publicul unguresc, funcționează în România, subvenționate de stat, 10 teatre și o operă unde se cântă și se vorbește **numai ungurește.** Dar asta nu le-ajunge!

Sfidăm — și o spunem cu o experiență și convingere multiseculară, țara și regimul care ar fi în stare să satisfacă pretențiile Ungurilor.

Dar în fond la ce te poți aștepta dela unul care strigă într'una de-ți ia auzul că n'are voie să vorbească pe ungurește?

Domnul Kiraly se vaetă că în România Ungurii n'au drepturi, dar la o mică socoteală făcută de „Zeit Bild" reese că, în afară de domnil Karoly Kiraly și Janos Vincze menibrii în CC, domnul Janos Fazekas, ungur deasemenea, este locțiitorul președintelui consilliului de miniștri în România, iar domnul György Puskas, tot ungur și el, vicepreședinte al marei adunări naționale în România. La acestia se adaugă, după cum spune „Zeit Bild", nenumărați membri în CC al PC Român, maghiari toți, scriitori maghiari (care scriu în ungurește, dar „n'au voie să vorbească" după cum pretinde „L'Express"), apoi directori de spitale, redactori la diverse publicații, cu toții maghiari de sânge și de cuget . . . Așa începe lista „nedrepatăților" de care se plâng frații maghiari. Craca pe care s'au așezat și-o taie singuri, pentru că vor să obțină mai mult decât li se cuvine!

Cu această ocazie este oportun să amintim că la instaurarea regimului comunist în România, Ungurii au avut o contribuție copleșitoare. Este suficient să amintim numele a două personagii de vârf: Laszlo Luka și Sandor Mogyoros care au catapultat în conducerea de stat și în cea politică, cât și în cadrul organelor represive, un număr impresionant de unguri și de evrei unguri (80% din coloneii de securitate, șefi de regiuni și 50% din ofițeri și subofițeri). Dece? Momentul era prielnic de a ajunge sus și negăsindu-se destui români la „înălțimea momentului" frații unguri au sărit în ajutor.

Dar să trecem peste trecut și să revenim la prezent. Conform gândului domnului Kiraly, da-

(urmare în pag. 8)

Dintr'o descriere a Principatelor Române la 1807

Thomas Thornton, rezident al Angliei la Constantinopol între 1773–1806, a publicat în 1807 o carte despre **The Present State of Turkey,** jumătate din aceasta fiind de fapt consacrată descrierii sub diferite aspecte a Pricipatelor Române, rezultat al observaţiilor personale pe teren. Din cauza titlului referitor numai la Turcia, partea de descriere refe ritoare la ţările noastre a rămas multă vreme neobservată, deşi opera a fost tradusă după puţini ani în limbile germană, franceză, iar în 1822 şi în suedeză, iar când, după mulţi ani, descrierea aceasta a fost observată şi de Români, ea a rămas nefolosită ca izvor istoric. În istoriografia r. s. r-istă nu o găsim utilizată, poate din cauza pasajelor numeroase prea sugestive şi prea analoage cu stările actuale, cum se poate constata din fragmentele ce le dăm mai jos din această scriere.

*

Supremul post de cinste pe care Grecii (fanarioţi) îl pot obţine (de la Turci) este demnittatea de gospodar în Moldova sau în Valahia... Numărul celor ce năzuiau la aceste posturi era atât de mare, încât intriganţii de greci nu se dădeau în lături de la niciun mijloc ca acestea să le revină lor. Pentru guvernul turc era cu totul indiferent pe cine va alege. Singurul criteriu era aurul şi aşa... se detronau gospodarii unul pe altul. Fiecare dintre ei căuta numai să tragă pentru el cât mai mult în acel scurt timp cât dispune de demnitatea de gospodar.

. . . .

Vântul de sud-vest din luna iunie aduce ploi periodice, urmate de furtuni şi vreme proastă, care aproape zilnic au loc concomitent. Din cauza vântului sudic care pricinuieşte topiri de zăpezi în munţi, se produc în această lună dese inundaţii...

Cutremurele sunt rare. Totuşi în anul 1802 Bucureştiul a fost distrus aproape până la temelie de un cutremur...

Există aci felurite soiuri de cai. Cei mai mulţi sunt în Moldova, de unde sunt cumpăraţi în număr mare pentru cavaleria austriacă şi cea prusiană. Sunt de altfel bine legaţi la corp, foarte vioi şi dresabili. Caii de tracţiune sunt mici, însă sprinteni şi pot suporta lungi alergături. Ei petrec toate anotimpurile în aer liber; iarna sunt însă expuşi lupilor care în cârduri mari atacă în vremea zăpezilor şi alte animale, chiar şi pe oameni... Peşte se găseşte în Dunăre din abundenţă şi păsări de apă nu lipsesc nici în râuri şi nici în eleşteie...

Cea mai mare năpastă pentru ţară sunt lăcustele care pricinuiesc pustiiri uneori înspăimântătoare. Acestea trec chiar şi peste munţii înalţi ai Carpaţilor tăbărând în Transilvania, unde guvernul, totuşi grijuliu, deja a mobilizat un regiment ca prin bătaia tunurilor şi cu fumul din praf să le alunge sau să le nimicească...

La Dacii de astăzi n'a mai rămas din antica onoare războinică nimic altceva, decât o îndărătnicie neputincioasă. Ei refuză să plătească birul, cu toate că ştiu cum drept urmare refuzului vor fi pedepsiţi cu bătaie. Ca să facă însă vreo revoltă, în aşa ceva ei nu cad. În realitate, **cel mai rău lucru ce poate fi dat unui popor e ca el să fie oprimat de o putere streină.** Ţăranii se numesc Români, adică Romani, cuvânt cu care ei sunt deosebiţi de boieri sau de nobilime. Prin portul lor de vară locuitorii de astăzi **se aseamănă întru totul cu strămoşii lor, acela care sunt reprezentaţi pe columna lui Traian...** Comportarea lor jovială e în contrast evident cu înfăţişarea lor neputincioasă şi descurajată; căci prin robia lor ei au decăzut până în asemenea grad încât înşişi se consideră prea slabi. Aceasta nici nu este de mirare, dacă ne gândim cum Turcii ce trec prin ţară, cum şi gospodarii greci, mai mult jefuiesc decât cârmuiesc şi cum atât Turcii cât şi Ruşii, deîndată cu începerea vreunui război deobicei le ocupă ţara şi toţi recurg la aceleaşi mijloace de constrângere. Fiecare fuge de pe loc deîndată ce se apropie vreun călător strein, chiar şi atunci când un slujbaş al stăpânirii îl însoţeşte pe acesta. Fără constrângere, de la ei nu se pot obţine niciodată nici cele mai necesare... Niciodată n'am fost în vreo casă (de Români) şi să nu fi fost întâmpinat acolo cu cea mai mare bunăvoinţă. Locuitorii de la ţară rareori ating etatea de 70 de ani; la 60 ei deja sunt moşi. Aceasta însă are alte cauze decât clima, căci bolile cronice sunt necunoscute. Infecţia veziculei biliare şi inflamarea acesteia este frecventă, însă arareori mortală. Se socoteşte că ambele Principate au circa două milioane de locuitori, ceea ce e destul de puţin, ţinând seama de întinderea pământului şi fertilitatea solului. **Dă-le însă o guvernare potrivită şi siguranţă pentru proprietate, eliberează industria de toate îngrădirile şi atunci massa poporului de îndată se va înstări...**

Rumânii sunt foarte încărcaţi cu dări şi storşi printr'o crudă apăsare; legea îi ocroteşte însă de abuzuri din partea persoanelor particulare. Slujbaşii stăpânirii îi pot pedepsi cu cazně corporală. Clăcaşii boierilor şi ai proprietarilor dau acestora zeciuială. Pe stăpâni ei îi pot schimba după dorinţă, mutându-se de la unul la altul. Cei rămaşi (pe loc) trebuie să plătească însă birurile mărite cu atât ca să se împlinească venitul stabilit şi adesea ei sunt obligaţi a plăti capitaţia anuală de 10 sau de 11 ori, încât abia îşi pot împlini cele mai necesare... Deoarece munca nu îmbunătăţeşte starea pământenilor, ei se lasă pradă apatiei şi unul îl divulgă pe altul când crede că acesta posedă ceva mai mult decât el însuşi. Trăsăturile feţei lor sunt deformate de obedienţă, trupurile lor sunt slăbite de oboseală şi de subnutriţie şi dedarea la băuturi tari le înlătură pentru o clipă simţul mizeriei.

Judecata se face în fiecare zi şi domnitorul ţării e aci prezent în persoană câtva timp... El pedepseşte după plac şi are o putere nemărginită asupra vieţii şi morţii. Bastonul domnesc se află totdeuna lângă tron; nu miră câtuşi de puţin a vedea cum domnitorul înfuriat aplică personal curtenilor şi miniştrilor săi lovituri pe cap, şi pe umeri pentru fărădelegile lor.

Este greu a recunoaşte în grec pe un raiă dispreţuit, atât de repede îşi însuşeşte el aerul pompei orientale şi se lasă dus de acea mândrie şi trufie pe care rangul său i le oferă... Cei care la Constantinopol au parte de dispreţ, la Bucureşti trezesc pe urmă scârbă şi repulsie. Nu trebuie deci să ne mire că la o astfel de curte se văd dezvoltate ceremonii groteşti legate de cele mai decăzute deprinderi şi de cea mai scabroasă fiinţă târâtoare, însoţită de cea mai nesuferită deşertăciune.

. . . .

Nobilimea privită ca un singur corp, reprezentată de divan sau de consiliul de stat, nu are propriu zis nici o putere, căci influenţa ei asupra cârmuirii în chestiunile publice e doar o aparenţă, devreme ce acestea depind în realitate numai de domnitor... Boierii se apropie de domnitor cu ploconeală de sclavi şi-şi fac semnul crucii înainte de a intra în audienţă, spre a fi scutiţi de primejdie. Puţini se bucură de cinstea de a săruta mâna domnitorului şi cei cărora li se îngăduie să-i atingă îmbrăcămintea şi picioarele, socotesc aceasta o mare cinste. În interiorul ambelor Principate nu staţionează niciun fel de garnizoane turceşti; însă la hotare, pe Dunăre şi pe Nistru, ele sunt înconjurate de cetăţi cu garnizoane turceşti şi comandanţi care deţin şi puterea civilă pe o anumită întindere a ţinuturilor dimprejur... Divaneffendi sau secretar este singurul musulman în slujba domnitorului... Deşi este plătit de domn, el trebuie totuşi privit ca un slujbaş al Porţii care supraveghează conduita domnului...

Codul de legi al lui Iustinian ar trebui să se aplice în Moldova şi Valahia, dar acesta nu este cercetat, nu este înţeles şi nici urmat ..

În privinţa religiei, cârmuirile din ambele principate sunt tolerante... Luteranii au o biserică în Bucureşti, iar evreii posedă o mulţime de sinagogi în ambele provincii.

Pentru intrarea mea în Bucureşti au avut nevoie de nu mai puţin de 13 cai, pe când în orice altă ţară ar fi fost de ajuns în asemenea cazuri doar doi cai... Întreţinerea cu streinii este interzisă în oraşe. La conacurile lor (ale boierilor) de la ţară eşti însă binevenit.

. . . .

Grecii (fanarioţii) cer locuitorilor aceeaşi supunere pe care ei înşişi o arată mărimilor turceşti. Dar cum ei înşişi nu posedă vreo valoare personală şi nu reprezintă vreo importanţă politică, ei nu se pricep să poruncească... ci şi manifestă faţă de subordonaţii lor sentimentele de deşartă răutate numai prin expresii dure şi prin violenţă...

Ruşii au înţeles demult să-şi asigure o influenţă cât mai mare asupra celor două Principate. Prin tratatul de pace de la Kuciuk-Kaynargi (1774) au fost garantate locuitorilor vechile lor drepturi, iar suzeranitatea Porţii a fost limitată. Turcii însă niciodată n'au împlinit întocmai raporturile intrate în vigoare, ci, la fel ca şi înainte, au exersat aceeaşi opresiune asupra locuitorilor.

Criza în care se găsesc statele va determina soarta lor (a Principatelor) viitoare. Existenţa Imperiului otoman depinde de rezolvarea următoarei chestiuni: cine va deveni în viitor stăpân pe Moldova şi Valahia? Aceste provincii nu vor putea rămâne multă vreme sub stăpânire împărţită. Şi mai puţin vor putea ele să devină independente, deoarece sunt înconjurate din toate părţile de state puternice. Dacă Poarta rămâne în posesiunea lor, aceasta ea o va datora, ţinând seama de slăbiciunea guvernului ei, numai influenţei streine. Sub stăpânire austriacă ele vor constitui o piedică de netrecut în calea extinderii acaparării ruseşti. Dacă însă ele vor fi alăturate Rusiei, atunci Dunărea zadarnic îşi va purta valurile între Turci şi inamicii lor de totdeauna. Destrămarea statului otoman va deveni atunci inevitabilă — un fapt asupra consecinţelor căruia nu te poţi gândi fără adânci îngrijorări.

(Redat de **S. Gârleanu**)

„Replica", publicaţie ce-şi merită numele

Magazinul politic mexican „Replica" (Avenida Las Américas No. 137, Gudalajara, Jal. Mexico), împlinind zece ani de existenţă, a scos un foarte documentat număr special dedicat situaţiei internaţionale, cu toate implicaţiile ei şi confruntărilor cu tabăra comunistă.

În legătură cu aceasta, „Replica" se ocupă şi de cele afirmate de Fidel Castro în cadrul unei recente manifestaţii de mase căreia Radio Havana i-a consacrat mai multe emisiuni.

Ca în toate discursurile pe care le ţine bărbosul dictator şi tiran, n'au lipsit nici de data aceasta fanfaronadele demagogice, una din aceste fanfaronade fiind şi declaraţia sforăitoare: „Cu armanentul pe care l-am primit dela Uniunea Sovietică **am devenit invincibili...**" ieftină afirmaţie pe care doar proştii o pot crede. Anumite precizări făcute însă de Fidel Castro cu această ocazie merită a fi luate în seamă, ele prezentând mare importanţă. Astfel, Castro a spus foarte clar că guvernul lui este în măsură să trimită mii de combatanţi peste mări şi că „brigăzi speciale", dotate cu armament corespunzător, îşi desăvârşesc acum pregătirea pentru a fi trimise în diferite ţări, una din aceste brigăzi, care poartă numele de „Che Guevara", fiind alcătuită din soldaţi care cunosc perfect de bine limba franceză şi limba engleză. Această ultimă brigadă — aşa a spus Fidel Castro — este destinată să opereze în Angola şi **pretutindeni unde interesele Uniunii Sovietice şi ale Cubei o vor cere.** Mai clar nici că se poate! Şi cu toate acestea din partea puterilor occidentale, cu deoasebire din partea Americanilor, direct vizaţi, nu s'a produs nici un fel de reacţiune, fapt ce determină „Replica" să se ocupe puţin şi de domnul Jimmy Carter. Speranţele pe care şi le puseseră unii în el s'au spulberat. Popularitatea domnului Carter este la derivă. Americanii încep să-şi dea seama că preşedintele Statelor Unite duce o politică indecisă, că sprijină mişcările teroriste din Africa, refuzând să acorde sprijin economic şi militar ţărilor şi organizaţiilor care combat subversiunea şi terorismul marxist. Domnul Carter nu a protestat nici măcar o singură dată faţă de genocidul practicat în Cambodgia, unde peste jumătate de milion de oameni au fost masacraţi, omorâţi cu topoarele şi cu lopeţile, pentru economie de muniţie... Încet încet, în Statele Unite îşi face loc o noţiune nouă „Carter-comunismul." Prin luarea comenzii Generalului Singlaub, comandantul forţelor americane din Corea de Sud care şi-a permis să atragă atenţia asupra pericolului ce ar rezulta prin retragerea unităţilor americane din această ţară„ Carter şi-a atras un val de proteste şi s'a discreditat în ochii oamenilor cu judecată.

Sub titlul „lupta împotriva comunismului este o luptă pe viaţă şi pe moarte", în numărul acesta din „Replica" sunt publicate din nou o serie de articole care au apărut în decursul celor zece ani, articole care s'au dovedit profetice, desfăşurarea evenimentelor confirmând întocmai tot ce s'a scris. Între timp, prin forţă şi prin toată gama subversiunei, pătrundera comunismului s'a accentuat, el consolidându-şi poziţiile pretutindeni.

Mai toţi cei care poartă răspunderea treburilor politice în ţările occidentale n'au învăţat nimic din cele întâmplate cu decenii în urmă, când conducerea sovietică a produs dovezi elocvente asupra scopurilor pe care le urmăreşte, adică aşezarea propriei stăpâniri prin curăţirea totală a terenului de toate elementele susceptibile să-i opună cândva rezistenţă... Pentru acest motiv conducerea sovietică a ordonat uciderea celor 10000 de ofiţeri polonezi în pădurile dela Katyn, ofiţeri activi şi de rezervă, adică profesori, avocaţi, scriitori, ziarişti, toţi intelectuali sub 40 de ani, rezerva de inteligně şi de afirmare a întregului popor polonez. Sovietele au procedat la fel în toate ţările pe care le-au subjugat, cu binecuvântarea aliaţilor lor occidentali, lichidând dintru început tot ce era considerat drept inamic potenţial. Este de aşteptat că bolşevicii nu vor deroga dela acest procedeu nici în ţările ale căror porţi le vor fi larg deschise de politicieni complici, naivi sau cretini.

Mult spaţiu consacră acest număr din „Replica" infiltraţiilor anarho-marxiste în rândurile clerului catolic, semnalând că printre puţinii

(urmare pag. 4)

Tudose Roman (1887–1921)

S'a născut la 5 ianuarie 1887, în satul Chipercenii de Sus, din ţinutul Orheiului; părinţii lui, mazâli, plugari sărmani, văzând cât e de greu să trăeşti fără de carte, când era de şapte ani, l-au dat la şcoala din sat, unde în curs de opt ani de zile a învăţat cu greu două clase, (Şcolile aşa zise cu două clase aveau de fapt şase clase), în limba rusească.

După ce a terminat şcoala a rămas pe lângă părinţi ajutându-i în mica lor gospodărie, iar în anul 1905, citind cel dintâi număr al gazetei moldoveneşti „Basarabia" nu-i venea să creadă ochilor, că citeşte în limba lui, şi tânărul Tudose Roman îşi păraseşte casa părintească şi vine la redacţia „Basarabiei" unde a stat mai mult timp şi unde a aflat „de unde se trage neamul nostru" şi unde s'a „deprins a citi româneşte". Aci şi-a tipărit şi cele dintâi poezii ale sale. A fost pe urmă invitat la redacţia „Cuvântul moldovenesc", unde şi-a tipărit cele mai multe din poeziile sale. In anul 1915 devine orb din cauza tifosului exantematic, iar în toamna anului 1921 moare la Chipercenii lui, între ţărani, a căror viaţă a cântat-o în poeziile sale.

O bună parte din poeziile lui Tudose Roman au fost adunate într'un volumaş mic (în total 30 de poezii), care a apărut în anul 1919 cu litere chirilice în editura „Societăţii de gospodărie modernă şi cultură naţională Propăşirea". Cărticica poartă titlul „Cântecul Plugarului", care corespunde admirabil conţinutului acestui volumaş şi care caracterizează foarte bine talentul nefercitului poet". (Cfr. Ştefan Ciobanu, Cultura Românească în Basarabia, Chişinău, 1923, pp. 265–266)

— „Tudose Roman, acest Colţov al Basarabiei, a cântat viaţa ţăranului, nevoile lui; în poezia lui se oglindeşte şi epoca renaşterii poporului românesc din Basarabia, revoluţia naţională din 1917. Aşa, cum au foast scrise aceste poezii, în limba poporului, fără multă artă şi fără influenţe din afară, vor rămânea ca mărturii adevărate ale sentimentelor şi gândirii ţăranului basarabean în timpul revoluţiei şi înainte de ea" (Cfr. Ştefan Ciobanu, Op. Citat, p. 272).

Tudose Roman

Soarta Plugarului –

Vai de omul cel din ţară,
Care câmpurile ară,
Dela zori de dimineaţă
Cu sudorile pe faţă

El lucrează în greu mare,
Dar folos tot nu mai are,
Căci averi altora strânge
Pân'şi oasele îşi frânge.

Drepturile-i sunt călcate,
Silnicite, dărâmate,
Cârmuirea cea de sus
Traiul i-a făcut nespus.

Toţi străinii de prin lume
Fără patrie şi nume,
Negustori fără ruşine —
Când numai le vine bine

Pe ţăran îl tot înşală
La cântari, la socoteală,
Şi pe zi ce trece urcă
Datoria şi-l încurcă

Ei trăesc la noi în sate,
Ca tăunii pe-a lui spate,
Stau şi storc a lui putere,
Grămădindu-şi lor avere

De-l şi văd că bietul moare
De el nimeni milă n'are,
Şi îl lasă ca să piară
În al sărăciei ghiară.

„Stindardul" erscheint gewöhnlich mit drei Seiten in deutscher Sprache. Diesmal waren wir gezwungen, den deutschen Tei der Zeitung zu reduzieren. Wir bitten unsere Leser, uns das zu verzeihen. Das nächste mal werden es wieder drei Seiten in deutscher Sprache sein.

Calvarul Mariei Antonescu

În nr. 85 din ian.–feb. 1965, I. V. Emilian scria aceste rânduri la căpătâiul singuratic și neștiut al Mariei Antonescu:

„După 20 de ani de temniță, de chinuri și de umilințí, Maria Antonescu a murit, în clinica chirurgicală a Spitalului Colțea din București, în ziua de 19 octombrie 1964.

A fost înmormantată în parcela mormintelor anonime din Cimitirul Bellu, printre acei sortiți unei desăvârșite uitări. Odată și-odată însă, când odioșii stăpânitori de astăzi ai țării vor fi îngropați sub molozul republicii lor „populare", Maria Antonescu va odihni întru veșnicie într'alt loc, într'un cimitir militar, printre ostașii căzuți pentru țară și pentru neam. Nu este o altă Româncă care să merite mai mult decât ea o asemenea cinste.

Maria Antonescu este prima femeie valahă care a fost arestată de comuniști, a doua zi după ce soțul ei fusese arestat, prin mârșavă manevră, în biroul regal și predat agentului sovietic Emil Bodnăraș, personaj abject pe care orice ofițer demn de acest nume ar fi avut datoria să-l doboare cu un glonț. Arestarea ei a fost camuflată în „forme legale", chipurile pentru a da socoteală de gestiunea Consiliului de Patronaj, instituție înființată de ea și pe care a servito cu extraordinară putere de muncă și cu exemplară abnegație. Dealtfel, în ciuda eforturilor depuse de comuniști și de jalnicii lor complici, mai mult sau mai puțin „istorici", gestiunea Consiliului de Patronaj a fost găsită în perfectă ordine, Maria Antonescu fiind scoasă din cauză. Din această pricină, ea n'a compărut niciodată în fața vreunei instanțe de judecată, oricât de iluzorie ar fi fost asemenea instanță după cele întâmplate la 23 August 1944. Guvernul instalat la adăpostul baionetelor inamicului a consimțit totuși ca ea că fie transportată la Moscova. A stat 2 ani, **la secret**, în închisoarea Liubianka. Apoi a fost din nou adusă în țară unde, tot fără judecată, a fost ținută întemnițată mai întâi în beciurile Ministerului de Interne, apoi la Malmaison, la Văcărești, la închisoarea din strada Uranus, la Jilava și în cele din urmă la Mislea. Dela Mislea, acum vreo 2 ani a fost trimisă în Bărăgan, la Lățești, unde i se fixase domiciliu obligator. Satul Lățești se află la 21 km la nord de gara Fetești, așezare mizeră într'un ținut mlăștinos, bântuit de paludism, unde iarna crivățul suflă cu furie, îngropând sub nămeți de zăpadă bietele cocioabe... Dar și aci, în acest dezolant surghiun, Maria Antonescu a știut să-și facă prieteni, printre deportați și printre țărani. S'a străduit să aline chiar suferințele altora, făcând oficiul de soră de ocrotire, aceasta la vârsta de 74 de ani. Toți o iubeau! Istovită de puteri, din ce în ce mai bolnavă, într'o bună zi a fost găsită de vecini zăcând pe podeaua de lut a casei, în stare de nesimțire. Numai după aceasta și pentru a scăpa oarecum cu obraz curat, comuniștii din partea locului, mai omenoși probabil decât șefii lor dela București, au transportat-o la spital. După câteva săptămâni, închidea ochii puntruu totdeauna.

În fața mormântului ei, noi cei dela Stindardul cădem în genunchi. Ca foști ostași, știm să-i prețuim opera și tot binele pe care ea l-a făcut luptătorilor de front, rănițiior, invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

Prin grija Mariei Antonescu, Consiliul de Patronaj a trimis, numai în iarna 1941/1942, unităților noastre care se aflau în Crimeea și la Marea de Azov un număr de 76.189 cojocele, 162.438 perechi de mănuși, 275.835 perechi de ciorapi de lână, 85.268 fulare de lână, 54.827 căciuli, 7.601 șube îmblănite pentru sentinele și 439.792 obiecte de rufărie. Tot din inițiativa ei, s'a creiat un fond pentru a asigura expedierea pe front a **Pachetului Soldatului**, pachet care a sosit cu regularitate, în cele mai grele situații. În iarna 1944/1945, când trupele române se aflau mult mai aproape de țară, nimeni n'a mai primit asemenea pachet. În Rusia, în toate gările principale erau cantine românești ale Consiliului de Patronaj. Cine a mai văzut asemenea cantine după 23 August 1944? Der spitalele pe care nu numai că tot ea le înființase, dar care funcționau sub directa ei supraveghere? Cităm doar câteva. Spitalul de convalescenți și de mecanoterapie, cu 500 de paturi, dela Vatra Dornei, admirabilul spital dela Odessa, Centrul de readaptare pentru orbii de război dela Cernăuți, Centrul de readaptare pentru amputați dela Păulești, spitalul Z. I. 303 din Capitală care putea rivaliza cu cele mai scumpe sanatorii din țările occidentale... Își mai amintește cineva de cum au fost tratați invalizii după primul război mondial și ce pensii primeau acești invalizi sub regimul partidelor „democrate", atunci când le primeau și nu erau stropiți de tulumbele pompierilor când veneau să le ceară? Sub Antonescu și prin grija Consiliului de Patronaj al Mariei Antonescu s'au construit case pentru invalizi, li s'a dat îmbrăcăminte, vite de muncă și unelte agricole. Familiile invalizilor, cât și familiile celor căzuți pentru țară au fost ajutate într'un mod necunoscut până atunci în țara noastră. Au luat ființă zeci de școli primare cu internat pentru orfanii de război, iar pe lângă celelalte școli primare funcționau **nouă mii cinci sute** de cantine școlare, unde copiii celor mobilizați luau masa gratuit...

Aceasta este opera socială a Mariei Antonescu care a trebuit să îndure 20 de ani de pușcărie, să moară în cea mai neagră mizerie și să fie îngropată ca un câine numai și numai pentrucă a fost soția aceluia care ne-a ordonat, la 22 iunie 1941, să trecem Prutul.

Martiră a neamului, Maria Antonescu își va afla locul ei în istoria scrisă cu suferințe și cu jertfe a României".

Au trecut de atunci 14 ani. Afară de paginile semnate de arhiducesa Ileana — despre care va fi vorba mai departe — NIMENI nu a luat condeiul ca să scrie câteva rânduri despre ființa sfielnică, cu suflet mare adăpostit într'un trup firav, care și-a îndurat mucenicia până la capăt.

Trotzkystul ratat de la Paris îl ia în brațe pe ginerele Liubei Chișinevschi (căci tov. Ana-Maria Năvodaru-Goma, născută Netzmann, e nepoata acesteia). Tremuriciul de la Chicago, după ce a lins lespezile lojilor și sinagogilor îi răscumpără pe „Ben Corlaciu" și-l lasă să moară de foame pe Victor Vojen, fostul coleg de bancă de la „Spiru Haret". De răposatul Cioran nu mai am ce spune. Istoria românească îi interesează doar dacă o poate stoarce în paradoxuri tâmpite. Suprarealistul din Hawai se ocupă de toți stângiștii mâncători de fluturi... Pleava, spuma asta înveninată, străină visceral de rugul imens al bietei țări, zbârnâie la diapazonul lui Noel Bercovici și ne dă **la**-ul abjecției.

Atunci de memoria sacră a Mariei Antonescu mă voi ocupa eu.

*

După condamnarea Mareșalului, arhiducesa Ileana a avut ocazia în vara 1946 s'o revadă pe Maria Antonescu, căreia i se dăduse un scurt răgaz de „libertate" pe lunga golgotă a chinurilor. Iată mărturia:

„N'ar fi prudent să povestesc felul în care am reușit să o văd pe văduva Mareșalului Antonescu, care fusese întemnițată în Rusia, căci aranjamentul a implicat o serie de persoane și a constituit un pericol pentru noi toți. Am regăsit o femeie tristă cu părul alb și fața aproape la fel de albă ca părul, îmbrăcată într'o rochie neagră, modestă și curată, care fusese cârpită la coate și în alte părți unde evident țesătura se subțiase.

Era aproape insuportabil să vezi cât de mult se schimbase. Am îmbrățișat-o. Ea plângea cu înfricoșata disperare a unui copil în nemărginită durere. Într'un târziu abea a putut găsi cuvintele ca să-mi povestească despre ea. Cu o voce monotonă mi-a spus cum a fost transportată în Rusia, cum a fost transferată de unsprezece ori dintr'o închisoare în alta, totdeauna noaptea, așa că nu știa niciodată unde se afla. Apoi — câteva din torturile la care a fost supusă: timp de un an a fost ținută în tăcere desăvâmită și n'a auzit sunetul unei voci omenești; sentinelele comunicau cu ea prin semne iar între ele doar fluierau. Când i s'a vorbit întâia oară după un an, abea putea suporta durerea sunetelor de care se desobișnuise. Disperată, a încercat în van să-și taie vinele; ca urmare a fost obligată să țină mâinile deasupra păturii; când adormea și din cauza frigului le trăgea dedesubtera trezită cu brutalitate. A suferit de pneumonie și tifoidă și, tutuși, n'a murit. De ce? mă întreba disperată, de ce trebuie să mai trăiesc?

Faptul care m'a mișcat cumplit a fost momentul în care una din persoanele care a făcut posibilă întâlnirea noastră a venit să o prevină că trebuie să plece. O groază goală și neomenească i-a apărut în ochi. Mută, frângându-și mâinile s'a întors în fugă asemeni unui câine bătut. M'am grăbit să o mai îmbrățișez o dată, dar am simțit că era departe, în afara simpatiei omenești.

De soțul ei a fost despărțită la 23 august 1944. I s'a îngăduit să-l vadă o singură dată înaintea asasinării. Rușii au imaginat un surplus de rafinată cruzime: Mareșalulu a fost obligat să-i spună că a fost condamnat la moarte, dar că nu are voie să spună nici ziua nici ora. Astfel, zile de-arândul a fost ținută în neștiință dacă fusese împușcat ori nu. Târziu a aflat cum l-a fost moartea și ultima declarație curajoasă. La fel, cum soldații comandați să-l împuște au tras repetat alături și cum un „ofițer" i-a dat lovitura de grație.

Câtva timp după aceea, Dna Antonescu a fost eliberată din închisoare și i s'a permis să locuiască cu mama ei invalidă; dar cartele de alimente nu li s'au dat și au trăit din generozitatea altora. Erau supraveghiate continuu. Dna Antonescu avea dreptul la o oră de plimbare pe săptămână, sub escortă. Putea fi vizitată — nu fără riscuri, firește, de vreme ce lista vizitatorilor era predată autorităților. Sunt fericită să declar că mulți au asumat acest risc, iar alții, mai mulți dar și mai temători, au transmis provizii prin intermediul celor curajoși. A fost una din ultimele persoane pe care le-am văzut înainte de a părăsi Bucureștii pentru totdeauna. Ea a fost și printre aceia care m'a implorat să-i procur de la spital otrava care o va scuti de o nouă întemnițare în Rusia.

E cu putință oare ca, voi cei care trăiți în siguranță, să înțelegeți o viață atât de zdrobită încât darul cel mai de preț pe care il poți face unui prieten drag este otrava aducătoare de moarte?"

Această mărturie coroborează ceea ce știm din alte surse. Mareșalulu îi scria în ultimul mesaj de la Jilava:

„Ultima mea dorință este să trăești. Retrage-te într'o mânăstire. Acolo vei găsi liniștea necesară sufletului și bucata de pâine pe care azi nu o mai poți plăti. Am să rog să fiu îngropat lângă acei care mi-au fost străbuni și călăuzitori. Acolo, la Iancu-Nou, voi fi printre acei cu care, în copilărie, am cunoscut bucuriile și lipsurile. Împrejurările ne-au îndepărtat în viață de ei, dar sufletul meu nu i-a uitat niciodată. Poate vei gândi că acolo, lângă mine, va trebui să fie și ultimul tău locaș. Scoborînd în mormânt, eu azi, și tu mâine, ne vom înălța, sunt sigur. Va fi singura și dreapta răsplată. Te strâng în brațele mele cu căldură și te îmbrățișez cu dragoste. Nicio lacrimă".

Exigentul Mareșal îi cerea și plăpândei sale soții un suflet de cremene. În cronologia patimilor mai pot fi făcute unele precizări. Aflu indirect că o vreme — deci între vara 1946, înainte de întrevederea cu arhiducesa Ileana și noul șir de închisori, de astă dată „românești" — Maria Antonescu a locuit la fratele ei generalul Mărculescu în calea Moșilor nr. 246. Fiul acestuia, Camil, mi-a fost coleg la „Gh. Lazăr" — cu o clasă în urma mea. Am ucuriul că a doua zi după asasinarea eroului, când colegii noștri îi ocoleau pe nepot ca pe un ciumat și cârmeau spre „Tineretul progresist", am fost printre puținii care i-a strâns puternic mâna, rostind câteva cuvinte simple, pornite din inimă. Dar familia Mărculescu locuia în strada Cobălcescu no. 28. Deci sălașul din calea Moșilor era loc de surghiun. Până la plecarea mea din țară (noiembrie 1950), casa Mareșalului de la sosea str. Paharnicului no. 14, era în picioare dar pustie. Nu știu ce s'a întâmplat cu vila de la Predeal, la care ținea atât de mult și unde l-a găzduit în momente grele pe Corneliu Codreanu. Se pare că și casa familiei din calea Călărași a fost distrusă. Mormântul Mareșalului n'a putut fi identificat; în orice caz nu se află la cimitirul Iancu-Nou. Maria Antonescu se odihnește la Bellu, în cavoul familiei Mărculescu.

Voi mai aminti de altă femeie eroică: mama Mareșalului. După relatarea arhiducesei Ileana, acesteia i s'a permis să-l revadă înaintea execuției:

„El s'a comportat în timpul convorbirii ca și cum ar mai fi fost vreo speranță. Mama lui aparținea acelor mame ilustre din tradiția românească. Când a aflat vestea fatală a primit-o cu liniștită mândrie și demnitate. Am zărit-o la câteva zile după moartea fiului. Sedea în cerdacul casei, îmbrăcată în negru, lacrimile curgându-i șiroaie din ochii fără vedere. Am văzut-o din stradă, dar am crezut că sunt dureri care nu trebuiesc tulburate. Am plecat capul și mi-am continuat drumul".

E poate cazul să amintesc că portretul bătrânei doame Antonescu, schițat stângaci și rapid de Marin Preda în „Delirul" este **fals**. O prezintă ca pe o țărancă simplă. Firește, nu aparținea marei boierimi pământene, dar era o burgheză cultivată, înțeleaptă, dârză și al cărei sfat ilustrul fiu l-a ascultat totdeauna.

Am încercat să adun frânturile de informații care într'o zi vor contribui la istoria de un tragism brâncovenesc al unei întregi familii. N'am putut să scriu fără emoție și fără pasiune, pentru că aceștî oameni n'au fost pentru mine simple nume — ci carne, voci, mâini calde și atâta sânge și lacrimi împreună împărtășite. Alții vor aduce mărturia lor; mă gândesc în special la cei care au cunoscut-o pe Maria Antonescu în perioda de la Lățești și azi se află în libertate.

De la Maria Antonescu mi-am luat rămas bun în aprilie 1944 când a venit să boteze la biserica Sf. Niculae-Dușumea pe feciorul postum al unui ostaș căzut în Moldova. Îmi apare ireală, parcă desprinsă dintr'o fotografie a anilor '30, cu un taloraș modest și o gentuță după moda vremii.

Apoi, apoi... bombele Americanilor au distrus casa copilăriei mele din piața Buzești, odată cu Consiliul de Patronaj. După bacalaureat, în iunie 1947, pe Camil nu l-am mai întâlnit. Desigur și-a urmat și el calvarul singuratic...

Îți mulțumesc, Stăpâne, că mi-ai dat puterea să-mi amintesc. Dă-mi și curaj în valurile ce ne bântuie. Ce ar fi viața noastră fără gândul nobil și fierbinte care, privind înapoi, reînviază umbrele evanescente ale acelora care odinioară au fost ca și noi... chipul slavei Tale cele negrăite, deși purtăm ranele păcatelor.

E. LOZOVAN

NB. Mărturiile arhiducesei Ileana sunt extrase din cartea: **I live again**, New York — Toronto

HANATUL DIN PANONIA

Un istoric sud-slav a scris o carte despre hanatul, mai precis „ka-hanatul" (statul) avarilor care au stăpânit șesul Panoniei între secolele VI–IX d. Hr. Călăreți nomazi și războinici de neam uralo-altaic, înrudiți cu hunii, avarii efectuau din Panonia incursiuni prădătoare în toate direcțiile, constituind în toată perioada amintită un pericol permanent pentru statele și popoarele vecine. Năvălind adesea pe teritoriul statului bizantin, ajungând cu prădăciunile și pustiirile până la Salonic (în anul 600) și până la Constantinopol (619), avarii erau de obicei însoțiți și de alte **triburi barbare**, printre care, scrie istoricul respectiv, — **și slavii**. Consemnăm și noi această „autocritică", deoarece barbarismul respectiv s'a resfrânt puternic asupra Românilor nord- și sud-dunăreni, **până astăzi**. În ce fel, lăsăm să ne-o spună conștiința unui om de rând din vremea noastră printr'un simplu detaliu. Anume,un învățător sârb, văzând prin fereastra clasei cum pe mijlocul străzii trece un român băștinaș din partea locului, îmbrăcat în portul lui specific, își întreabă elevii dacă printre ei se vor fi găsind valahi și aflând că n'ar fi în clasă dintre aceștia, se simte, abia atunci, liber să dea o mică explicație de ordin istoric, zicând: Îl vedeți pe Valahul acela cum merge drept, vedeți ce port interesant are? Acesta e băștinașul, el reprezintă neamul autohton pe care strămoșii noștri slavi l-au găsit pe loc când au năvălit aici venind de dincolo de Carpați. Numai că el, Valahul, aceasta n'o știe!

Revenind însă la avarii (sau obrii, cum li se mai zicea), puterea agresivă a acestora a fost mai întâi limitată la teritoriul Ungariei de astăzi, apoi, la începutul sec. X, ei au dispărut de pe scena istoriei. Atunci, pentru ca pusta panonică să nu rămână deșartă de zvâpăiați care să cutropească în continuare neamurile vechi și pașnice dinprejur, au sosit aci deîndată Ungurii, frații celor șterși de istorie pentru nemernicille lor. Cei nou sosiți în bătaia copitelor, cizmelor și parmacelor, au zis pe urmă mereu, până în ziua de astăzi, în puterea stăpânirii lor, cum că alții, cei stăpâniți, ar fi barbari și nu ei înșiși. Din spaima pricinuită Europei în sec. X, aceștî noi uralo-altaici au rămas cu beneficiul de a-și resorbi neamurile pașnice și cultural mai avansate, printre acestea și pături neo-latine, din Panonia. Altele, neputând fi înghițite, au rămas subjugate cam de-a lungul unui mileniu. Până în 1918, Ungaria, stat al unei națiuni minoritare dar dominante, stăpânea șase națiuni streine. Se pare că „pierderea" acestei dulci stăpâniri este și azi bocită cu sughițuri.

S. GÂRLEANU

ION G. DIMITRIU

Demn reprezentant al scrisului românesc, cărturar erudit și om de mare delicatețe sufletească, Ion G. Dimitriu ne-a părăsit în ziua de 12 martie 1978 și odihnește acum în cimitirul din Nürnberg.

Născut la 14 august 1900 în comuna Sintești din județul Ilfov, Ion G. Dimitriu a făcut clasele primare la Giurgiu, liceul la Giurgiu și la București, urmând apoi cursurile Facultății de Litere și Filosofie a Universității din București și obținând titlul de licențiat în filologie romanică în februarie 1925. Teza de doctorat, tot în filologia romanică, și-a susținut-o la Universitatea hanseatică din Hamburg.

Profesor și director de liceu în țară, un timp și bibliotecar la Academia Română, I. G. Dimitriu a fost din 1951 și până în 1962 profesor extraordinar pentru limba și literatura română la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Rio de Janeiro.

În diverse reviste de specialitate din țară și din străinătate, el a publicat nenumărate articole, rezultat al cercetărilor sale în foarte multe domenii: pedagogie, lingvistică, folclor, istorie literară, istorie, precum și în dramaturgie. În colaborare cu Grigore Avakian, I. G. Dimitriu a tradus în 1937 drama „Boris Godunov" de Alexandru Sergheievici Pușkin. Începând din 1937, I. G. Dimitriu a fost colaborator la „Convorbiri Literare", revistă de mare prestigiu, poate cea mai bună revistă de literatură pe care am avut-o. A colaborat deasemenea la „Familia", la „Revista Fundațiilor Regale", precum și la ziarele „Porunca Vremii", Universul", „Cuvântul" și „Axa".

Opțiunea lui politică a fost cât se poate de clară și a avut de pătimit pentru ea, dar pasiunile și prejudecățile partizane i-au fost străine. I. G. Dimitriu a știut să dea fiecăruia ceea ce i se cuvine, fără resentimente și discriminări. În disputele clanurilor nu s'a amestecat.

Dotat cu mare talent de povestitor, I. G. Dimitriu captiva auditoriul de fiecare dată când, își depăna amintirile.

Spre deosebire de unii intelectuali care tind a deveni cetățeni ai universului, în cuvântul și în scrisul lui I. G. Dimitriu pâlpâia flacăra pură a patriotismului românesc.

Asa ...

Răspuns la o invitație

Satul arde și baba se piaptănă cu lăutari...

Din respect față de cititorii acestui ziar pe care-i socotim îndreptățiți să ne ceară să le dăm și posibilitatea de a cântări valoarea tezelor și argumentelor noastre, publicăm mai jos textul unei invitații ce i-a fost trimisă lui Eugen Lozovan:

„Semnatarii vă roagă să binevoiți a lua parte la lucrările seminarului care va avea loc la Paris în zilele de 13, 14 și 15 mai 1978 pentru a desbate: OPȚIUNILE ROMÂNIEI POST-COMUNISTE ÎN EUROPA DE MÂINE.

Vă propunem următoarea desfășurare a lucrărilor:

1. Cuvânt de deschidere
2. Prezentarea orientării generale și finalitatea inițiativei seminarului
3. Prezentarea programului (probleme și vorbitori)
4. Propuneri libere privitoare la orientare, finalitate și program
5. Referate, discuții și concluzii.

Referatele vor analiza pe de o parte

— Eșecul marxismului în a soluționa problemele contemporane ale omului și ale societății și pe de altă parte

— Perspectivele omului în societatea postmarxistă.

În cadrul fiecărui capitol vor fi studiate aspectele următoare:

— **Omul** în viața politică și socială,
— **Omul** în viata economică și profesională,
— **Omul** în viața intelectuală și religioasă,
— Românul, România și Europa.

Acest seminar trebue considerat ca începutul unei serii de confruntări de idei care trebue să conducă la definirea opțiunilor din titlul său.

Reuniunea este publică. La discuții pot lua parte românii sau persoanele originare din România, care nu colaborează cu guvernul totalitar din București și nu-l reprezintă".

Invitația aceasta, semnată de șapte persoane, printre care se numără și René Theo (dosiadis), poartă pe verso mențiunea: „Durata fiecărui referat este de 10 minute".

Deși inițiatorii acestei improvizații constată „eșecul marxismului în soluționarea problemelor contemporane ...", ei fac largă întrebuințare de termeni culeși din vocabularul **neomarxist** al brigăzilor roșii, al bandelor anarho-troțchiste și al „noilor filosofi" poposiți pe malurile Senei. Bate la ochi faptul că, asemenea manifestelor neomarxiste, în textul invitației **nu se vorbește deloc de națiune**, ci de „societate", punându-se accentul pe perspectivele „omului", probabil într'o societate în care nu va mai exista nici națiune și nici stat. În această privința, ideile de care este obsedat domnul Mihai Korne sunt îndeajuns de bine cunoscute, așa că nu mai insistăm.

La invitația ce i s'a făcut Eugen Lozovan a răspuns însă prin următoarea scrisoare:

„Skodsborg, 4 aprilie 1978.

Stimate Domnule Korne,

am primit invitația Dv. la „Seminarul" din Paris din 13—15 mai 1978 având drept temă „Opțiunile României post-comuniste în Europa de mâine".

Vă mulțumesc și răspund negativ. Iată și motivele. Consider „futurologia politică" (deci nu **prospectiva** științifică) drept un exercițiu mintal neserios ori aparținând revelației divine — căruia i se pot dedica indivizi ca Drăgan. Am putea să lăsăm respectuos domeniul în grija teologiei: profeți, patristică, apocalipsă. Apoi, cred că este cel puțin indecent ca niște oameni care s'au bucurat de libertate de la 30 de ani în sus să discute SINGURI despre **viitorul** sclavilor ca și cum aceștia nu ar avea niciun cuvânt de spus despre propriul lor destin. Această chestiune etică m'a preocupat de mult; am tratat-o în editorialul ziarului „Stindardul" nr. 47—48 din iulie-august 1960 a cărui paternitate o revendic acum. Nu am vanitatea de a crede că l-ați citit la vremea apariției. Vă trimit alăturat o fotocopie a articolului, din care azi — după 18 ani — nu am a retracta niciun cuvânt.

Faptul care însă mă face să consider ca o ofensă invitația, este să văd figurând printre cei șapte semnatari pe „René Théo". Cu acest domn n'aș putea să călătoresc nici în același tren, necum să împart oxigenul aceleiași săli. Nu posed mască contra pestilenței spirituale pe care această căpușe a presei o emană. Timp de mai bine de 30 de ani a batjocorit în publicația sa tot ce a fost demn în **trecutul** nenorocitei noastre patrii carnale și a pus în vedetă drept virtuți crimele „democrației" de ieri care nu are nimic de invidiat satrapului etiopian Haile Menghistu. Acum îl poftiți alături de Dv. să se ocupe și de **viitorul** României. Aceasta nu se poate, Domnule Korne. Ori atunci, chemați-l și pe Beza ca să vă facă un curs de instructaj: ce tarabe vor fi disponibile mâine pentru vânzarea țării, căci pe cele de ieri le-a frecventat pe toate.

Mai spuneți că „la discuții pot lua parte Românii sau persoanele originare din România, care nu colaborează cu guvernul totalitar din București". Dar **impresarii** celor care colaborează pot veni? Sunt curios să aflu dacă puradeii Liubei Chișinevschi — cuplul Goma-Năvodaru (= Netzmann) — vor fi prezentați adorării Valahilor în anticameră, cu favoarea de a le săruta vârful pantofului. Pentrucă dumnealor **nu** colaborează cu Bucureștii ci ... mai la Răsărit. De aici aroganța nu mitologicul „curaj".

Neserios mi se pare și timpul rezervat expunerii: **zece minute** pentru problemele de bază ale României viitoare! Cei din **show business** știu că acestea sunt insuficiente și pentru câțiva pași de **French Can-Can.**

— Regret enorm, Stimate Domnule Korne, că am fost obligat să fac brutala expunere de mai sus, dar sunt asigurat că mi se „cunosc sentimentele". Atunci trimiterea invitației constituie o greșeală de expediție.

Considerația cu care închei o rezerv **exclusiv** Dv. în calitate de trimițător și de fiu al Generalului Korne.

E. LOZOVAN"

Pentru cei ce-și trag „legitimitatea" din tratativele dela Cairo și mai vor încă să ne reprezinte

Din zecile de scrisori pe care le-am primit în ultimul timp, publicăm de data aceasta doar una singură, cuprinsul ei exprimând părerea și sentimentele acelor români care n'au uitat și nu pot uita datorită **cui** și **cărui act** sunt nevoiți să trăiască de atâta amar de vreme departe de țară:

„Mult stimate Domnule Emilian,

Am citit Călareții Apocalipsului și mi-am răcorit sufletul cu aceste memorii de pe front, scrise în spiritul și mentalitatea luptătorilor cu care m'am identificat dela început și în care m'aș recunoaște dacă soarta m'ar fi purtat pe drumurile bătute de Dvs.

Cartea Dvs este dintre puținele lucrări care salvează pentru generațiile viitoare onoarea celor care au participat la războiul nostru din răsărit, răsboi despre care, din motive prea cunoscute, s'a scris foarte puțin în lumina adevărului.

Pe scurt: gândim ca buni români și alt mod de a vedea lucrurile din punct de vedere românesc **nu există.** Așa a gândit toată suflarea românească cu dragoste de neam, întâlnindu-se pe aceiași poziție, indiferent de ideile politice ale fiecăruia. Războiul din răsărit a fost al nostru și dacă am avut ceva de criticat în această încleștare a fost doar **lipsa unui efort total din partea întregii țări. Când soldații noștri degerau și mureau în răsărit, în țară se huzurea, se făceau afaceri și se țeseau intrigi stupide pe falsul temei al unor alianțe care nu existau decât în mințile întunecate ale unor nechemați, pretinși conducători politici.**

Dece au ieșit lucrurile așa cum au ieșit, pe această temă se poate discuta. Spre nenorocul nostru am fost îmbarcați de soartă în nava cosmică a unei lumi năuce. Trecând peste orice considerente, Mareșalul Antonescu a fost un mare și bun român; nimeni nu poate pune la îndoială buna lui credință. Felul în care a fost el trădat aruncă o pată de neșters asupra neamului nostru.

Finlandezii au știut să aleagă calea elegantă atunci când au fost nevoiți să iasă din luptă. Pe acel care le-a fost șef în momentele grele, ei l-au îndepărtat cu demnitate și nu l-au dat pe mâna cotropitorilor.

Nimeni nu putea să ne pretindă să ducem efortul de război până dicolo de limitele logice. Dar noi aveam un șef de stat, comandant suprem al oștirii în același timp, pe care trebuia să-l lăsăm să-și facă treaba, adică sa iasă din război. El, **Ion Antonescu ar fi scos-o la capăt mai bine** decât cei care au inventat legenda că, prin „actul lor de înțelepciune", țara avea să fie cruțată de jafurile rusești și de sacrificii inutile. Desmințirea a venit imediat: Rușii ne-au jefuit cumplit, iar pe frontul de vest am avut de suferit pierderi de vieți omenești care, dacă se ține seama de durata ostilităților și de efectivele angajata, **au fost de cinci ori mai mari decât în campania din Rusia.**

Dămăcenii au fost prea mulți printre noi, la toate nivelurile.

Alăturat vă trimit un cec pentru Stindardul, cu dorința de a vă fi de folos. O parte din sumă, anume ... sunt donația dlui G. I.

Cu toată stima și dorința de a fi putut fi util pentru continuarea activități Dvs. românești".

NN. Suma trimisă este considerabilă. Trimițătorul dorește să rămână anonim, deocamdată.

Institutul român de cercetări din Freiburg in Breisgau

Sub neobosita conducere a directorului său, Prof. Virgil Mihăilescu, Institutul român de cercetări din Freiburg continuă să desfășoare în mod exemplar aceeași rodnică activitate, aducând prin aceasta servicii de neestimat cauzei românești.

Din darea de seamă a activității pe anul 1977 se pot face următoarele constatări:

1. La secția **„cărți"** a bibliotecii s'au continuat lucrările de catalogare, 650 de cărți achiziționate fiind înregistrate și intercalate în catalogul pe autori și în cel pe materii. La finele anului 1977, **Biblioteca română din Freiburg număra 40252 cărți.**

2. La secția **„periodice"** au intrat 257 titluri de periodice cu cca. 4700 exemplare. Numărul total al periodicelor **se ridica la finele anului la 1986 titluri cu cca. 83150 exemplare.**

3. La secția **„texte documentare"** au fost înregistrate 397 texte noi și s'au prelucrat 100 texte rămase din anul precedent numărul total al textelor fiind la sfârșitul anului de 1290 exemplare cu peste 50000 pagini.

4. Un important instrument de lucru pentru cercetători îl constitue secția **„extrase"**, în extrasele din revistele de specialitate oglindindu-se momente interesante ale vieții științifce și

(urmare pag. 9)

(urmare din pag. 2)

care dau alarma este și arhiepiscopul Geraldo de Proenza Sigaud din Brazilia. Condamnând pe acei prelați și clerici care stau nepăsători și nu vor să înțeleagă că sistemul comunist, care urmărește desființarea totală a tuturor confesiunilor, nu se menține decât prin teroare, arhiepiscopul brazilian spune că este de neconceput ca preoți, călugări și călugărițe nu numai că întrețin raporturi de colaborare cu organizații comuniste, dar chiar se înrolează în asemenea organizații, participând activ la acțiunile subversive și acordând ospitalitate membrilor unor bande care comit acte de teroare și al căror țel final este distrugerea oricărei forme de religie.

Mesagiile pe care le-a primit „Replica" cu ocazia jubileului de zece ani dovedesc că revista se bucură de mare audiență. În afară de mai toate guvernele din America latină, personalități politice din lumea întreagă, organizații de tineret, publicații neconformiste și foști combatanți spanioli, au trimis asemenea mesagii și două ziare din Statele Unite, „The American Mercury" și „Washington Observer".

Unor compatrioți de peste mări care și-au descoperit recent vocația pentru scris, nu putem decât să le recomandăm să citească din când în când și această revistă mexicană ce-și merită cu prisosință numele, aceasta pentru a putea examina ceva mai realist situația internațională în articolele pe care le compun.

Mircea CRUTZESCU

Sfinți, eroi și oameni

În ultima vreme presa românească liberă și-a pus cu multă liniște problema morală a „trădării elitelor": dl. Al. Busuioceanu în „România", dl. V. Ierunca în „Caete de dor", dl. H. Tănăsescu în „Vatra", câteva articole publicate în acest ziar au formulat în esență aceeași întrebare. Care sunt hotarele milei, înțelegerii și intransigenței față de cei care, acasă, reprezentând ceva mai mult decât un nume anonim, și-au dat adeziunea din vârful peniței ori cu parafa toată?

Chestiunea este atât de gravă și ne privește pe noi toți cei ale căror rădăcini rupte ne mai dor, încât singura cale posibilă către un răspuns, fie și provizoriu, este aceea a unui examen **sine ira.**

Propriile noastre precedente istorice nu ne pot ajuta. Intrigile cantacuzinești ori cantemirene erau afaceri de familie. Boierii și jupânesele pribegiți în butci îndesate cu scule și pungi la Leși, la Litvani ori în Arhipelag nu vorbeau în numele norodului prost și răbdător. Azi totul ia proporții „de masă"; „contemporanii" se pretind heralzi ai voinței obștești. (Jacques Maritain ar vedea aici confirmarea unei „legi istorice": progresul paralel în bine și în rău.) Să căutam deci alte exemple, și nu din ticul umanist al analogiei ci din rațiunea simplă că alte spirite, în situația noastră, și-au pus aceleași întrebări. Ele sunt eterne și se vor pune atât timp cât pe această coaje derizorie și zadarnic rătăcitoare în galaxie va mai dăinui aventura stupidă a protoplasmei.

Puțin timp după prăbușirea țării sale, în liniștea nopții unui sat din nordul Franței, Antoine de Saint-Exupéry monologa: **„Pentrucă sunt unul de-ai lor, nu-i voi renega niciodată pe ai mei, orice ar face. Nu voi predica niciodată împotriva lor în fața altora. Dacă va fi posibil să le iau apărarea, îi voi apăra. Dacă mă vor acoperi cu rușine, voi zăvori acea rușine în inima mea și voi tăcea. Și orice voi crede despre ei atunci, nu voi servi drept martor al acuzării ...**

Astfel, nu mă voi lepăda de o înfrângere care, adesea, mă va umili. Eu sunt Franța Franța a dat naștere lui Renoir, Pascal, Pasteur, Guillaumet, Hochedé. Ea a dat naștere însă și unor incapabili, politicieni și trișori. Mi se pare mult prea ușor a-i invoca pe unii și a nega orice înrudire cu ceilalți.

Înfrângerea împarte. Înfrângerea desface ceeace era făcut. E aici un pericol de moarte; nu voi contribui la aceste diviziuni, aruncând răspunderea dezastrului asupra acelora dintre ai mei care gândesc altfel decât mine. Nimic nu poate ieși din acest proces fără judecător. Am fost învinși cu toții ...

Dacă accept să fiu umilit de propria mea casă, pot să acționez asupra casei mele. Ea este din mine, cum eu sunt din ea. Dar, dacă refuz umilirea, casa se va risipi la întâmplare, iar eu, voi păși singur, glorios foarte, dar mai zadarnic decât un mort" (Pilote de guerre XXIV).

Acest text se situează la limita extremă a înțelegerii; dincolo de ea se pășește în domeniul absolvirii. Nimeni n'ar putea să-l bănuiască de slăbiciune pe poetul acțiunii, pe cel care avea să-și semneze opera prin moartea la comenzile avionului său. Totuși celălalt mare tribun — Georges Bernanos — avea să reacționeze altfel. Refugiat în „sertão" brazilian dela „Cruz das almas", să-și verse rușinea („cuver sa honte"), el avea să fulgere biblic împotriva „imbecililor" — făcând din acest adjectiv concept sociologic: omul obtuz, fără noțiunea înaltă a onoarei creștine. Pentru noi problema atitudinii se pune deci în termenii: Bernanos ori St. Ex? Poate amândoi. Reținem cel puțin dela ultimul această constatare: imposibilitatea de a ne spăla mâinile de rușinea țării. Suntem solidari cu toate mărețiile și decăderile istoriei românești, cu eposul și cu măscările. Iar cel care e chinuit de gândul explicațiilor va trebui poate să meargă la instituții și nu la oameni. Căci: **„la ce bun să-i acuzi pe indivizi? Ei nu sunt decât drumuri de trecere ... Înfrângerea, desigur, se exprimă prin falimente individuale. Dar o civilizație dospește oameni. Dacă aceea căreia aparțin este amenințată de trădarea indivizilor, am dreptul să mă întreb dece oare ea nu i-a frământat din alt aluat?**

O civilizație este ca o religie; se acuză pe sine însăși dacă se plânge de slăbiciunea credincioșilor ei. Să-i înalțe. Deasemenea dacă se plânge de ura lor. Să-i convertească. Or civilizația mea care, altădată, a adus dovezi de tărie, a înflăcărat apostoli, a frânt trufași, a liberat popoare de sclavi, n'a știut azi nici să înalțe și nici să convertească. Dacă doresc să aflu rădăcina cauzelor diferite a înfrângerii mele, dacă am ambiția să trăesc din nou, trebuie mai întâi să găsesc fermentul ce am pierdut" (Pilote de guerre XXV).

Realitățile mondiale fiind ceeace sunt, nu e desigur numai chestiune de „ferment". Deaceea oricare dintre noi va ezita — mai ales după Budapesta — să pună întrebarea, indecentă în special din partea aceluia care nu ține în mâini decât un stilou: **„Dece acest popor acceptă să fie robit și nu continuă lupta până la ultimul om? Se cade să deosebim jertfa din dragoste — care e nobilă — și sinuciderea din disperare — care e joasă și vulgară ... Câțiva pot accepta să moară pentru toți, chiar dacă moartea lor e inutilă. Ea nu e niciodată. Căci ceilalți se înfrumusețează și pășesc cu ochiul mai senin și spiritul mai cuprinzător ... Onoarea este iradierea nu a sinuciderii ci a jertfei"** (Citadelle CXXIX).

Și astfel ajungenm la nevoia de a defini rolul nostru, cu modestia care ne-o impun, pe de-o parte premizele umilitoare de mai sus, iar pe de alta, măreția jertfelor către care nu avem dreptul să ridicăm ochii ca la Adormirea Sfintei Fecioare: **„Trebuie să vă ajutăm pe voi cei deacolo. Trebuie să vă facem liberi în pământul în care aveți dreptul fundamental să vă întindeți rădăcinile. Voi sunteți patruzeci de milioane de ostateci. În hrubele împilării se pregătesc totdeauna noile adevăruri: patruzeci de milioane de ostateci cugetă acolo noul lor adevăr. Noi ne supunem dinainte acelui adevăr.**

Căci voi veți fi învățătorii noștri. Nu ne revine nouă să aducem flacăra spirituală acelora care o hrănesc din propria lor substanță, ca ceara faclei. Poate că voi nici nu ne veți citi cărțile. Poate nu ne veți asculta discursurile. Ideile noastre — poate le veți respinge. Noi nu fondăm Franța. Noi nu putem decât să o servim. Și oricare ne vor fi faptele nu vom avea dreptul la nicio recunoștință. Nu se pot pune alături lupta liberă și strivirea în noapte. Nu se pot pune alături rolul de soldat și cel de ostatec. Voi sunteți sfinți" (Lettre à un otage VI).

Dar e ceva mai mult. Lupta noastră singuratecă are și un alt aspect. Dincolo de vanități, dincolo de „mesaje", oamenii șovăitori ce nu ne putem împiedieca de a fi caută un sprijin moral: **„Prietene, am nevoie de prietenia ta. Mi-e sete de un camarad care, pe deasupra litigiilor rațiunii, să respecte în mine hagiul acelui foc ... Sunt atât de obosit de polemici, de fanatisme! Dacă mă deosebesc de tine, departe de a te răni, te cresc ... Dacă mai lupt încă, voi lupta și pentru tine. Am nevoie de tine pentru a putea crede mai bine în răsăritul acelui surâs. Am nevoie să te ajut să trăești"** (Lettre à un otage VI).

Concluzia? E cea a lui St. Ex, și nu avem a adăoga o singură virgulă: **„Ținuta singură contează. Căci doar ea rămâne iar nu scopul care nu e decât iluzia drumețului din culme în culme, cașicum ținta, odată atinsă, ar avea un sens"** (Citadelle XLIX). — Ea lasă deci fiecăruia toată libertatea acțiunii și posibilitatea de a se clasa unde va dori printre vertebratele simpatice inimii sale.

I. V. EMILIAN

REFACERE*

Februarie 1942

Comandamentul Corpului de Munte, sub ordinele căruia a intrat brigada noastră, ne-a trimis în refacere la Djavar-Iurt, un sat mai mare situat cam la 5 kilometri est de stația de cale ferată Isky Gramatikovo. Doar numele satului este tătăresc, locuitorii lui fiind mai toți velicoruși, originari din fostul guvernământ Nijni Novgorod, transplantați aici când s'a terminat cu „noua politică economică" preconizată de Lenin, adică la sfârșitul anului 1929. Au fost culaci la ei acasă acești velicoruși și au avut multe de îndurat până ce au ajuns în Crimeea, acei puțini câți au mai putut ajunge, căci mulți au fost lichidați înainte de plecare, iar alții s'au prăpădit pe drumul cel lung. Odată sosiți la Djavar-Iurt, ortodocșii pravoslavnici s'au bucurat de un tratament ceva mai bun decât sectanții „rascolnici" pe care bolșevicii i-au înghesuit în mizerabile cocioabe, unde trăiesc și astăzi ca vai de ei. Pentru fiecare rascolnic poți pune însă mâna în foc că nu-i prieten al comuniștilor. În ce privește pe pravoslavnici, lucrurile se cam schimbă. Se pare că unii din ei au uitat ce-au avut de îndurat, s'au împăcat cu noua situație și au devenit până'n cele din urmă supuși loiali ai stăpânirii comisarilor. Bate la ochi unul pe care-l cheamă Fedor. Nu se știe, sau nu ni se spune deocamdată, datorită cărui fapt a reușit acest Fedor să obțină cea mai arătoasă și mai încăpătoare casă din sat și să moștenească până și mobila fostului proprietar pe care bolșevicii l-au aruncat în mare la Feodosia. Soția lui Fedor știe să gătească bine și e primitoare, cele două fete sunt drăguțe, cumnata-i destul de tânără și fâșneață, iar cămara plină cu slănină afumată, pastramă de oaie și sticle de votcă grămădite pe polițe. Pentru subofițerii noștri Fedor are adevărată slăbiciune și se străduiește să lege prietenie cu ei. Aceștia au primit învoire să răspundă la invitații, să fie cumpătați însă la băutură, să nu-și deschidă prea mult gura, ci ochii și să-și ascută urechea . . .

În afară de escadronul nostru, de două plutoane de mitraliere și de infirmeria regimentului, la Djavar-Iurt se mai află și un lagăr de triere pentru prizonierii sovietici, lagăr al cărui comandant, un maior german din țările baltice care știe bine rusește, dispune de un întreg stat-major de interpreți și de polițiști de meserie cu atribuții speciale și cărora, din acest motiv, li se spune „Sonderfuehrer". Paza lagărului este asigurată și de câțiva soldați germani, dar mai mult de tătari, de cazaci, de georgieni și de ucrainiei care, până mai ieri, au fost și ei soldați sovietici, dar cărora li s'a dat să poarte acum un fel de uniformă germană, fără petlițele caracteristice la guler și fără vulturul Reichului la pieptul vestonului. Înarmați cu balalaici de captură, cum li se spune pistoalelor-mitralieră sovietice cu încărcător circular, voluntarii aceștia sunt trimiși uneori și la vânătoare de partizani, poterile alcătuite din voluntari tătari având mai totdeauna succes.

Cantonamentul pe care l-a ales Garbis pentru mine este o casă cât se poate de modestă, dar care are avantajul că dispune de trei încăperi. Față de tinda în care s'au cuibărit cei trei „îngeri păzitori": Mazilu, Garbis și Raicea, camera rezervată mie este o chichineață. În stânga tindei, în încăperea cea mai mare gătește, doarme și-și petrece ziua familia lui Volodia, stăpânul casei, adică nevastă-sa Marusia, fiică-sa Olga și cei doi băieți: Andrei și Serghei.

Volodia, care a participat la primul război mondial ca soldat al Țarului, are 50 de ani, dar arată ca de 70, atât e de consumat și de sleit de puteri. De vârstă mijlocie, nevastă-sa pare că a suportat mai ușor munca aspră și prigoanele. Destul de frumușică, Olga care a împlinit în ianuarie 19 ani, e blândă, săritoare și inteligentă, dar zăbovește cam mult în fața oglinzii, ceea ce le prilejuiește șolticarilor frați mai mici s'o cam ia peste picior. Altcum, Andrei și Serghei nu manifestă interes decât pentru carabine, pentru binoclu și pentru telefonul de campanie. Tare ar mai dori ei să scot și pistolul din toc, să vadă cum arată . . .

Ba la un pahar de vin, ba la un pocheraș, ofițerii escadronului și cei dela mitraliere se întrunesc seara la locuința Căpitanului Emil Constantinescu. Vorbind de una și de alta, povestind amintiri sau discutând asupra celor ce s'ar mai putea întâmpla în acest război, ședințele se prelungeasc așa că mă întorc acasă într'un târziu. Dar oricât de târzie ar fi ora la care mă întorc, totdeauna aud șoșote și vorbă în camera gazdelor. Chestia asta începe să mă intrige și mă face să-mi pun întrebarea dacă nu cumva se urzește vreun complot, ușă în ușă cu noi, deși greu îmi vine a crede că blajinul Volodia ar putea fi amestecat în treburile partizanilor! . . .

Iar s'a făcut târziu! Mă'ntorc la domiciliu pe ninsoare deasă. Cizmele mi-au devenit zăpăzoase. De data aceasta nu mi se vor auzi pașii la sosire . . .

Deschid ușa dela tindă încetișor. Gardienii mei nu dorm! Le fac semn să stea liniștiți, mă apropii în vârful picioarelor de ușa din stânga și încep a trage cu urechea. Deslușesc vocea lui Volodia. Doar el vorbește, dar nu, nu vorbește, ci citește dintr'o carte pe care cu toții o cunoaștem. Noul Testament: prinderea lui Isus, când își face Iuda apariția în grădina Ghetsemani . . . Și Volodia citește: „Cel pe care-l voi săruta, acela este, prindeți-l!" . . . Face o pauză pentru a explica familiei că în corpul lui Iuda se vârîse Diavolul . . .

Fără să mai bat, deschid ușa. Înfricușați, cei din cameră se scoală în picioare, iar Volodia instinctiv își face semnul crucii, ca și cum în prag ar fi apărut diavolul despre care era vorba. Cu ajutorul lui Garbis care face pe interpretul, le spun că și noi suntem creștini și că avem chiar ordin să le fim de ajutor acelora dintre ei care vor să practice cultul religios. Asta-i liniștește, dar Volodia, care a ascultat cu mare atenție ce le-am spus, pare totuși sceptic. Nevasta-sa îl dă la o parte, îmbujorată la față, răspunde ea în locul lui, cu mare însuflețire și gesticulând:

— Cu puțin timp înainte de a se retrage, bolșevicii și-au întors cojocul pe cealaltă parte. S'au făcut a uita că ne-au prigonit fără milă, pe noi cei credincioși și că au pus totul în mișcare pentru a distruge biserica. S'au făcut a uita și dela o zi la alta, au început să ne vorbească despre libertatea religioasă care va fi restabilită în Uniunea Sovietică. Nemții în schimb, ne spuneau ei, i-au aruncat în închiscare și i-au lichidat pe toți preoții . . . Și ne-au mai spus bolșevicii că naziștii și ceilalți fasciști care au atacat prin surprindere Uniunea Sovietică sunt pui de diavoli care și-au pus la capelă, la piept și pe steagurile lor semnul diavolului . . . Asemenea povești n'am crezut — spune Marusia, gesticulând și mai tare — pentru că știam din capul locului că ori de câte ori sunt înghesuiți, bolșevicii născocesc ceva nou, pentru a înșela lumea. Așa s'a întâmplat și după ce războiul civil luase sfârșit. Când cei dela orașe nu mai aveau ce să mănânce, bolșevicii au slăbit chingile și i-au ținut pe culaci deasupra apei. Dar asta n'a ținut mult, căci îndată după aceea au început să ne prigonească și mai abitir. Ne-au luat tot ce agonisisem, ne-au închis, ne-au torturat, i-au împușcat pe ai noștri cu gloata, iar cei care au mai rămas au fost izgoniți dela vetrele lor, deportați și aduși aici, cum am fost aduși și noi, aici unde pământul rodește slab și unde robotim ca robii la sovhoz . . . „Robotă! Robotă! . . . . . . din zori și până'n seară mereu „robotă", pentru ca grangurii dela partid să poată huzuri . . .

— Soția dumitale are dreptate, spun eu adresându-mă lui Volodia. Bine'nțeles că nu-i adevărat ce v-au spus bolșevicii. Nemții nu i-au lichidat pe preoți și nici nu i-au băgat la pușcărie. Ba ceva mai mult, trupele lor dispun și de preoți care oficiază slujbe religioase și care se îngrijesc ca cei ce mor să fie îngropați creștinește. Avem și noi la brigadă un preot. Fiecare regiment românesc de infanterie are preotul său. Dacă locuitorii satului o doresc, putem să le aducem un „popă" de-al nostru să le facă slujbă, după cum n'am avea nimic împotrivă dacă se va găsi un popă rus care să țină liturghie . . .

Volodia tace, se gândește un pic, privește întrebător pe Marusia care dă din cap în semn aprobativ și-mi răspunde pe loc:

— Da, este unul în sat care poate încă sluji liturghia . . .

. . . A doua zi dis-de-dimineață Volodia mi-aduce un omuleț foarte bătrân, îmbrăcat într'o rubașcă decolarată și peticită și a cărui barbă albă se prelungește până la cingatoare. Din timp în timp, nasul destul de roșu și cu vârful ascuțit îi picură pe mustățile pe oală. Ochii mici și spălăciți îi lăcrămează. Mânile osoase și le freacă mereu de pantalonii care prezintă fel de fel de pete și vreo două găuri. Pâslarii sunt în bună stare, dar cel puțin cu trei numere mai mari . . . Îți vine a crede că Volodia l-a dezgropat din mormanul de moloz al vreunei dărămături.

Vreau să-l întreb cum îl cheamă, dar Garbis mi-o ia'nainte. Cu spiritul lui inventiv, îi și găsește un nume potrivit: Felix. De fapt îl cheamă Efrem, dar noi îi vom zice de-acum înainte popa Felix.

Raportez cazul comandantului de escadron care, la rândul lui, raportează prin telefon comandantului de regiment. Fără să întrebe ce și cum, colonelul aprobă înscăunarea preotului și ținerea de slujbe religioase. Așadar resuscitatul popă „Felix" va putea să citească liturghia la Djavar-Iurt.

Marusia și cu Olga tot cos, cârpesc și repară la odăjdiile strașnic mâncate de molii. Înfine, pregătirile s'au terminat. Prima liturghie se oficiază sub cerul liber și pe zăpadă. La drept vorbind nu este o simplă liturghie, ci o adevărată manifestație cu caracter religios la care, în afară de toți locuitorii satului, participă soldații noștri, precum și georgieni, cazaci și ucrainieni din garda lagărului de triere. Vădit emoționat, popa Felix începe să citească, când dintr'o carte când din alta, Volodia ajutându-l la întorsul foilor, pe când femeile mai vârstnice, care alcătuiesc corul, execută surprinzător de bine misiunea. Din locul unde mă aflu pot privi din în când spre mulțime . . . Bătrânii și cei care se apropie de jumătatea vieții urmăresc slujba în mișcătoare reculegere și cu adâncă evlavie; își fac semnul crucii la fiecare sfârșit de frază și cad în genunchi, lipindu-și fruntea de pământ, de foarte multe ori. Copiii stau liniștiți, în timp ce băietanii și fetele tinere îți lasă impresia că au venit să se amuze la un spectacol. Zâmbesc ironic acești tineri, ba unii dintre ei izbucnesc în râs, își dau cu cotul, se ghiontesc și șoșotesc fără întrerupere . . . Bietul popă citește îngrozitor de încet, citește de două ori același text, îl încurcă și pe Volodia, tușește, strănută, se poticnește la anumite pasaje și o ia iar dela'nceput . . . După trei ceasuri, slujba s'a terminat și lumea se risipește . . . Oricum, în urma acestei pioase inițiave prestigiul nostru a crescut considerabil, locuitorii întrecându-se în a manifesta dragostea și recunoștința față de noi.

Despre cele întâmplate la Djavar-Iurt s'a dus vestea în regiune. Urmările n'au întârziat. Cu excepția satelor locuite de tătari, au început să apară în tot locul popi, ieșiți ca din pământ, popi mai bătrâni și mai tineri, cu anteriu, potcap, cruce pravoslavnică și cu barbă autentică. Sunt sigur că nu toți acești cucernici au călcat vreodată pragul unui seminar. Și totuși! Ce am pus noi în mișcare nu mai poate fi oprit.

. . . Biserică la Djavar-Iurt, n'a existat niciodată și botezuri nu s'au mai făcut de multă vreme, așa că cei nebotezați, cam o sută la număr, urmează să fie recuperați. Printre cei care se vor lepăda acum de Satana, primind taina botezului, sunt și fete de 15 și de 16 ani. Ori, după cum se știe, la ortodocși botezul se face prin cufundarea totală în apă. Problema se rezolvă, convenindu-se ca la cufundarea în apă cel în cauză să-și păstreze cel puțin cămașa . . . În loc de cristelniță este folosit un butoiaș de metal dela stațiunea de mașini și tractoare a sovhozului unde dealtfel are loc și ceremonia, anume în atelierul de reparații, printre scule și mașini scoase din uz.

Popa Felix nu posedă ștampilă parohială și nici registru de botezuri, eliberează totuși un fel de certificate pe foile îngălbenite pe care le rupe dintr'un vechi caiet de școală. Foarte încet, scrie făcând o pauză după fiecare cuvânt, dar caligrafic, numele părinților și pe acel al nașului. Cum m'am cumetrit și eu la Djavar-Iurt, cuviosul Felix îmi cere și mie să-i spun cum mă cheamă și cum l-a chemat pe tatăl meu. O fac, dar oricât de tare și de deslușit mi-aș scanda numele, el mi-l trece în certificatul lui așa cum îi vine lui la socoteală, adică pe rusește: Ivan Vaerianovici Emilianof . . .

Așa cum este obiceiul pretutindeni în lumea creștină, dar cu deosebire la ortodocși, la botez i se dă preotului și ceva în dar. Din puținul pe care-l mai au, locuitorii dau și ei ce pot, mai mult de-ale gurii și pentru fundul gâtlejului. Votca, ouăle și mai ales găinile fiind însă la mare preț în Crimeea, în satul unde este cantonat trenul nostru regimentar au apărut doi popi deodată care s'au luat serios la gâlceavă pe chestia botezurilor și a nunților, pentru că acolo se fac și nunți cu masă mare. Din această pricină, plutonierul major adjutant-potcovar Covăseală, comandantul trenului și al garnizoanei, s'a văzut nevoit să procedeze la o delimitare precisă a zonelor în care cei doi concurenți își desfășoară activitatea. Încolo, totul merge strună . . .

* Fragment din capitolul XX al cărții „Cavalcada fantastică".

DOMINAȚIE PIERDUTĂ, DREPTATE OBȚINUTĂ

Neamul românesc a avut neșansa istorică de a căpăta la un moment dat drept vecin în partea de vest a spațiului său daco-roman un neam pe cât de strein Europei, pe atât de trufaș.

Trufia binecunoscută a maghiarului, moștenire a poziției lui dominante de secole asupra diverselor neamuri, a căpătat în vremea noastră, după perderea definitivă a privilegiului de a stăpâni, forma unei nervozități manifeste.

Nervozitatea acestei nații este o boală, o suferință istorică a ei. Să ne fie clar acest lucru. În perspectivă istorică, 50—100 și mai mulți ani este prea puțin pentru a se vindeca rănile pierderii unei dominații cu durată de 1000 de ani, peste alții. Era și va fi de așteptat urcarea în diferite momente și în variate grade a temperaturii acestui betejit de boală închipuită. Simțul stăpânirii i-a fost intrat în sânge și vindecarea de acest sentiment nociv este grea, „tratamentul" și convalescența lui având în față o perspectivă îndelungată. Nu numai grofii, ca pătură socială suprapusă și pornită totdeauna pe cuceriri, dar și mare parte a nației maghiare în general a gustat fructul și plăcerea dominației asupra altora. Mai greu se uită în viață postura de stăpânitor decât chiar aceea de subjugat, dominat, slugă. Robul scăpat spune: Doamne, bine că m'am izbăvit! Stăpânul „păgubit" spune: Nu-l las, pun eu iarăși ghiara pe el!

Se știe că dominanți au fost maghiarii, oprimații lor au fost români. Nerealiști, naționaliștii unguri își închipuie că dau dovadă de buni patrioți, dacă prezintă harta Ungariei celei mari de altă dată, cum a fost chipurile „pe nedrept" parcelată și cum ar fi, cică, „cu dreptate" a se reface.

De această „etnopsihologie" cu numeroasele ei trăsături mari și mărunte, trebuie să se țină seamă în permanență. Românii în general nefiind în decursul istoriei lor năvălitori, nici cuceritori sau dominatori peste neamuri și pământuri streine, ci dimpotrvă, mai greu pot înțelege această psihologie. Dar, nervozitatea maghiarului trebuie analizată cu răbdare în toate manifestările ei pe diferite planuri și transformată în mijloc de apărare. Căci în „elanul" ei pentru recuperarea închipuitei „pierderi", această răbufnitoare ființă comite și va comite greșeli compromițătoare, va avea eșecuri, cum arată istoria mai nouă. Românii vor trebui să-și mențină totdeauna calmul și luciditatea, cum au reușit s'o facă și în trecut.

De la straturile maghiare de sus până la multe din straturile mai de jos, în trecut mai depărtat și mai recent, într'o orânduire sau alta, se vede trasată o linie de demarcație limpede între firea ungurului și cea a românului, primul fiind agresiv și ofensiv, celălalt preferând moderația, respectul pentru alții, pararea acțiunilor prin acte de defensivă; adică așa precum și unul și altul s'au arătat în istorie. Dintre numeroasele exemple sub acest raport, invocăm aci unul din istoria contemporană. Anume, profitând de situația dificilă a vecinilor săi la începutul ultimului război, Ungaria sare și cutropește părți din Iugoslavia, Cehoslovacia și România; conducerea României, din contră (odată Carol II, pe urmă Antonescu) nu se lasă ispitită de asemenea „șanse" în politica ei generală. Cât se poate de semnificativă ni se pare deasemeni diferența de mentalitate și procedeu a conducerilor respective comuniste, în vremea campaniei informbiroist-staliniste împotriva Iugoslaviei. Ungurii, bolind de sangvinism de care au dat dovadă în atâtea randuri, s'au grăbit și atunci să și-l jertfească pe Laszlo Rajk, ca pe urmă tot atât de zgomotos să regrete faptul. Românii, comuniștii, din contră: n'au făcut așa ceva; au găsit niște resurse sufletești de a nu împinge zelul până la crima odioasă. Ei s'au limitat la propagandă, destul de zgomotoasă, după tipic, nemergând la vărsare de sânge în casă proprie, pentru a „sugruma" inventatul „titoism". Nu este în firea românului, fie el de dreapta fie de stânga, să caute neapărat soluție în vărsare de sânge. El preconizează soluții pașnice.

Un alt exemplu caracteristic, necunoscut, de conduită tipică „civilizației" maghiare cu care se laudă lozincarii ei pe la New York și aiurea, cunoaștem din Suedia. A fost suficient ca televiziunea suedeză să prezinte, prin 1973, un simplu reportaj despre România, inclusiv aspecte din Transilvania, pentru ca ungurimea adăpostită în Suedia din 1956 să se dedea la atacuri deadreptul veninoase, mergând până la diferite „avertismente" caracteristice mentalității agresive amintite, printre altele punând „în vedere" că Suedia va pierde „simpatia" celor 8000 de unguri primiți și sprijiniți în această țară. Conștienți însă că dreptatea nu prea poate fi de partea lor, participanții maghiari la disputa provocată de ei înșiși în ziare, cu această ocazie, nu-și iscăleau intervențiile. Pozând în „victime" (în Suedia!), ei recurgeau la formule anonime de genul: Justice for Hungary, Vae victis (ca în 1931)!. Intervențiile de partea cauzei române, doi români și cinci suedezi, care răspundeau la provocare și la jigniri, purtau nume adevărate iscălite. „Argumentele" unguerești erau: Ungaria milenară, stăpânirea Transilvaniei în 1940—1944, nu se poate ști ce aduce viitorul, se vor forma eventual state noi etc. Cunoscutul ton pătimaș străbătea intervențiile acestor „vae victis" la adresa reporterului suedez L. Holmquist, ca în cele din urmă, văzând că n'au putere de convingere, să recurgă la procedeul „civilizat maghiar" de a-i trimite omului în plic excrement de om și cuvinte de înjurături vulgare.

Să nu-l superi pe ungur, căci el îți arată îndată de ce este în stare! Destul că l-ai supărat odată prin faptul că exiști! Se vede că gustul de balegă e atavic, dat fiind că atât în Asia, în trecutul mai îndepărtat, cât și în pusta maghiară, mai încoace, balega, excrementul, au avut la Unguri diverse întrebuințări practice. Ce răutăți pricinuiau în acest timp românilor pe plan „local" ungurii minoritari favorizați de politica p. c. r., până și în București, aceasta e o altă lungă și interesantă istorie.

Indiferent de procedeul adoptat, unul lamentabil ca cel descris mai sus sau altele în diferite forme mai acoperite, ca cel mai recent cu pretinsa prigonire a limbii maghiare în RSR, ungurii țintesc numai să acapareze din nou Transilvania cu majoritatea de totdeauna a populației ei

(Urmare pag. 7)

Generalul Cialîk Gheorghe

Om de exemplară corectitudine, soldat din creștet până'n tălpi, strălucit șef militar pe câmpul de luptă, comandant al corpului nostru de cavalerie în Caucaz și la capul de pod al Kubanului, ofițer care simboliza în persoana sa tradiția și virtuțile călărimii românești, Generalul de corp de armată Cialîk a încetat din viață la începutul lui decembrie 1977 și a fost îngropat în cimitirul Belu din București. Împlinise vârsta de 92 de ani.

Devotat subaltern, domnul Maior Ion Bumbăcescu, care a servit multă vreme în Regimentul 5 Roșiori „Împăratul Nicolae II" al cărui comandant a fost Cialîk, a evocat figura și faptele acestui mare soldat al nostru în foarte frumoase cuvinte pe care mai multe reviste din exil le-au publicat.

Citām:

„... Dotat cu vast spirit de organizare, cuplat cu un curaj al răspunderii, își asuma orice abatere administrativă care, după examinările forurilor competente, se dovedea a fi fost doar aparentă, faptul atragându-i felicitări din partea șefilor ierarhici. Riguros de pretențios față de ofițerii superiori, de o culantă toleranță față de cei inferiori, Cealik avea specială solicitudine față de ofițeri și mai ales pentru trupă.

Pentru a așterne fugitiv pe hârtie contribuția sa și spiritul său ofensiv, este suficient a cita recucerirea poziției Lozovaia cu Divizia a 4-a Infanterie (**NN.** Salvând prin aceasta dela încercuire Divizia a 18-a Infanterie, divizie comandată de Generalul Baldescu, mare strateg și teoretician din timp de pace), trecerea Donului la Isium și stăpânirea Orelului, după care a parcurs urmărirea din victorie în victorie până în regiunea Tebektenerovo, poziție judicios fortificată și apărată de fanatici comuniști, printre care s'au numărat două școli militare și trupe rusești speciale,.. Vehemența atâtor acțiuni și rezultatele obținute de Generalul Cialîk au fost special relevate de șeful suprem al armatei, Mareșalul Ion Antonescu. Dela comanda Diviziei a 4-a Infanterie, Generalul Cialik Gheorghe a fost mutat la comanda Corpului de Cavalerie, după o scurtă permisie în țară. Instalat La Warnikovskaia, la nord de Novorosisk, a condus operațiile la capul de pod Kuban până ce trupele au fost evacuate în Crimeea. A fost generalul român cu cel mai îndelungat stagiu pe frontul din Est și, deși Mareșalul Antonescu îi oferise postul de guvernator al Transnistriei și pe acel de președinte al Consiliului de Patronaj, Generalul Cialik le-a refuzat pe amândouă, fiind împotriva mentalității ce domnea în interoir. Dumnezeu să-l odihnească cu cei drepți. Generațiile ce l-au apreciat și respectat îi vor păstra aureolată memoria".

Născut la Dobroslăveni, în județul Romanați, Cealîk a primit tresa de sublocotenent de cavalerie în 1909, făcând parte din aceiași promoție cu Mișu Pantazi, cu care era dealtfel prieten, fără ca totuși să beneficieze vreodată de pe urma acestei prietenii. În primul război mondial, Căpitanul Cialîk Gheorghe s'a distins în mod deosebit în luptele dela Argeș, la Oituz și în campania dela Tisa. N'a urmat cursurile școlii superioare de război și din acest motiv a căzut la primul examen de general. Dar n'a disperat și nu și-a înaintat demisia, pentru că vocația lui de soldat era prea mare. Pe câmpul de bătălie din Rusia Cialîk a produs dovada calităților sale de șef militar, făcându-i să pălească de rușine pe aceia care îl zădărniciseră ascensiunea în cariera ostășească. Cealîk este singurul ofițer român care, fără să fi fost brevetat de stat-major, a obținut gradul de general de corp de armată. Poate că se va găsi odată cineva care să-i scrie biografia și să-l așeze la locul de frunte ce i se cuvine pe acest glorios soldat al oștirii românești.

ive

„Până la limita puterilor omenești", așa spune istoricul militar polonez că au luptat ostașii români în cea mai mare bătălie pe care a cunoscut-o istoria (Janusz Piekalkiewicz; Stalingrad, Anatomie einer Schlacht, 480 pagini, peste 800 ilustrațiuni, Südwest Verlag München). Din această carte publicăm documentul fotografic de mai sus: unitate română de infanterie (probabil din Divizia a 2-a) gata să ocupe poziție la nord de Kotelnikowo, la 13 decembrie 1942, pentru a face siguranța de flanc diviziilor de tancuri germane din armata generalului Hoth care pornise ofensiva de despresurare a Stalingradului. Adevărul iese la lumină, chiar și după 35 de ani și mai bine ...

Un corespondent de război la Armata a 17-a germană relatează cum au cucerit cavaleriștii români portul Temriuk

Raidul Corpului de Cavalerie român în Kuban din luna August 1942, va rămâne în istorie drept una dintre cele mai strălucite operații de război.

La epoca aceea primul nostru corp de cavalerie, **primul** pentru că în toamna lui 1942 a luat ființă, în Calmucia, un al doilea corp de cavalerie, era alcătuit din diviziile 5, 6 și 9, în compunera cărora intrau regimentele 3, 5, 6, 7, 8, 9 și 10 de roșiori, 5 și 11 de călărași, precum și regimentele 2, 4 și 6 de artilerie călăreață.

Trecând Donul în regiunea Rostov, cele trei divizii române de cavalerie, după ce au realizat extraordinare performanțe de marș, au atacat forțele sovietice **dela est spre vest, adică din spate.**

Despre faptele de arme ale călăreților noștri în această acțiune nu pomenesc decât câteva rapoarte ale unor comandamente de mari unități germane, rapoarte care, ca prin minune, n'au căzut în mâna puterilor învingătoare după capitularea dela 8 mai 1945.

In arhiva Armatei a 17-a germane se păstrează încă raportul comandantului unui batalion din Regimentul 298 de infanterie germană în care se spune că, din partea germană, doar acest batalion a participat la cucerirea portului Jeisk de către cavaleriștii români, anume prin lupte de stradă.

La 11 august 1942, comandamentul Armatei a 17-a germane prezenta situația după cum urmează:

În timp ce Divizia a 5-a română de cavalerie a reușit să facă un cap de pod la vest de Slavianskaia, Divizia a 6-a română de cavalerie a cucerit Krasno Armalskaia și înainteaza spre vest, iar Divizia a 9-a română de cavalerie, după ce a lichidat rezistențele sovietice dela Alexandrovskaja, înainteaza spre sud.

După 48 ore numai, căpitanul german de cavalerie von Moltke, ofițer de legătură, raportează comandamentului aceleiași armate, că un regiment român de roșiori a cucerit în seara zilei de 12 august 1942, și portul Primorsko-Achtarsk.

Comunicate prin telefon sau prin agenți de legătură, relatările acestea sunt foarte scurte și nu conțin amănunte.

Singurul document ce s'a păstrat și care conține amănunte este reportajul unui corespondent de război pe la lângă Armata a 17-a germană, Dr. Franz Hempellmann.

Iată-l:

„În imediată apropiere de Kurcianskaia, cucerită de puțină vreme, artileria grea română s'a instalat pe poziții și sprijină atacul regimentelor de cavalerie și de cavalerie motorizată. Cu multă grijă, pentru a nu stârni praful care ar putea trăda inamicului poziția unui post de comandă, ne adăpostim vehiculele într'o livadă. În fața, la doi pași de noi, artileria rușilor sapă gropi. Exploziile neîntrerupte ale proiectilelor aștern în fața înaintării cavaleriei române un baraj aproape de netrecut.

Înaintăm și într'un lan de porumb dăm peste un colonel român. În cursul mai multor lupte, întâlnisem pe acest colonel, așa că eram cunoștințe vechi și buni camarazi. Dintr'o săritura suntem lângă colonel. Schimbăm saluturi cordiale, ca niște vechi cunoștințe ce suntem. Mă uit la ofițerii și soldații din jurul lui. Fețele lor sunt pline de un strat gros de praf ce pare și mai negru din cauza bărbilor nerase. Roșiorii sunt angajati aici în luptă de mai multe zile. Abia azi au fost schimbați. Dar pentru cât timp?

Colonelul, adevărat ofițer de cavalerie prin ținută și comportare, povestește pe scurt, militărește, cum a decurs atacul asupra înălțimilor strategice din fața orașului-port Temriuk. Călăreții lui au întâmpinat un foc de apărare extrem de puternic. În aprigă luptă, ei au trebuit să se bată pentru fiecare metru de pământ... Ne aflăm acum pe înălțimea de unde artileria acoperă cu foc Temriukul. Marea de Azov e foarte aproape. Aici se revarsă și Kubanul în ea, după ce face un cot foarte larg. Cercetăm și pozițiile bolșevice, poziții pe care roșiorii români le-au cucerit cu o zi înainte: adăposturi individuale săpate adânc și amplasamente de mitralieră care seamănă mai mult a cazemate. Uitându-te la ele, îți poți da seama ce crâncenă rezistență au avut roșiorii români de sfărâmat aici.

Cavaleriștii români au trecut din nou la atac. Înaintează pe front larg, desfășurați în trăgă-

(urmare în pag. 7)

Golgota României*

Despre cel de al II-lea război mondial, despre evenimentele acestuia, despre suferințele popoarelor cuprinse într'un fel sau altul de acest război, s'a scris o literatură întreagă, ieșită de sub pana istoricilor, oamenilor politici, experților militari, combatanților de toate genurile (de arme). Despre acestea încă se mai scrie și se publică în continuare. Astăzi avem în fața noastră o carte nouă privind acele timpuri, carte rarisimă, ca să nu spunem și unică în această literatură bogată. Este vorba de destinul tragic al României, stat vecin și prin multe cele apropiat nouă, cât și de martiriul unei mari părți a poporului român. Cartea este publicată în limba germană (Verlag: K. W. Schütz KG Preussich Oldendorf, prețul 35 de mărci) și poartă titlul: **Der phantastische Ritt („Cavalcada fantastică"),** iar autorul este Ion Valeriu Emilian, jurist, avocat, căpitan de cavalerie în rezervă.

Într'adevăr este greu a scrie o prezentare despre această carte, deoarece chiar dacă prezentarea ar cuprinde un text de zece ori mai mare decât cel de față, al nostru, cartea ar rămâne tot în chip palid prezentată; încă prea puțin s'ar reuși a se spune despre conținutul ei. **Fiecare pagină, ba chiar și fiecare propozițiune din ea este demnă de atenție.**

Când a intrat Germania în război împotriva Uniunii Sovietice, acesteea deîndată i s'a alăturat și România condusă atunci de mareșalul Ion Antonescu. Cu puțin timp mai înainte Uniunea Sovietică a răpit și a robit o bună parte a României anume Basarabia și Bucovina de Nord. Moscva a adresat României un ultimatum cu termen foarte scurt și a și invadat cu trupele sale aceste două provincii românești. La 22 iunie, când Germania a început războiul împotriva Uniunii Sovietice, mareșalul Antonescu, conducătorul de atunci al României, a considerat că a sosit momentul să elibereze și să restituie țării sale cele două provincii răpite și robite. În acea campanie războinică autorul Emilian a avut sub comanda sa un detașament de cavalerie mai însemnat care a luptat vitejește și a ajuns până în Caucaz, Crimeia și mai departe. Odată cu înfrângerea Germaniei, suferă eșec, bineînțelse, și România. Pe câmpul de bătălie și-au lăsat viețile peste 400 000 de tineri români, majoritatea țărani, iar mulți alții au murit în cursul retragerii de foame, ger, apoi în lagărele de prizonieri etc.

Cum reise din cartea lui Emilian, ostașii români au avut o ținută vitejească, fiind conștienți că luptă împotriva nedreptății pricinuită patriei lor și poporului lor. La sfârșitul cărții Emilian citează cuvintele tânărului sublocotenent Mihai Coliopol pe care acesta le-a spus în cursul unui iureș, cu puțin înainte de a pieri: „De nu vom izbuti să ducem la sfârșit această cruciadă împotriva comunismului — nu ne este îngăduit, în ciuda acestui fapt, să cădem la îndoială... Într'adevăr, au existat chiar și sfinți care au pierdut cruciatele. Noi nu suntem sfinți... Alții ne vor lua locul. Mai devreme sau mai târziu, ei vor birui — numai de vor avea voința să se jertfească..." Iar când guvernul comunist român, condus pe atunci de Ana Pauker, născută Rabinson (care pe propriul ei soț l-a condamnat la moarte atunci când acesta a opinat pentru troțchism), l-a condamnat la moarte pe mareșalul Antonescu, acesta a spus: „Ca aliat al Germanilor, eu am fost interesat ca Germania să câștige războiul. Eu am purtat bătălia pentru fericirea, pentru libertatea și pentru onoarea patriei mele și nu regret nimic din cele ce am făcut". L'au scos pe Antonescu din temniță ca să-l execute prin înpușcare. Executarea sentinței revenea unui eșalon de jandarmerie. Luând poziție de drepți, Antonescu a exclamat să trăiască România și a ordonat răspicat: „Trage!" Jandarmii au slobozit armele, dar nici un glonte nu l-a nimerit pe mareșal; toate au nimerit pe alături. Observatorii comuniști de față au ordonat atunci unui mercenar, dezertor, să-l ucidă pe Antonescu...

Cartea lui Emilian nu narează numai despre campania armatei române și luptele acesteia pe frontul din Uniunea Sovietică. Ea ne expune aci într'un chip popularizat extrem de reușit, plastic, întreaga istorie a poporului român, istorie caracterizată prin multe suferințe, pricinuite îndeosebi de către cuceritorii otomani și de către ruși. **Istoria aceasta este înfățișată aici mai bine decât în multe din scrierile istoricilor specialiști notorii.** Autorul dă dovadă în întreaga sa scriere de înalt nivel literar. Cele peste patru sute de pagini ale cărții constituie un adevărat roman pe care nu te înduri să-l lași din mână odată ce ai purces să-l citești.

Ar fi într'adevăr bine dacă această carte s'ar traduce și în alte limbi, nu numai în scopul unei mai bune cunoașteri a poporului român și a marei lui tragedii în cel de al doilea război mondial, ci și în vederea cunoașterii multor altor evenimente și fapte din acel timp.

R. P.

---

* Din „Iskra", anul XXIX, nr. 646, München, 15 martie 1978, principala publicație jugoslavă în exil. Traducere făcută de S. G.

Aceasta a fost aviația noastră

— Conferința ținută la radio de general aviator Gh. Jienescu în ziua de 19 iulie 1944 —

Nu-i ușor să intri in posesia textului unei conferințe care a fost ținută la postul de radio din București cu 34 de ani în urmă. Datorită unui prieten, care ne-a trimis în nenumărate rânduri documente privind participarea României la cel de-al doilea război mondial, putem publica expunerea pe care a făcut-o generalul aviator Gh. Jienescu la 19 iulie 1944. În această expunere este vorba de activitatea forțelor aeriene române **până la 22 iunie 1944.** Cum însă, după această dată și până la trădarea dela 23 august 1944, atacurile aviației anglo-americane s'au întețit, efortul unităților noastre de aviație și de artilerie antiaeriană a fost și mai mare, numărul avioanelor inamice doborîte și pierderile proprii crescând considerabil.

Cu prilejul Zilei Aviației, dl general aviator Gh. Jienescu, ministru subsecretar de stat al aerului, a înfățișat într'o conferință rostită la posturile noastre de radio, care a fost participarea aviației românești în aspra luptă impusă neamului. D-sa a arătat că nimeni nu și-ar fi putut închipui că o aviație tânără, în plină reorganizare și cu resurse limitate, ar putea rezista unui război caracterizat **print'o perioadă de distrugere neînregistrată până azi de istoria războaielor, dat fiind mai ales gradul de fragilitate și deci de uzură al armamentului aerian.**

Și totuși de 3 ani, tânăra noastră armă, neobosită, continuu prezentă în primele rânduri, fie în zona frontului, fie pe deasupra teritoriului național duce greul războiului, stând trează la datorie, **în lupta pentru dreptate și reîntregire, pentru credință și onoare.**

Când se va scrie istoria acestui sângeros război, unic prin mijloacele și spiritul în care se poartă se va vedea atunci:

— ce sforțări și câte supraomenești eforturi s'au făcut pentru această prezență continuă și activă în primele rânduri, a armei aeriene să fie posibilă;

— că lupta acestei arme să se poată purta în condițiuni optime și

— că intervenția ei, cu toată superioritatea net disproporționată a adversarului, să se facă simțită, împiedecând sau stânjenind activitatea inamicului, ușurând astfel efortul trupelor terestre proprii, sau cel puțin **apărând onoarea și demnitatea românească, atunci când inamicul era în superioritate zdrobitoare.**

În ziua de sărbătoare care simbolizează avântul și înaripareа sufletului sburătorilor români și puterea lor de jertfă, ale căror sacrificii au plămădit forța noastră de astăzi, dl general Jienescu a subliniat că se cade ca o mărturisire de credință și de încredere, ca o pildă și îndemn pentru eforturile viitoare și ca o dovadă de bărbăție și rezistență a Neamului, să arate nu în vorbe vagi, ci în cifre reci, dar cu atât mai elocvente, ce s'a făcut în acești trei ani de război, care a fost contribuția în luptă a Aeronauticei Regale Române.

Deși dotată cu un material divers ca origine, tip și posibilități, totuși Aeronautica noastră s'a angajat cu totalitatea forțelor în luptă, asumându-și sarcina executării unor grele misiuni, într'o acțiune proprie, pe frontul Basarabiei. Aeronautica Română luptă dârz contra forțelor aeriene inamice. Prin ger, furtuni de zăpadă și ceață, de cele mai multe ori în zbor orb, avioane construite a fi folosite la înălțime, din afara focului armamentului automat terestru au intervenit, însuflețite de echipajele lor hotărîte, executând cele mai extraordinare misiuni, adevărate misiuni de sacrificiu.

S'au realizat în campaniile anilor 1941 și 1942:

de către aviația de front 15085 ieșiri-avion și s'au aruncat 4669424 kg bombe

de către aviația de vânătoare de teritoriu: 1671 ieșiri-avion.

Aviația de transport a executat 5488 ore de zbor cu 1052435 km parcurși, transportând 5571 curieri și trupă, 5304 răniți, 5353624 kg combustibil și muniții, 1165387 kg poștă și diverse materiale.

Transmisiunile aero au întins 5300 kg cablu de campanie și au exploatat 5300 km de rețea permanentă.

Aceatsă activitate s'a înregistrat cu următoarele victorii: aviația de front și teritoriu: **653 avioane sigur doborîte** și 8 probabile;

artileria A. C. A.: **367 avioane sigur doborîte** și 73 probabile,

total deci: **1020 avioane sigur doborîte** și 81 probabile.

Războiul este însă o dramă teribilă și nu poate fi dus fără pierderi, fără sacrificii dureroase în oameni și materiale.

Pierderile acestei perioade de operațiuni, corespunzător activității desfășurate, sunt la: 122 avioane, 497 personal, din care 284 aviație și 213 A. C. A.

La aviație: 105 ofițeri și 84 subofițeri,

la A. C. A.: 4 ofițeri, 3 subofițeri și 206 trupă.

Desigur, pe lânga cifra victoriilor, pierderile sunt neînsemnate, ceea ce dovedește calitatea, pregătirea profesională și tehnica de luptă, avânt, virtuți ostășești ae zburătorilor români. Nu trebuie însă să uităm că **în luptă cad cei mai bravi, cei mai buni, cei mai avântați, adevărate elite ale armei, armatei și națiunii.**

Lupta continuă fără șovăire. Soarta armelor se schimbă.

Inamicul din Est, **puternic sprijinit material de aliații săi,** e în plină ofensivă. **Existența neamului e amenințață.**

Victorie sau — de nu — **moartea în sclavie ne așteaptă.**

Lupta continuă fără șovăire.

Reorganizată, reîncadrată și dotată cu noi materiale, datorită sprijinului aliaților noștri germani, Aeronautica Regală se prezintă pe câmpul de luptă cu noi forțe și cu o structură complexă.

Noi categorii de aviație-bombardament cu picaj, asalt — impuse de nevoile câmpului de luptă, apar în compunerea aviației noastre.

O nouă organizare mai suplă, impusă de experiența frontului ia naștere. Inamicul e din ce în ce superior numericește.

Luptăm în condiții inegale. Cantității noi îi opunem — însa calitatea: calitate în personal, calitate în material. Numărul zburătorilor inamici e bătut de elanul și abnegația, de inteligența și spontaneitatea, impetuozitatea și tehnica piloților noștri.

Sunt virtuți ce vin din adâncurile biologice ale rasei, din seva străbunilor, din faptele în lupte ale înaintașilor în tot zbuciumul nostru trecut. Prin ele am rămas și am dăinuit aici două mii de ani. Prin ele vom rămâne, vom dura, învingând astăzi ca și ieri.

Suntem unde am fost si vom rămâne unde suntem, a sintetizat Conducătorul ființa și continuitatea noastră.

Activitatea celor doi ani din urmă. Aviația din zona frontului: 20280 ieșiri-avioane și 12989600 kg bombe aruncate. Aviația de vânătoare de la teritoriu: 2026 ieșiri-avioane. Aviația de transport a executat 11668 ore de zbor cu 2171140 km parcurși, transportând 21075 curieri și trupă, 4424 răniți, 281850 kg combustibil și muniții, 2485331 kg poștă și material divers.

Această activitate arată măsura efortului și energia cheltuită de echipajele armei aeriene, pentru ca într'o sforțare supra omenească să încetineze, să slăbească și să oprească definitiv amenințătoarea ofensivă spre granițele neamului românesc. Pe lângă sprijinul dat forțelor terestre, această activitate s'a soldat și cu următoarele victorii:

aviația de pe front: 392 avioane doborîte (332 sigure și 60 probabile);

aviația de teritoriu: 34 avioane în atacul aviației anglo-americane de la 1 august 1943; 157 avioane în atacurile de la 4 aprilie 1944 până astazi (**NN.** Toate avioanele inamice doborîte au fost avioane anglo-americane);

artileria A. A.: 220 avioane (95 sigure, 125 probabile).

În total: **803 avioane doborîte (NN.** Deci aviația și artileria noastră antiaeriană au doborît în această perioadă, ele singure, 471 avicane anglo-americane, dintre care 80% erau avioane americane de tip „Liberator“, fiecare cu 10 oameni echipaj la bord).

Pierderile suferite de Aeronautica română în cursul acestor ani sunt: 146 avioane pierdute, din care 30 în luptele din zona interioară de la 4 aprilie pâna la 22 iunie a. c., 358 personal, din care 86 ofițeri și 80 subofițeri.

La această activitate trebuie să adăogăm activitatea tăcută modestă, plină de pericole și bogată în rezultate, pe care a desfășurat-o Hidroaviația noastră, executând 8.552 ieșiri-avion, din care 1.980 în explorare, 2.789 escortă convoiuri, 2976 acoperiri-avion, 798 în bombardament; s'au aruncat 17.568 kg bombe, doborânduse 24 avioane.

Pierderi: 15 avioane și 27 personal, din care 5 ofițeri și 9 subofiteri.

Acestea sunt cifrele; ele vorbesc fiindcă în preciziunea lor închid tot sbuciumul și **toată frământarea unui neam nedrept lovit și amenințat în ființa lui fizică și morală, în credința, în libertatea, în năzuințele lui spre mai bine.**

Aeronautica a realizat fuziunea, pe câmpul de luptă, cu forțele terestre.

Care e forța, care e explicația acestei risipe de energie și aprigă voință de luptă, a acestei puteri de dăruire a tineretului zburător? **Este spiritul de luptă plămădit din virtuțile neamului, ce trăiesc în sufletul țăranului român și făurit pe front.**

Ce este patria? Ce e patriotismul? Ce este acest sentiment care răscolește toate puterile din om și, în anumite clipe, îl ridică mai presus de existența lui și-l face să moară de bună voie pentru liniștea și mărimea unor urmași pe pe care nu-i va cunoaște?

Patria este înlăuntrul nostru și o ducem cu noi peste țări și peste mări, și numai când suntem departe și în singurătate, ne trec fiorii amintindu-ne de unde ne-am rupt și nu găsim mângâire decât în restriște și lacrimi... Patria nu e pământul pe care trăim, ci e pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele strămoșilor noștri...

BARBU DELAVRANCEA
(1858–1918)

DOMINAȚIE PIERDUTĂ, DREPTATE OBȚINUTĂ

(urmare din pag. 5)

românești. (Firește, un K. Kiraly nu poate evoca fapte de genul celor vânturate de confrații lui din Suedia și de aiurea, el acționând în „sectorul“ său determinat). Absurditatea unei asemenea pretenții, cu întoarcerea istoriei înapoi, este dezvelită de suedezul A. Bolinder când scrie că: pretenția ungurilor dăunăzi și astăzi de a stăpâni Transilvania pe considerentul că ei au dominat acolo un mileniu, este tot atât de absurdă ca și când Suedia ar afișa astăzi pretenție asupra Finlandei numai pentru că altădată aceasta a făcut parte din statul Suediei. Drept care, adăogăm noi că, potrivit logicii ungurești, Turcia ar trebui să se considere în continuare stăpână a Balcanilor, poate și a pașalâcului de Buda, cum devenise Ungaria odinioară, după ce n'a mai fost un braț ca al românului Iancu de Hunedoara să-i conducă apărarea.

Revanșarzii unguri, pentrucă în fapt asta sunt, n'au simțul ridicolului, când se mai prevalează și de dreptul feudal al zisului „prim ocupant“, adică de faptul că ei ar fi venit primii în Transilvania și pe urmă ar fi apărut aci și românii. Lăsând la o parte minciuna, este necesar a reaminti că în acest caz dreptul primului ocupant al Panoniei ar reveni poporului slav și nu nomazilor picați aci abia în secolul al IX-lea.

Este limpede că pretențiile ungurilor în privința Transilvaniei nu pot avea altă șansă de realizare decât aceea la care au recurs și în trecut, anume: cu ajutorul vreunei dictaturi să năvălească spre cutropire. Procedeu fatal însă în cele din urmă pentru ei, după cum arată istoria.

Venind vorba încă odată de istorie, mi-aș îngădui a exprima părerea că noi nu mânuim argumentele ei în toată plenitudinea când tratăm istoria Transilvaniei în chip izolat. Cred că chestiunea dominatiei și opresiunii maghiare trebuie tratată, sub aspect istoric, cât mai mult posibil în conexiune cu trecutul celorlalte popoare care au avut sub unguri aceeași soartă ingrată ca și românii transilvăneni, anume: slovacii, cehii, croații și sârbii (din Voivodina actuală).

Metoda de a trata istoria Transilvaniei scoțând-o din contextul general al istoriei Austro Ungariei, cum se face de obicei, a dus în RSR. acum câțiva ani la vânturarea tezei chipurile marxiste cum că burghezia „imperialistă“ română ar fi urmărit o politică doar de „cucerire“ a Transilvaniei. Ar fi însemnat, potrivit acestei teze, preconizată de editura politică a partidului, că și celelalte popoare din cuprinsul fostei Austro-Ungarii care au năzuit spre eliberare națională și au văzut-o realizată în 1918, au fost și ele „imperialiste“, singura (Austro-) Ungarie rămânând ne-imperialistă. Nimeni nu se gândi să facă o comparație cu soarta Croaților Slova cilor ș. a., determinați să ducă aceeași luptă „imperialistă“. Iar obiecțiunea împotriva unei asemenea teze îți plasa numele pe lista de vigilență a p. c. r. Ungaria era absolvită de păcatul de a fi avut o burghezie și o feudalitate imperialistă în 1914–1918.

Tratarea trecutului Transilvaniei totdeauna în contextul general al istoriei tuturor națiunillor victime ale stăpânirii ungurești, victime ale aceluiași sistem de maghiarizare forțată la 1868, după 1878 și 1883, poate fi eficientă pentru cauza românească, convingătoare întru dezvelirea pentru opinia publică generală a caracterului agresiv al ungurimii și Ungariei în trecut și în prezent. Opinia publică trebuie informată, în felul acesta, că ungurii datorează niște polițe istorice și nu alții lor, cum ei încă se sforțează să „demonstreze“; că dreptatea ce ei o caută pe alături a fost obținută în 1918 și 1946 pentru șase națiuni.

G. I. SILVIU

Cum au cucerit cavaleriștii români portul Temriuk

(urmare din pag. 6)

tori. De pe înălțimile din apropiere de Temriuk fulgeră din zeci de guri de foc. Inamicul trage cu tot ce are și apără orașul cu înverșunare. Dar nu reușește sa oprească iureșul escadroanelor române care zdrobesc rezistența după rezistență și ajung aproape de înserat, într'o adevărată năvală, la periferia orașului. Rușii trag din case cu mitraliere grele și cu aruncătoare de grenade. Roșiorii se'ngroapă la pământ. Ar fi adevărată nebunie să se încerce pătrunderea în oraș tocmai acum, când se lasă noaptea.

În ziua următoare, dis-de-dimineață, către ora 4, cavaleriștii români reiau atacul, întâmpinând de data aceasta rezistență sporadică. Rușii fug peste Kuban, lăsând orașul și portul în voia soartei. Podul de peste fluviu, ultimul înainte de revărsarea în Marea de Azov, l-au aruncat în aer. La țărm însă sunt destul de multe bărci de pescari. Fără să mai stea pe gânduri, călăreții români se aruncă în ele și, vâslind voinicește, se apropie de malul celălalt. Nerăbdători de a continua vânătoarea, ei deschid focul înainte chiar de a ajunge la mal. Cine a văzut scena aceasta, nu o poate ulta... Așadar urmărirea continuă și astfel, în foarte scurtă vreme întreaga peninsultă Taman, din fața peninsulei Kerci, este complect curătită de dușmani.

O nouă pagină de glorie se adaogă la cele înscrise de roșiorii români în cavalcadele lor amețitoare și în bătăliile lor victorioase dela Jeisk, Slavianskaia, Kurcianskaia și Anastasievskaia: **cucerirea orașului Temriuk“.**

Năzdrăvaniile postului de radio „Europa liberă“ din München

Luni 13 martie 1978, cu o zi înainte deci de invazia trupelor israeliene în Liban, inițiat probabil în această operație, domnul **Saul Cohn** zis Sorin Cunea, redactor responsabil al emisiunii „Panorama“ dela postul de radio „Europa liberă“ din München, a transmis pentru ascultătorii din țară timp de jumătate de oră muzică de sinagogă, cu răspunsuri și invocații în limba ebraică.

Avem un deosebit respect pentru cei ce cred și se roagă după legea lor, dar se pare că emisiunea respectivă nu a fost destinată celor 40000 sau 50000 de mozaici, câți se mai află în România, ci a avut anumită semnificație.

Avem deasemenea toată înțelegerea față de sentimentele patriotice ale ovreilor dela „Europa liberă“ care, după cum se știe sunt majoritari și dătatori de ton în redacția „românească“ a numitului post de radio și care, în afară de alte cetățenii, o au și pe cea israeliană.

Nu putem însă pricepe cum este posibil ca dela microfonul unui post de radio ce se pretinde a servi cauza românească, într'o emisiune destinată României, cetățeni israelieni să-și manifeste în felul acesta solidaritatea cu cei care năvălesc într'o țară vecină, făcând una cu pământul localități întregi și mitraliind din avion populația civilă, lipsită de apărare și aflată pe dumul pribegiei pentru a scăpa de prăpădul bombelor cu napalm.

Firește că și noi socotim că este de dorit, fiind și în interesul cauzei românești, ca fiecare compatriot să se străduiască să-și facă o bază de existență cât mai solidă și cât mai independentă în străinătate, ținem totuși să se știe că „Stindardul“ nu-i magazin informativ pentru acei care au plecat în lumea largă doar cu gând de pricopseală, uitând tot ce au lăsat în urma lor și rămânând nepăsători la durerile neamului și la amenințările ce apasă încă asupra acestui neam.

„Stindardul“ este tribuna acelora care, indiferent de pașaportul pe care-l posedă, înainte de toate și mai presus de toate sunt Români, fiind hotărîți să rămână Români, oricâte neajunsuri și neplăceri le-ar putea aduce asemenea hotărîre.

Înfruntând greutăți din ce în ce mai mari, înfruntând dușmănii crescânde și mișelii de tot felul și din tot locul, „Stindardul“ își urmează drumul, de un sfert de veac, spunând lucrurile pe adevăratul lor nume și rămânând în afara clanurilor și bisericuțelor politice. Mulți din cei care-l citesc au înțeles că acest stindard este unic în felul lui, au înțeles că ce spune el alții se feresc s'o spună și că nici o altă publicație din exil nu-l poate lua locul. De aceea îl și susțin.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

Șovinismul maghiar în haină de paradă marxist-leninistă

(urmare din pag. 1)

că un post a aparținut odată unui ungur, postul respectiv devine un apanaj unguresc perpetuu și nu mai poate fi ocupat de un neungur până la sfârșitul veacurilor. Dacă totuși „mișelia" se întâmplă, atunci apar vaete în presa occidentală: În România minoritatea maghiară este în pericol de moarte! Dacă un ungur, portar sau director, pierde postul din cauza incapacității, faptul este trecut la „persecuția minorității maghiare în România". Iar tapaj, vaete, articole! ... În felul acesta Ungurii și-au asigurat în România un statut privilegiat, mai dihai decât seniorii din evul mediu. Închipuiți-vă îndrăzneală: „Combinatul de industrie chimică și IPL-ul dn Târgul Mureș nu au nici unul directori unguri, nici măcar directori-adjuncți unguri, iar la Sovata a fost numit un primar român. (citat din „Scrisoarea-„document"). Pentru minoritatea maghiară faptul este intolerabil, iar pentru făcătorii de opinie publică, scandalizant. Dar cele peste 19 milioane de Români trebue să tacă, ba să le și placă, faptul că vicepreședintele Marii Adunări Naționale **din țara lor** este ungur, după cum tot ungur este și locțiitorul primului ministru **din țara lor** ... Să mai spunem că la Radiodifuziunea din București Ungurii sunt mai numeroși decât Românii? ... Să judece fiecare, cine are dreptul să se plângă și să fie nemulțumit de „aplicarea liniei partidului, Ungurul sau Românul?

Pe semne însă ca evidențele n'au nici o valoare pentru redactorii ziarelor și revistelor „angajate". Și nici ridicolul nu-i sperie. Astfel „Zeit Bild" din Berna descoperă un nou sistem de a accentua jalea trecută prin cea prezentă și invers, spunând: „După răscoala Ungurilor din 1956 persecuțiile la care a fost supusă minoritatea maghiară (în România) s'au accentuat simțitor(?)"

Întrebăm: câți miniștri unguri erau în guvern înainte de 1956 și cum se face că după „accentuarea persecuțiilor", Ungurii au obținut postul de locțiitor al primului ministru, pe cel de vicepreședinte al adunării deputaților și altele și altele?

Ziarul "Le Soir" din Bruxelles nu se lasă mai prejos și afirmă în litere grase, vorbind despre Transilvania, că **„timp de zece secole** această regiune a aparținut Ungariei".

Realitatea:

„Adevărul" celor 1000 de ani de apartenență a Transilvaniei la regatul coroanei Sfântului Ștefan se sprijină, după cum vom vedea, pe o stranie matematică ce nu flatează deloc logica celor ce o susțin:

A.) În lumina cercetărilor recente, pătrunderea Ungurilor în Transilvania s'a făcut în etape și doar în sec XIII se poate vorbi de o prezență masivă a Ungurilor în această regiune. Iată ce spun în această privință lingviștii de renume mondial Sever Pop și G. Kisch:

„Sașii, veniți (în Transilvania) în cursul sec. XII au luat din română mai multe toponime; în urma coexistenței de durată, elementul românesc a împrumutat dela Sași termeni care nu se mai întâlnesc astăzi în nici un **dialect** săsesc din Transilvania. Aceasta este o **nouă dovadă** a prezenței Românilor alături de Sași înaintea pătrunderii masive a Ungurilor în aceste regiuni". (Sever Pop, „Postume" 1966 Roma, pag. 168).

„Sunt convins de prioritatea Românilor față de celelalte popoare ce trăesc în această țară, datorită numărului mare de toponime". (G. Kisch, „Siebenbürgen im Lichte der Sprache". Leipzig 1929, pag. 162). În concluzie:

„Românii au fost găsiți de Sași și aceștia de Unguri". (Sever Pop, o. c. pag. 162).

B.) După lupta dela Mochacs 1526, când Ungaria a fost transformată în pașalâc turcesc și până la 1688, Transilvania a fost principat independent, complet despărțit de Ungaria. Din 1688 și până în 1867 când prin slăbirea puterii Habsburgilor, Transilvania a fost anexată Ungariei, Transilvania a aparținut Habsburgilor, ca principat independent complet despărțit de Ungaria.

„Diploma Leopoldină" din 1691 specifică clar: „Pentru funcțiunile administrației politice, justițiare și economice vom întrebuința indigeni transilvăneni. Voevodul va fi ales dintre demnitarii născuți în Transilvania".

C.) Numai între 1867 și 1918 Transilvania a aparținut dualismului K. K. austro-ungar, perioadă ce se caracterizează printr'o crâncenă ofensivă de maghiarizare a minorităților naționale, care toate la un loc erau superioare ca număr față de **MINORITATEA stăpânitoare maghiară,** (vezi Ploetz, Würzburg 1956, pp. 828–855) nemaivorbind despre faptul că în Transilvania Românii au fost mereu în majoritate absolută.

Cu ajutorul unei simple adunări (luând arbitrar și mult în avantajul Ungurilor anul 1200, ca anul în care s'au instăpânit în Transilvania) și cu cea mai mare bunavoință, cei „o mie de ani" (mileniul) pe care se sprijină „dreptul istoric" al Ungariei asupra Transilvaniei, nu sunt decât 377!

Referitor la relațiile „de sânge" dintre Ungaria și Trasilvania lăsăm să vorbească cartea unui maghiar Alex. Szilagy „Die Geschichte Siebenbürgens", carte apărută la Budapesta: „Cunoscuți istoriografi maghiari au subliniat că Transilvania **niciodată** nu s'a sudat cu regatul ungar".

Să trecem la alt capitol care nu lipsește din nici un articol din cele ce sar în ajutorul ungurilor prigoniți, și anume la cifra populației minoritare maghiare din România.

Ceva mai prudent, „Zeit Bild" apreciază la „aproape 2 milioane numărul Ungurilor din România", ziarul „Le Soir" îl urcă la 2 milioane, iar cei dela „L'Express" îl rotunjesc copios la „2 milioane și jumătate", de parcă ar fi vorba de heringi sau șuruburi.

Pe lângă asta, toate trei publicațiile fac o mică dar consistentă confuzie ... Toți se gândesc la România, dar spun Transilvania pentru a umfla cât mai mult cifrele și a putea adăuga, cum o face „Le Soir", impresionanta subliniere: „Cea mai mare minoritate **compactă** din Europa". În Transilvania nu este vorba de o grupă compactă și cine cunoaște puțin situația știe că în cel mai „compact" caz este vorba de trei grupe de maghiari, grupe complet izolate, despre care ne vom ocupa.

Realitatea:

Conform ultimului recensământ oficial, Ungurii reprezintă 8,5% din totalul populației României. Dacă cifra de 2 milioane și jumătate de unguri pe care o avansează „L'Express" corespunde procentului de 8,5 la sută, atunci ar însemna că România ar avea aproape 30 milioane de locuitori, dar nu are nici măcar 22 milioane, 8,5% făcând exact un milion și șapte sute de mii, pe întreaga Românie și nicidecum în Transilvania. Iată deci cum sunt „informați" cititorii publicațiilor respective. Celor ce n'ar voi să renunțe la cifra de 2 milioane și jumătate le rămân două alternative:

a) Sau procentul de 8,5 la sută e fals, lucru imposibil deoarece recensământul a fost făcut sub directa supraveghere a unui ungur, Prof. Csendes, director al Institutului de Statistică din București'

b) Sau trebuie să le acordăm fraților unguri în domeniul inmulțirii virtuți și calități de virus ...

Realitatea este însă alta:

Încă din 1583 Antonio Possevino ajunge la următoarea constatare: „Așadar Transilvania este mult mai populată față de restul Ungariei". Ori dacă restul Ungariei, unde erau sau ar fi trebuit să fie Ungurii în majoritate, era mai slab populată, atunci densitatea ridicată a populației din Transilvania, unde ei erau minoritari, se datora majorității **care era formată din Români.**

Cum Ungurii au avut și au încă greutăți în sporirea efectivului etnic au recurs la procedeul maghiarizării. În consecință, ne vom ocupa mai de-aproape de „milioanele" de maghiari din Transilvania, dând întâietate regiunii unde personajul principal, domnul Karoly Kiraly a fost prim-secretar de partid. Să vedem ce spun izvoarele istorice despre populația Secuimei.

1°. **Nic. Olahus** (1495–1568): „În ea (Transilvania) sunt patru neamuri deosebite: Ungurii, Secuii, Sașii și Românii. Ungurii și Secuii folosesc aceeași limbă, decât doar că **Secuii au unele cuvinte proprii neamului lor".**

2°. **A. Verancsics** (1504–1570), vicerege al Ungariei, arhiepiscop, prieten al lui Melanchton și al lui Erasmus: **„Secuii se deosebesc de Unguri** aproape în toate obiceiurile, legile și felul lor de a trăi ... **chiar în limba când o vorbesc după chipul strămoșilor".** (De situ Transilvaniae ...)

3°. **Giorgio Tomasi** (–1621): „cu privilegii asemănătoare dar după alte legi trăiesc Secuii ..."

4°. **Antonio Possevino** (1533–1611) descriind Secuimea (La Ciculia) spune: „Aici locuiesc acești transilvăneni (Secuii) care se socotesc mai vechi decât Hunii. Sunt totuși mulți Români amestecați cu ei ... În scaunele Ciuc, Gurghiu, Coson toți vorbesc limba ungurească afară de Români care sunt amestecați printre ei. Cu asemenea mărturii se pare că și Kossuth a fost de acord, pentru că în proclamația sa dela 10 octombrie 1848 face deosebire între Maghiari și Secui.

Precum se vede, în secolul 16 Românii din Secuime și nici chiar Secuii nu erau încă pe deplin maghiarizați. Pentru reprezentanți de seamă ai culturii din epoca respectivă, care au cunoscut „de visu" situația din Secuime și au constatat deosebiri flagrante dintre Secui și Unguri, acești secui au constituit o populație distinctă. Dacă însă astăzi, regimul dela București nu se arată dispus să sprijine într'un ritm destul de accelerat această politică de maghiarizare, politică de recuperare urgentă a ceea ce nu s'a putut realiza în cei „1000 de ani", atunci domnul Karoly Kiraly îl acuză de **deviere dela linia partidului,** iar susținătorii din lumea liberă a marxism-șovinismului maghiar îl acuză deasemenea **de genocid cultural și atentat la libertățile omului.**

La distanță de 4 secole dela constatările făcute de Olahus, Verancsics și ceilalți, fenomenul de maghiarizare în masă a Românilor și Secuilor din Transilvania își capătă confirmarea prin cercetările făcute de profesorul P. Râmneanțu dela Universitatea din Cluj. Analizând structura biologică și antropologică a mii de cazuri, acesta ajunge la următoarele concluzii științifice:

1°. Secuii din județele Ciuc, Odorhei și Trei Scaune au în ansamblu aceeași origine etno-antropologică ca și Românii. Nu există asemănare între proporțiile grupelor sanguine ale Secuilor pe deoparte, și ale Ungurilor pe de altă parte.

2°. Ungurii din județul Mureș au aproape aceeași compoziție sanguină cu cei din Debreczen sau din sudul Ungariei, dar au totuși proporția europeană mai ridicată iar cea asiatică mai scăzută ca cei din urmă, ceea ce dovedește influența puternică a substratului român maghiarizat.

3°. Proporțiile grupelor sanguine ale Românilor din județele Ciuc, Mureș, Odorhei și Trei Scaune sunt intermediare între acelea ale Românilor transilvăneni și a celor moldoveni. (P. Râmneanțu: „Originea etnică a Secuilor din Transilvania" apud „Revue de Transylvanie", Cluj 1935, august–septembrie, pp. 45–59).

Politica ungurească de deznaționalizare a naționalităților conlocuitoare din fostul regat al Ungariei se oglindește și în următoarele documente:

– Diplomatul maghiar J. de Szilassy scrie în cartea sa „Prăbușirea monarhiei danubiene": „Noi Ungurii n'am vrut niciodată să învățăm și să luăm în considerare adevărul că răsăritul Ungariei este locuit de Români. O federație ar fi fost singura cale pentru a evita catastrofa, dar Ungurii n'au vrut să știe de așa ceva".

– Cu aproximativ 1000 de ani înainte, un maghiar înțelept care înțelesese situația în mod intuitiv, Regele Ștefan da același sfat: federalizare, ca bază a statului maghiar. Urmașii săi șovini nu i-au dat însă ascultare și de atunci suferim noi Românii efectele acestei încăpățânate zvârcoliri neputincioase.

– Ca răspuns la petiția episcopilor Moga și Lemeny din 1842, deputatul sas Meister spunea: „Soarta Românilor e de zece ori mai bună printre Sași decât printre Unguri, fiincă Românii din Fundus Regio (vechea Sylva Blachorum et Bissenorum) pot să-și agonisească pământ și moșii, pe când în comitate și districte (cele ungurești) **numai groapa poate fi numită proprietatea lor."** (apud Păcațianu: „Cartea de aur" pag. 152).

– Maghiarul Wesselenyi scrie în 1836 în „Szozat" relativ la azilurile de copii sub șapte ani, unde învățătorul nu avea voie să vorbească decât ungurește cu copii: „Copilul slovac, sârb, valah și german va învăța ungurește fără osteneală. Copiii învață ușor o limbă ... și când, după vreo câțiva ani, cei mărișori vor vorbi bine ungurește cei ce urmează după ei vor învăța dela sine (tot ungurește). În 20 de ani toată populația va fi maghiarizată ... (apud Păcațianu, id. pag. 171).

– Ziarul „Budapesti Hirlap" din 3 martie 1886 cere: „Avem nevoe de o lege a presei excepțională contra jurnalelor Românilor și contra literaturii lor ..." În numărul 345 din 1891 același ziar proclamă: „Maghiarul care a fundat acest stat trebue să fie considerat altfel decât naționalitățile celelalte. Este normal ca maghiarismul să se dezvolte în detrimentul celoralte naționalități pe care le cucerește și le asimilează. Nu este deloc în interesul statului ca starea socială a celorlalte naționalități să propășească".

– Ziarul „Pesti Naplo", Nrul 209 din 1888, scria: „Problema naționalităților nu poate avea altă soluție satisfăcătoare decât maghiarizarea totală a acestor naționalități."

În asemenea vremuri de glorie, intențiile fraților unguri n'aveau nevoe de ascunzișul marxist-leninist, maghiarizarea manifestându-se în toată splendoarea ei, în **deplină libertate.** Pe acele vremuri se putea spune în voie: toți **muszai** să devină maghiari. Astăzi se folosește o cale mai pe ocolite. Se amestecă dictatura proletariatului cu drepturile omului și mișmașul este servit publicului din țările occidentale, prin intermediul unor prieteni, gazetari mai mult sau mai puțin progresiști și unși cu toate unsorile. Trimiți o scrisoare unui tovarăș din țară și scrisoarea ajunge în străinătate ... Treaba asta necesită multe complicități și fonduri considerabile. Cine mai face astăzi ceva pe gratis? ... Mai ales când este vorba de castane fierbinți și de provocare de tulbureală necesară menținerii în viață a acestei plante de seră ce se chiamă șovinismul maghiar. Și pentru ce toate astea? Pentru că Ungurii simt că **eterna** majoritate în mijlocul căreia trăiesc este o bucată prea mare pentru a putea fi ușor înghițită. Pentru că minoritatea maghiară nu are suport durabil și real ca să se poată ridica prin forță proprie deasupra. Și numai pentru că **nu e majoritate** nu obține dela nimeni dreptul de a stăpâni. Așa stând lucrurile, Ungurimea s'a decis să folosească toate, dar absolut toate mijloacele în acest scop. Dela ispitirea cu titluri de noblețe (în trecut) până la cuțit, chiar până în ziua de astăzi. Și pentru a vorbi puțin și de dictatul dela Viena și de urmările acestui dictat, Teleki recunoaște că în Ardeal „... les troupes hongroises s'étaient livrées a des exactions. Il avoua aussi les atrocités, telles que des egorgements au couteau." (Hillgruber: „Les entretiens secrets de Hitler" pag. 351).

Pornind dela declararea pe față a deznaționalizării forțate, șovinismul maghiar recurge acum la manevrarea combinată a forțelor marxismului cu democrația apuseană, în scopul de a acapara posturile de comandă din România. Iată secretul „problemei maghiare", cum o califică cei dela „Zeit Bild" și căreia ei se străduesc zadarnic să-i găseasca „accente noi". Accentele sunt foarte vechi. Punând alături istoria de ieri și pe cea de azi, reiese limpede că pretențiile și planurile Ungurilor rămân aceleași, indiferent de secol și de regimul politic pe care-l au la anumită eposă. După împrejurări, ei își schimbă doar tactica.

Și pentru a se vedea în ce măsură sunt îndreptățiți Unguri și cum au și cutezanța morală să se vaete astăzi că sunt asupriți în România, vom aminti o singură „întâmplare" din cele multe care au avut loc imediat după ce trupele maghiare și-au făcut intrarea în Ardealul de Nord, în 1940 ca urmare a așa zisului arbitraj dela Viena.

> În ziarul „L'INTRANSIGEANT" marele gazetar H. ROCHEFORT scria în 13 Mai 1894:
>
> „... oprimați, persecutați și tratați ca animalele sălbatice de către Maghiari, Românii din Transilvania se plâng împăratului. Orgoliul maghiar nu admite ca Românii exploatați și torturați să ceară ajutor dela conducătorul suprem". Și mai departe despre faptul că Lucaciu și Albini au fost maltratați de către Unguri: „Acest fel de a înțelege respectul datorat unor prizonieri puși în imposibilitatea de a se apăra ESTE PREA MAGHIAR".
>
> LEON TOLSTOI despre Appony:
>
> „Ceea ce este mai trist e faptul că în străinătate contele Appony are reputația unui pacifist în timp ce în Ungaria nu recunoaște nici măcar calitatea de oameni nemaghiarilor".

În 1939 a apărut la Budapesta o broșură intitulată „Nincs Kegyelem" (Fără îndurare) al cărui autor era un oarecare Dūsco Csaba, broșură pentru uzul organizațiilor patriotice maghiare și care conține și legământul pe care fiecare membru al acestor organizații urma să-l presteze: „Voi suprima pe fiecare român care-mi iese în cale! Îl voi extirpa pe fiecare! Fără îndurare! ... Noaptea voi da foc la satele românești. Voi trece prin ascuțișul sabiei întreaga populație. Voi otrăvi fântînile ... (**NN.** Fapt întâmplat și acum câțiva ani la Oradea și aiurea) Voi sugruma sugacii ... Nu voi avea nici o milă! Pentru nimeni! Nici pentru copii, nici pentru mame însărcinate! ... Răzbunare! Fără milă, cruntă răzbunare!"

Recomandările acestea n'au rămas literă moartă, simplă elucubrație a unui nebun exaltat. Ele au fost aplicate întocmai în mai multe locuri, atrocitățile cele mai mari având însă loc la Ip, comună românească din județul Sălaj situată la jumătatea drumului între Marghita și Șimleul Silvaniei.

La 13 septembrie 1940, la căderea nopții, o companie de honvezi întărită cu un detașament al organizației paramilitare maghiare „Nemzetörség" a scos din case și i-a schingiuit pe toți românii care nu fugiseră. Ungurii le-au zdrobit oasele, le-au smuls unghiile, după care i-au **împușcat pe toți, cu rafale de mitralieră și cu focuri de armă.** Femeile au fost violate, copii spintecați cu baioneta. După măcel a urmat jaful cadavrelor și al caselor; cadavrele au fost apoi cărate cu căruțele, amestecate cu răniți care mai respirau și aruncați cu toții într'o groapă comună peste care s'a turnat 400 kg var. Au fost astfel masacrați la Ip 165 de români, copii, bătrâni, femei și bărbați ..." **Nincs Kegyelem!** Fără îndurare!

Ne oprim aici. Deocamdată!

G. BADEA-LĂTUCEANU

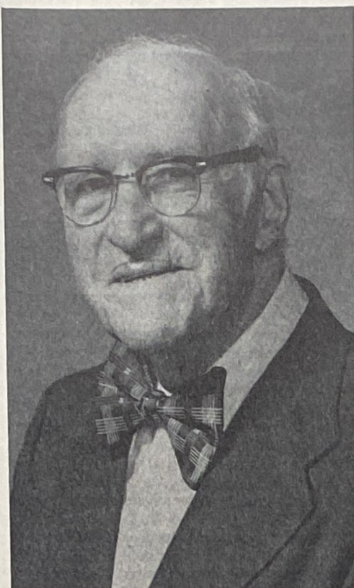
Datorită fidelității unor prieteni și spiritului lor de sacrificiu, STINDARDUL își va continua apariția, anume în mod regulat trimestrial.

Abonamente și ajutoare pentru ziar la
Sparkasse Fürstenfeldbruck-West
Konto 8756744 für Stindardul
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec sau mandat internațional
pe adresa redacției:
Jägerstraße 17
8080 Fürstenfeldbruck
West Germany

Nicolae Tecău, stegar al cauzei româneşti în America

Care român din Statele Unite şi din Canada n'a auzit de Nick Tecău din Youngstown, membru de onoare al societăţii „Unirea şi Plugarul", animatorul şi sprijinitorul atâtor iniţiative româneşti care şi-a crescut urmaşii, nepoţi şi strănepoţi, în tradiţia neamului căruia i-a rămas toată viaţa credincios?

Nick Tecău s'a născut în 1887 şi când a plecat din Sebeş Alba spre America, cu alţi doi fraţi din cei opt cât au fost de toţi, nu împlinise încă vârsta de 17 ani. Confruntat cu realităţile din lumea cea nouă, deşi dogar de meserie, Nick Tecău a fost nevoit să lucreze la o carieră de piatră din apropierea fabricii de ciment din Ilasco (Montana), plătit cu 14 cenţi la oră. Cum timpul de muncă era de 10 ore, câştiga 1 dolar şi 40 de cenţi la zi. Chiar pe vremea aceea, aceasta nu era mare lucru. Muncitorii dela carieră erau cazaţi câte 18 într'o baracă, dar hrana ce primeau era bună şi ieftină: 7 dolari pe lună, aşa că Nick Tecău tot a putut strânge ceva bani. Cum nu obţinuse încă cetăţenia americană, în 1908 l-au luat cu slujba în armata cesaro-crăiască, Nick Tecău servind la regimentul de pionieri din Alba Iulia până în 1911, când a fost lăsat la vatră cu gradul de „Korporal", în fosta armată austro-ungară acest grad corespunzând gradului de sergent. În 1912 a plecat din nou în America, oprindu-se de data aceasta la Youngstown în Ohio, unde a rămas până în ziua de astăzi. Timp de 8 ani Nick Tecău a muncit din greu, la cuptorul de oţel al uzinelor metalurgice din această localitate. A adunat ban cu ban, putând astfel deschide, în clădire proprie, un restaurant pe care l-a condus cu succes timp de 40 de, ani, el însuşi îngrijindu-se şi de programul artistic. Murindu-i soţia în 1968, Nick Tecău a vândut restaurantul cu clădire cu tot şi s'a retras în altă casă, tot proprietate, în apropiere de parcul oraşului. Locuieşte acolo împreună cu una din fete, Anuţa căsătorită cu Constantin Nan funcţionar în administraţia statului Ohio.

Nicolae Tecău la 90 de ani

Nick Tecău are 5 copii, 11 nepoţi şi 5 strănepoţi. Urmând exemplul tatălui, bunicului şi străbunicului lor, toţi aceştia au reuşit să-şi facă un nume în cariera pe care şi-au ales-o: un nepot este doctor în medicină la Harisburg, capitala statului Pennsylvania, nepoata Sanda, căsătorita cu George Carulea, este profesoară la conservatorul din Youngstown, fiul lui cel mai mare ocupă un post de răspundere într'o fabrică de produse chimice din Youngstown, una din fete, Erie Constant, care a fost căsătorită cu Doctorul Sandu Constantinescu decedat în 1967, ocupă postul de director în departamentul pentru muncă al statului Indiana, fiul cel mai mare al lui Nick Tecău este preşedintele unei industrii de maşini automate din California, nepotul Filip este profesor la San Francisco, alt nepot, Nick, comerciant în Youngstown, nepoata Linda Tecău a obtinut recent titlul de licenţiată a unei universităţi, iar fratele acesteia, Traian Tecău a căpătat premiul întâi pentru artă (pictură) al statului Ohio...

Cu ocazia împlinirii celor 90 de ani, au venit la Youngstown rude, prieteni şi reprezentanţi ai societăţilor române americane, în cap cu preşedintele Uniunii şi Ligii care i-a înmânat o placă omagială. La banchetul festiv s'au evidenţiat meritele acestui veteran al prezenţei româneşti în Statele Unite, i s'au adus cuvinte de laudă pentru statornicia şi generozitatea lui. La cele ce s'au spus atunci să ne fie îngăduit să spunem şi noi ceva în plus.

Nicolae Tecău a mers tot timpul în pas cu mişcarea naţionalistă din ţară, anume începând din martie 1923, când a luat fiinţă la Iaşi Liga Apărării Naţionale Creştine. A fost abonat la „Apărarea Naţională", la „Libertatea" din Orăştie, la „Înfrăţirea Românească" din Cluj şi la „Pământul Strămoşesc," a trimis scrisori de adeziune, a sprijinit cu banul lui multe acţiuni şi a subscris la o bancă pentru promovarea elementului românesc în negoţ. Acesta este poate cel mai mare merit al dogarului din Sebeş care, pornind de jos, prin muncă şi prin tenacitate a ajuns personalitate exemplară a obştei româneşti din Statele Unite.

Deşi „retrans din business", cum obişnuieşte să-şi spună el acum, anii cei mulţi pe care i-a lăsat în urmă nu l-au încovoiat ci, drept ca o lumânare şi cu fruntea sus, Nick Tecău merge înainte, ceea ce se poate deduce şi din rândurile pe care ni le-a trimis la 19 ianuarie 1978: „... De trei săptămâni nu am putut scoate **carul** afară, din cauza zăpezii mari şi a frigului grozav, aşa că nu am putut merge nici la bancă şi nici la poştă..."

Când ajungi la o anumită vârstă, cei mai mulţi se îndeletnicesc cu hrănitul vrăbiilor, se plimbă înainte de prânz ca să aibă după amiaza liber sau pălăvrăgesc pe tema unei „reprezentanţe naţionale", Nick Tecău, la 90 de ani şi mai bine, pune mâna pe lopată şi se străduieşte să-şi scoată maşina din garajul înzăpezit... Asta-i stânca din care este el tăiat.

Să ne trăieşti Nick Tecău încă mulţi şi fericiţi ani!

I V. E.

Cu ocazia împlinirii vârstei de 90 de ani, cei mai mulţi din membri familiei, dar nu chiar toţi, au venit la Youngstown să-l sărbătorească pe Nick Tecău. Cu garoafa la butonieră, viguros şi semeţ, el arată cu mult mai tânăr decât vârsta pe care o are. Una din fete şi trei nepoate poartă costumul naţional românesc.

Dela stalinism la... "meditaţie". Cameleonismul criticului muzical George Bălan dela „Scînteia" şi „Contemporanul".

Catapultat în exil, după ce a fost retras din funcţia de gargarist oficial în presa comunistă din R. S. R. şi după ce la München a fost recent botezat creştin, domnului George Bălan (apologist notoriu al stalinismului) i-a fost încredinţată de către forţele oculte o nouă sarcină: înfiinţarea unei „Asociaţii a muzicienilor români liberi".

Vom reveni în numărul viitor cu detalii ample asupra planurilor şi metodelor de acaparare şi manevrare a artiştilor români din exil în scopuri mai mult decât dubioase!!!

UNIREA BASARABIEI

În seara zilei de 17 Martie a. c., Românii din München au început să comemoreze marele AN AL UNIRII DE LA 1918 printr-o mani festare comemorativă în cinstea alipirii Basarabiei la Patria Mamă acum şase decenii. Iniţiativa organizării acestei comemorări a revenit Asociaţiei Românilor Liberi din Germania, Grupului Stindardul şi Asociaţiei Românilor din Exil din Republica Federală Germania.

Preotul doctor Viorel Mehedinţu — noul şi tânărul preot al Bisericii Ortodoxe Române din Republica Federală Germania — a deschis adunarea de la „Haus des Deutschen-Ostens" print'o scurtă rugăciune.

A luat apoi cuvântul vechiul şi însufleţitul luptător naţionalist român, doctorul Ion V. Emilian, directorul ziarului „Stindardul". Domnia sa a făcut mai întâi o prezentare a aşezărilor româneşti pe pământul întins al Rusiei, de la Nistru până departe în Siberia. A trecut în continuare la evenimentele cere au precedat alipirea Basarabiei la România, hotărîtă în chip democratic de Sfatul Ţării întrunit la Chişinău în ziua de 27 Martie 1918. Un capitol important din cuvântarea domnului Emilian a fost rezervat situaţiei din România în perioada care a precedat ultimatumul sovietic din iunie 1940 şi apoi cederea Basarabiei după numai 22 de ani de viaţă în cadrul României Mari. Momentele retragerii unităţilor româneşti — în acele zile fierbinţi de vară — şi năvala trupelor sovietice, care intenţionat au încălcat chiar prevederile propriului lor ultimatum, au răscolit amintiri vechi şi dureroase în sufletul şi mintea celor prezenţi la comemorarea dela München. Un an mai târziu însă — a arătat doctorul Emilian — o Armată Română renăscută ca pasărea Phoenix din cenuşa sa a revenit „pe pământul Basarabilor", spre a spăla ruşinea „de astă vară" şi pentru a începe, sub comanda Generalului Ion Antonescu, lupta pentru reîntregirea hotarului de la Răsărit, dar şi a celui de la Apus, sfârtecat de un arbitraj devenit posibil — ca şi răpirea Basarabiei — datorită nefastului tratat Hitler-Stalin din 23 August 1939. Au urmat — redate de vorbitor cu multă vivacitate — luptele până la Stalingrad şi apoi retragerea dureroasă până la noua cădere a Basarabiei sub Sovietici, **rezultat al unui alt NEFAST 23 August din Istoria României**, cel din anul 1944. Au trecut de-atunci 34 de ani şi Basarabia — în nepăsarea Occidentului şi neputinţa actualilor guvernanţi de la Bucureşti — continuă să fie o gubernie sovietică, supusă unei sălbatece politici de desnaţionalizare.

Domnul Emilian şi-a terminat însufleţita cuvântare cu un apel. Nu la unitatea exilului sub cine ştie ce comitete, consilii sau organizaţii căci — a spus pe drept domnia sa — o astfel de unitate în acest stadiu este ceva iluzoriu. În schimb — a cerut vorbitorul — **să dăm dovadă de solidaritate, indiferent de părerile şi vederile politice...** solidaritate românească în faţa primejdiilor prin care trece atât exilul, dar mai ales neamul întreg supus atâtor suferinţe în interiorul ţării şi ameninţat de moarte din afară.

Părintele Viorel Mehedinţu a vorbit în limba germană, pentru a fi pe înţelesul prietenilor de alte naţionalităţi ai poporului român veniţi la adunarea de la „Haus des Deutschen-Osten". Sfinţia Sa a făcut un istoric al pământului românesc dintre Prut şi Nistru care a aparţinut de totdeauna Moldovei voivodale şi care a căzut sub Ruşi deabia în 1812, în urma unui târg între Ţarul de la Moscova şi Sultanul de la Constantinopol care-şi râvnea acea parte a Europei, târg încurajat — din neştiinţă de cauză — de Împăratul de la Paris care uitase că pornise la drum spre a elibera popoarele, nu a le împila. Timp de un veac, Românii dintre Prut şi Nistru s'au luptat cu urgia Moscovei pentru a-şi păstra fiinţa naţională şi limba din moşi-strămoşi. Deabia în 1918, s'a putut realiza reîntoarcerea la Patria-Mamă. Iar „bucuria locuitorilor Basarabiei — cum a spus atât de frumos Părintele Mehedinţu — a fost şi bucuria ţării-mame care, în cuvintele emoţionante ale Regelui Ferdinand, şi-a găsit expresia hotărîrii patriotice de la Chişinău". Vorbitorul — care şi-a făcut şcoala în România sub regimul comunist şi care deabia de câţiva ani s'a stabilit în Occident — a încheiat cu poate cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit în acea seară: „Am fost bucuros şi satisfăcut — a spus Preotul Mehedinţu — să pot vorbi despre Basarabia cu atât mai mult cu cât asupra acestui teritoriu, când eram la şcoală, nu am auzit spunându-se un singur cuvânt!"

Adunarea s'a încheiat cu expunerea domnului Johan Urwich, însoţită de diapozitive, asupra situaţiei dintr'un lagăr de muncă forţată din Uniunea Sovietică unde au pătimit mulţi români, între care însuşi conferenţiarul: lagărul de la Vorkuta. Acest lagăr şi-a făcut un mare nume în lume prin faptul că a fost primul care a declanşat o grevă de protest în imperiul sovietic, scurt timp după moartea lui Stalin, în 1953. Iar domnul Urwich a fost reprezentantul străinilor în comitetul de grevă. Domnia sa a publicat deja două din cele trei volume ale unei trilogii intitulata „Fără Paşaport prin URSS", în care descrie ce-a văzut, ce-a auzit şi ce-a simţit în anii lungi cât a fost deţinut la Vorkuta, din 1947. Un moment emoţionant în expunerea domnului Urwich a fost descrierea felului în care Românii de la Vorkuta au sărbătorit Sfintele Paşti ale anului 1955. Când au început să cânte tradiţionalul „Hristos a înviat", li s'au alăturat sute de alti deţinuţi — mai ales de origină rusă şi ucraineană — spre a cânta împreună acest imn cunoscut în toata lumea ortodoxă a Răsăritului. Iar mulţi locuitori ai comunei Vorkuta — atraşi de acordurile cânteculul — s'au strâns la intrarea în lagăr, legându-şi vocile de ale deţinuţilor din spatele sârmei ghimpate...

Domnul Urwich a vorbit deasemenea despre episodul arestării unuia din cei mai renumiţi generali români ai celui de al dolea război mondial: Generalul Avramescu, comandantul Armatei IV-a pe frontul de Vest, generalul care se încununase de glorie şi pe frontul de Est, unde a comandant pe viteji vânători de munte români. Comportarea sa deosebit de corectă faţă de populaţia Crimeii ocupate a fost remarcată chiar şi de Stalin, care l-a citat cu Ordin de Zi. Ceeace nu i-a oprit pe sovietici să-l aresteze în primăvara anului 1945, în plin exerciţiu al funcţiunii, pe motivul că ar fi permis trecerea prin liniile Armatei IV-a române a ginerelui său Vlad Sturdza.

Scurt timp după arestare, Generalul Avramescu a încetat din viaţă, sovieticii susţin că din cauza unui atac aerian german. Mărturiile şi dovezile ţintesc însă spre o asasinare a Generalului român.

A fost o manifestaţie frumoasă care s'a impus prin sobrietate şi prin calitatea cuvântărilor, o manifestaţie de afirmare românească care i-a impresionat pe străini şi care va rămâne mult timp întipărită în mintea participanţilor români. Am fi dorit însă ca tinerii sosiţi în ultima vreme printre noi să fi fost mai numeroşi în sală. Ar fi avut astfel ocazia să afle lucruri pe care nu le cunosc, să se simtă mândri că sunt români, să se înalţe sufleteşte şi să găsească puterea necesară pentru a prelua şi purta mai departe steagul cauzei româneşti, cauză care este, trebue să fie şi a lor. Cine practică indiferenţă nu numai că se exclude singur din obştea românească, dar se distruge cu timpul pe sine, ajungând într'o bună zi la constatarea că nu mai este nimic, dar absolut nimic. Sperăm totuşi că vor afla tinerii aceştia drumul spre matcă şi că la ocaziile viitoare vor răspunde în număr mai mare la apel... la 27 noembrie, când vom sărbători UNIREA BUCOVINEI şi la 1 decembrie pe aceea a ARDEALULUI, încununarea unirilor dela 1918.

Coresp.

(urmare din pag. 4)

culturale ale unei epoci. Bogatul material care s'a adunat aici cu trecerea anilor a fost valorificat în 1977 după normele de biblioteconomie şi împărţit, după limbi, în şapte grupe. Aşezat în casete speciale din carton, care-i asigură o excelentă păstrare, el este uşor accesibil publicului.

Extrase în limba română	986	exempl.
Extrase în limba germană	639	„
Extrase în limba franceză	1140	„
Extrase în limba engleză	391	„
Extrase în limba italiană	234	„
Extrase în limba lb. spaniolă şi portugheză	160	„
Extrase în diverse limbi	55	„

În patrimoniul bibliotecii se aflau până la finele anului 1977 **3605 extrase.**

— Secţia **„teze de doctorat"** număra acum 148 volume, 14 din ele fiind înregistrate în cursul anului 1977.

— În afară de materialul consultat în sălile bibliotecii, în cursul anului 1977 au fost date cu împrumut 1629 cărţi şi 3547 periodice şi s-a răspuns solicitanţilor români şi străini care au cerut materiale documentare referitoare la ţara noastră, şapte din aceşti solicitanţi având în lucru teze de doctorat în Elveţia, Germania şi Anglia.

Activitatea editorială:

Partea a doua a volumului jubiliar IX al Buletinului Institutului a apărut în bune condiţiuni, numărând 303 pagini text şi 8 pagini clişee. În afară de bogatul material ştiinţific care abordează teme de filologie, istorie, folclor etc., volumul cuprinde şi excelenta traducere a scriitorului Hans Diplich, în limba germană a cinci sonete ale lui Eminescu şi un scurt istoric al Bibliotecii şi Institutului, însoţit de opiniile şi aprecierile unui număr impresionant de personalităţi româneşti şi străine asupra insituţiei dela Freiburg. De asemenea figurează fragmente din mesajele primite cu ocazia jubileului de 25 de ani, o Tabula Gratulatoria însumând 412 nume de persoane şi instituţii care şi-au exprimat astfel simpatia şi adeziunea la opera înfăptuită la Freiburg. Volumul se încheie cu pomenirea colaboratorilor Bibliotecii şi Institutului trecuţi întru cele veşnice, a căror gând şi faptă bună nu vor fi nici când date uitării.

Partea I şi a II a volumului jubiliar al Buletinului Institutului se poate comanda contra sumei de 55 DM — ambalajul şi expedierea inclusiv.

Adresa Institutului român de cercetări: Uhlandstrasse 7, D-7800 Freiburg i. Br., Telefon (0761) 73551.

Paul Goma? - ça sent le K.G.B.

Nous avons attendu longtemps pour dire notre opinion sur ce « cas » dont on nous rabat les oreilles depuis des années. Heureusement que pendant notre long exil, nous avons vu des vertes et des pas mures.

Ce produit soviétique cousu-main désarme l'éloquence. A quoi bon en parler puisque c'est si grossier ? Bornons-nous à quelques remarques.

A ce scribouillard inconnu — d'une vulgarité et d'une incohérence qui le rend à la fois illisible et répugnant — on a donné bien des chances à Bucarest. Tout allait bien tant qu'on le faisait publier. La « dissidence » commença à l'habiter lorsqu'on lui refusa les premiers manuscrits. Il avait le dos et les flancs couverts par ses liaisons de famille. Car sa femme, née Netzmann, n'est plus ni moins que la nièce de Liuba Chişinevchi, la chère amie d'Anna Pauker. Le beau-père — discrètement nommé — fut grand « expert économique » dans le premier gouvernement communiste. Mais la fin des années '40 est si loin et les imbéciles ont la mémoire courte.

Le camarade Goma pouvait aussi montrer patte blanche : internement politique. Il commença à écouler à l'étranger des « écrits » et des autobiographies qui le présentaient — en toute modestie — comme « le Soljenitzyne roumain ». Un éditeur ouest-allemand tomba dans le panneau (on dit que des maisons scandinaves furent plus circonspectes). Les trotzkystes roumains de Paris (hélas ! il y en a), quelques farfelus et des gens honnêtes mais imprudents le prirent sous leur aile protectrice. La bêtise qui — comme on sait — donne la sensation de l'infini s'exclama : enfin, nous avons nous aussi notre rebelle. Foin de nuances ! Ce n'était qu'un aigri, pour des raisons personnelles, qui ne désirait que quelques racommodages **à l'intérieur du régime communiste.** Le reste alla de soi, surtout lorsque quelques rabbins donnèrent l'assurance que l'individu était en odeur de sainteté. La supercherie ne manqua pas à l'appel non plus. Dans les rues de Paris on fit signer aux étourdis — **sur des feuilles blanches** — soi disant pour « le respect des droits de l'homme en Roumanie ». Ceux qui — à leur âge ! — ignoraient qu'une signature est une chose grave et qu'on ne l'appose pas n'importe où, en compagnie de n'importe qui, se trouvèrent être les défenseurs de la vieille « troïca » Anna-Liuba-Joseph. Ça rajeunit de 30 ans un homme comme tel ancien diplomate qui, la larme à l'oeil, a dû se souvenir de ses états de service sous Niculescu-Buzeşti (le ministre des affaires étrangères dans le premier gouvernement félon). Il ne put résister et, de New York, il appela Bucarest. Il eut sans difficulté le « contestataire » au bout du fil. La Radio « Free Europe » ne fut pas en reste et M. Noël Bernard obtint l'interview pour les ondes de sa tribu.

Selon le schéma habituel, après tant de tapage, la sainte famille arriva à Paris. Mais le camarade avait fort à faire et il se précipita au **congrès anarchiste de Bordeaux.** Tête des naïfs de Paris ! Leurs yeux commencèrent à se dessiller. Deuxième coup de l'étrange « dissident » : **déclaration pro-hongroise sous la menace à peine feutrée d'un nouveau démembrement de la Roumanie.**

Abrégeons. Pendant des années on a chassé un fantôme : le résistant dur et pur. On reçut en échange un « réformiste » qui ne jure que sur l'allégeance sans faille à **son** idée du « socialisme ». Car il est aussi théoricien. Nourri dans le sérail d'Anna Pauker, il en connaît les détours. Ses contacts insondables très, très à l'Est lui permettent d'écrire avec insolence même à N. Ceauşescu. Si cela n'est pas signé K. G. B. allez lire le livre de John Barron **(The secret work of Soviet secret agents)** et vous repasserez pour qu'on en discute sérieusement.

Embrassez-vous, Folleville, ça ne nous regarde pas. Vous avez été immobilisés par le « cas » Goma et vous avez oublié la cause de la Roumanie. Belle « déviation », excellent résultat !

Dans cette sombre histoire il y a pourtant un point lumineux. La provocation de Paris—Munich—New-York n'a pas été suivie à Bucarest. Car tel était le but de cette tête de pont : dévoiler les vrais opposants pour qu'on puisse sévir.

Goma n'a derrière lui que les argousins de Youri Andropov.

STINDARDUL

Le salut de L'humanité est suspendu à l'initiative privée de quelques hommes qui, en pratiquant leurs devoirs d'état, maintiendront en vie et transmettront à leurs fils et aux générations futures les vertus dont la cité a besoin pour qu'elle ne soit ni une foire d'empoigne ni une termitière.

Marcel DE CORTE

Jean Haupt

LE PROCES DE LA DEMOCRATIE

(2e édition)

La critique que Jean Haupt fait du « gouvernement de tout par tous et de tous pour tout » est excellente. Suffrage universel, parlementarisme, liberté de conscience, règne des partis et de l'argent : tout cela est battu en brèche avec une saine jovialité. L'auteur brille dans l'art de souligner toutes les hypocrisies, toutes les tares, tous les ridicules, toutes les absurdités de ce qu'il faut bien appeler, avec Paul Bourget, « le plus anti-naturel des régimes » ; et il y brille d'autant plus qu'il le fait au nom d'un désarmant bon sens.

Véritable catéchisme anti-démocratique, cet ouvrage devrait être lu par tous.

« Cet ouvrage, qu'il faut diffuser et répandre, est une synthèse complète des vices inhérents au « système démocratique » dont les changements trompeurs ne touchent jamais à l'essentiel des réformes nécessaires. Nos amis, tous nos amis, doivent lire absolument avant les élections de Mars 1978 le livre magistral de Jean Haupt, clair, concis, qui met les électeurs en face du vrai problème critique de notre temps et de notre Pays ».

(Marcel Rieunier, **« La Voix du Maréchal »** 2 avenue Jean-Jaurès 63130 Royat).

« En fait de procès, il s'agit d'un réquisitoire implacable, qu'aucune plaidoirie ultérieure ne vient tempérer du moindre bémol...

« On parcourt ce petit livre, d'une lecture facile, avec jubilation ».

(Pierre d'André **« Ambiance de Paris »,** 3 rue Pasteur 78800 Houilles).

1 vol., 153 p. . . . . 33 F

Georges VIREBEAU

Prélats et Francs-Maçons

Un livre qui répond aux questions que l'on se pose depuis quelque temps à propos de l'attitude équivoque de certains membres du clergé au sujet de leurs relations avec la Franc-Maçonnerie.

Cet ouvrage contient de nombreuses révélations sur les liens d'évêques influents, français et étrangers, avec les Loges, ainsi qu'une liste impressionnante de religieux, abbés, évêques français qui, malgré les encycliques du XVIIIe siècle, avaient été initiés.

Tous les documents utilisés pour la rédaction de cet ouvrage ont été vérifiés et contrôlés. In ne s'agit donc pas d'un pamphlet, mais d'une étude sérieuse, basée sur des faits précis et des pièces authentiques.

1 volume — 181 pages . . . . 36 F

DIFFUSION DE LA PENSEE FRANÇAISE
Chiré-en-Montreuil, 86190 Vouillé, France

LECTURES FRANÇAISES
REVUE DE LA POLITIQUE FRANÇAISE

La revue « Lectures Françaises » dont notre ami Henry Coston assure la direction politique et la rédaction, est une publication mensuelle absolument indépendante, consacré à l'envers du décor politique.

Chacun de ses numéros contient une mine d'informations et d'études le plus souvent totalement ignorées, ou volontairement passées sous silence, par la grande presse. Ainsi, les trois derniers numéros parus vous apprendront bien des choses sur le financement des élections par le Grand Patronat, sur la querelle entre communistes et socialistes, ou sur les influences pesant sur Georges Marchais.

№ 247 (novembre 1977) : Comment Carter a été vaincu — Georges Marchais héritier de Weishaupt (des illuminés au P. C. F.).

№ 248 (décembre 1977) : Encore et toujours la cynique alliance Washington, Moscou. Nous sommes tous des terroristes !

№ 249 (janvier 1978) : La collusion des super-grands dans le nucléaire. De quoi 1978 sera-t-il fait ?

Chaque numéro	6 F
Les 3 numéros — Prix spécial . . .	15 F
Abonné simple . . . 60 F — Etranger . . .	70 F

A demander à DIFFUSION DE LA PENSEE FRANÇAISE
Chireé-en-Montreuil — 86190 Vouillé

«La chevauchée fantastique» en Suède

Les sabots des cavaliers roumains résonnent maintenant dans le pays de Charles XII. Par un juste retour des choses c'est comme une alliance invisible s'établit, par delà deux siècles et demi, contre le même ennemi : la Russie éternelle, qui n'a changé que ses tsars.

Dans le bulletin militaire : **Fritt militärt forum : Folk försvaret,** no. 1 (1978) p. 35–38, le capitaine Carl Lindholm fait un éloge chaleureux au livre de I. V. Emilian, sous le titre « Une contribution massive de la cavalerie au cours de la 2-e guerre mondiale ». A notre tour de rappeler à nos lecteurs — qui, peut-être, empoisonnés par les mass-media — s'imaginent que la Suède patauge dans le gauchisme, que **l'armée suédoise est restée fidèle aux grandes vertus militaires des temps héroïques.**

Le capitaine Carl Lindholm relate brièvement que la cavalerie roumaine, forte de 26 régiments, était au début de la dernière guerre une des plus puissantes armes d'Europe, dotée à la fois de mobilité et de force de frappe. Un résumé historique s'attarde sur ses origines qui remontent au XV-e siècle. Le recenseur cache à peine sa sympathie pour ces « fils et petits-fils de paysans ». Il souligne l'esprit de corps qui régnait parmi eux, et qui eut pour résultat que, à la fin de la mélée, en 1944, lorsque la structure d'autres armes fut ébranlée, la cavalerie resta unie en un seul bloc sous la conduite de ses chefs : **« cette force intérieure des calarashis s'explique par le milieu d'origine des soldats. Ils avaient été tous élevés dans la tradition paysanne. Une grande partie de cette tradition avait été conditionnée par la défense des hommes et de leur terre. Les liens du sang et l'héritage des coutumes se sont soudés dans l'individu et ont créé un style de vie des unités qui mena à une solidarité exceptionnelle.**

Le 22 juin 1941 commence la grande épreuve pour ces régiments de paysans libres. Le général Antonescu, chef de l'état et commandant suprême donna à l'armée l'ordre de traverser la Pruth afin de reconquérir sur les Soviétiques les territoires ravis à la Roumanie une année auparavant presque jour pour jour, la Bessarabie et la Bukovine du Nord. (Suit la première traduction suédoise de l'ordre historique. Que cela sonne bien ; pour nous c'est doublement émouvant). Et le capitaine Carl Lindholm de poursuivre son commentaire presque happé lui-même par l'enthousiasme vengeur : **L'on avance, les régions perdues sont reconquises, les compatriotes sont libérés dans la joie. C'est ainsi que commence pour la cavalerie roumaine « la chevauchée fantastique ».**

Suit en bref le récit des pertes, de la retraite douloureuse, de la trahison : **Antonescu est renversé, jeté en prison et puis fusillé par le nouveau régime. En fin de compte, les Soviétiques s'emparent totalement du pouvoir. Une partie de l'armée, qui ne veut pas s'identifier avec le nouveau régime dominé par les communistes poursuit le combat du côté allemand. Les fils libres de paysans des régiments de calarashis appartiennet à ces unités. Toujours plus loin de la patria, ils poursuivent la lutte fidèlement jusqu'à la dernière minute, amère s'il en fut. »**

Comment remercier le capitaine Carl Lindholm pour son acte de probité intellectuelle ? Peut-être en lui rappelant un fait symbolique.

A Tighina (Bender), où Charles XII avait trouvé asile après la bataille de Poltava chez les arrière-grands-pères de ces mêmes paysans-soldats, on avait érigé un petit monument au roi suédois « en souvenir de ses années de lutte ». Il a été détruit par les Soviétiques, légataires universels de Pierre le grand.

E. L.

Augumenter l'audience

Que faire ? Tel est le problème de tous nos amis, de tous ceux qui ressentent la décadence européenne et veulent la contrecarrer.

Les nôtres sont de simples citoyens, sans pouvoirs politiques. L'accès aux mass media leur est refusé, sauf exception qui confirme la règle. Dans le meilleur des cas, ils disposent d'une audience limitée dans des cercles d'études, de petits mouvements, des périodiques modestes, ou des éditions à tirage très faible. La dimension du Mouvement Social Italien constitue un cas exceptionnel en Europe, mais pour l'instant la répression neutralise ce potentiel. A terme, nous fondons de grandes espérances sur les forces saines d'Italie qui sont parvenues à un degré d'organisation supérieur aux autres pays. Mais en attendant ? . . .

Nos lecteurs de France, de Belgique et de Suisse devraient-ils se croiser les bras ? La fameuse « heure favorable » qui «n'est pas encore venue» — et qui ne viendra jamais pour ceux qui l'invoquent — a toujours servi d'excuse à la paresse, pour employer le terme le plus doux.

L'adversaire, lui, domine la moitié du monde ; il contrôle la radio, la télévision, la grande presse, les principales maisons d'édition . . . **jusqu'aux gouvernements « démocratiques » et à leurs appareils administratifs.**

Comment combattre une telle force avec une telle faiblesse ?

On exagère volontiers la force de cet adversaire. Sa moitié de monde ? Il la domine toujours plus mal. Ses vassales, les démocraties ploutocratiques, cafouillent de plus en plus, Italie en tête, pays dont l'économie en perpétuelle déconfiture ne se maintient que grâce aux secours américains et ouest-allemands. Et même la Suisse, toujours citée en exemple, présente des symptômes inquiétants. Le faux-pas du Crédit Suisse à Chiasso a plus ébranlé la confiance que le krach de toute une série de petites banques. Et l'on chuchote que d'autres grandes banques pourraient bien connaître d'autres Chiasso . . .

Quant aux Etats-Unis, chef du monde prétendu libre **et principal artisan de la décadence,** la démarche de plus en plus chancelante de ce robot aveugle montre qu'il pourrait bien, et plus tôt qu'il ne semble, échapper définitivement aux forces maléfiques. Son économie, rongée par cette décadence destinée à tous, perd chaque jour de sa compétitivité. La balance commerciale désastreuse entraîne le dollar dans une chute sans fin.

Les plus aveugles finiront par l'apercevoir : **Notre adversaire, jusqu'ici tout puissant, est malade.**

Et nous, sommes-nous vraiment si faibles ?

L'adversaire dispose des armées modernes, des fusées et des bombes. Mais il n'a plus aucune idée. Plus aucun idéal. La jeunesse encore saine demande de grandes tâches. Elle veut un but pour lequel il vaille la peine de vivre et de mourir. On lui offre le hochet dérisoire du confort, le mensonge éculé de la démocratie et de la liberté, l'écoeurante fraternisation avec le tiers-monde.

Or nous seuls avons une idée capable de délivrer nos peuples du culte décevant des égoïsmes. Nous défendons la vie sur la planète et notre race au sein de la vie. Le sacrifice d'un individu prend un sens s'il a vécu pour sauver sa lignée. Voilà l'idée-force qui permet d'ordonner le chaos spirituel d'aujourd'hui et de combattre les empoisonneurs des âmes.

Chacun de nos amis détient ici une arme spirituelle contre laquelle les bombes les plus puissantes et les ordinateurs les plus sophistiqués ne pourront rien. Et comment s'en servir ? Tout d'abord en suivant le conseil que Molière, par précaution, mettait dans la bouche du personnage apparemment ridicule d'Alceste :

« Je veux qu'on soit sincère, et qu'en homme d'honneur

On ne lâche aucur mot qui ne parte du coeur ».

Autrement dit, chacun a une audience, même restreinte, où il diffusera le contre-poison spirituel, une audience qu'il s'efforcera d'élargir, comme nous ne cessons de le recommander. Voilà pour chacun une tâche où une modeste réalisation vaut mille projets grandioses.

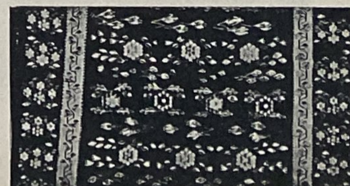
Ensuite, il faut s'efforcer d'anticiper sur l'événement. Ainsi, beaucoup trop peu de nationaux européens ont compris qu'il ne fallait pas abandonner l'argument écologique à la gauche, alors que la gauche ne faisait que suivre l'un des nôtres, Günther Schwab, avec dix ans de retard. A nous de rappeler notre priorité dans ce domaine, de participer à toutes les manifestations écologiques. La défense de l'environnement représente d'ailleurs un excellent moyen de faire comprendre aux braves gens qu'il existe aussi une pollution génétique : le métissage par l'immigration des allogènes.

Une nouvelle occasion d'anticiper : la chute du dollar. **Cette chute annonce un raz de marée de marchandises américaines à des prix imbattables sur les marchés européens ; le chômage, la crise.** Il faut donc demander, aujourd'hui déjà, la libération de la tutelle américaine, l'autarcie européenne et, plus que jamais, le rapatriement des Afro-Asiatiques, postulat d'avenir devant l'installation ou l'aggravation du chômage.

Dans notre bulletin, nous nous efforçons de rendre attentifs aux possibilités que l'actualité fournit à la défense de notre cause. Par notre service de diffusion de livres — dont vous pouvez demander la liste — nous mettons à disposition un arsenal déjà considérable et qui permet à chacun de gagner beaucoup de temps dans la mise au point de son argumentation.

Que faire ? Le monstre de la décadence est malade. Que chacun agisse au mieux dans le cadre des possibilités ici esquissées et s'efforce de devancer l'événement.

G.—A. Amaudruz

Die Standarte

Werden die Ungarn in Rumänien unterdrückt?

Gewiß, der Rumäne ist von einem starken Nationalgefühl geprägt und jeder von uns betrachtet sich an erster Stelle als Rumäne, auch wenn er **nolens volens** der kommunistischen Partei beigetreten ist. National gesinnt sind wir, aber der Chauvinismus ist uns fremd. Jahrhunderte lang haben wir für unsere Existenz als Volk gekämpft, den Einfällen und der Fremdherrschaft Widerstand geleistet und was Unterdrückung bedeutet am eigenen Leibe gespürt. Deshalb ist der Rumäne tolerant und hat ein besonderes Mitgefühl für jeden, der wegen seiner Volkszugehörigkeit, seines Glaubens und seiner Gesinnung verfolgt und unterdrückt wird. Beweise gibt es genug, angefangen mit den Armeniern, die schon Anfang des 15. Jahrhunderts in der Moldau Zuflucht fanden und von dem damaligen regierenden Fürsten Alexander der Gute in Obhut genommen wurden. Später fanden die von der russischen Obrigkeit verfolgten „Raskolniki" Zuflucht bei uns, die sich bis heute, unter dem Namen „Lipovaner", in der Norddobroudscha und in der Nordmoldau gehalten haben.

Als Bulgarien unter dem türkischen Joch schwer zu leiden hatte, kamen bulgarische Freiheitskämpfer in Scharen über die Donau zu uns. Braila wurde das Hauptquartier des bulgarischen Freiheitskampfes und in Bukarest ist die erste bulgarische Zeitung erschienen.

Wem ist es zu verdanken, dass die magyarisierten Sathmarer Schwaben wieder Deutsche wurden? Und wurde dem Magyarisierungsprozess der Banater Schwaben nicht Einhalt geboten als diese rumänische Staatsbürger wurden?

Nach dem Staatsstreich vom 23. August 1944, haben rumänische Bauern versprengte deutsche Soldaten versteckt, mit Lebensmitteln versorgt, ihnen Zivilkleider beschafft und ihnen zur Weiterflucht verholfen. In welchem Land des Ostblocks geschah das gleiche?

Und als Anna Pauker das Regiment in Rumänien führte und den Deutschen zeitweilig die Häuser nahm, waren es nicht Rumänen, die in diese Häuser eingezogen sind, sondern Zigeuner.

Rumänien ist das einzige Ostblockland, das die Deutschen nicht vertrieben hat. Auch heute noch funktionieren in Rumänien deutsche Schulen, deutsche Theater und erscheinen deutsche Tages- und Wochenzeitungen, sowie deutsche literarische Zeitschriften.

Die Herren Willy Brandt, Egon Bahr, Horst Ehmke und die anderen Verfechter der „Entspannung" und der Verbeugungen vor Moskaus Wünschen, sollen uns ein anderes Ostblockland nennen, wo ähnliche Verhältnisse herrschen...

Viele Jahre nach dem zweiten Weltkrieg, ja sogar Jahrzehnte, waren führende Stellen der kommunistischen Partei und der Repressionsorgane überhaupt nicht mit Rumänen besetzt, sondern mit Ungarn, Juden, Russen und Zigeunern. Allein beim Staatssicherheitsdienst, waren 80% der leitenden Beamten im Oberstrang und 50% der Offiziere und der Unteroffiziere Ungarn oder ungarische Juden. Jeder als Rumänien stammende Deutsche, der jetzt in der Bundesrepublik lebt, kann das bestätigen. Im Ministerium für Forstwirtschaft und Holzindustrie in Bukarest hat man in den Büros nur ungarisch sprechen gehört, waren alle Beamte und Angestellte Ungarn oder ungarische Juden. Wer kann das bestreiten?

Darum haben wir mit äusserster Empörung die Artikel gelesen, die in einer gewissen Presse des Westens erschienen sind und deren Titel „Hilferuf aus Rumänien", „Die ungarische Minderheit in Todesgefahr", „Verbot für ungarische Sprache in Rumänien" usw. lauteten und das alles als Kommentar zu einem Brief, der von einem gewissen Karoly Kiraly, einem Ungarn, Mitglied des ZK der RKP, an Janos Vincze, ebenfalls Ungar und Mitglied des ZK der RKP geschrieben worden ist und der von den Redaktionen der betreffenden Zeitungen als „Dokument" veröffentlicht wurde, bevor ihn der Empfänger in die Hand bekam.

Wer ist eigentlich dieser Karoly Kiraly? Ein Kommunist der ersten Stunde, der bis vor kurzem erster Parteisekretär des Regierungsbezirkes Covasna im Szeklerland war. In Sfantul Gheorghe (Ungarisch: Sepsi Szent György), wo er residierte, benahm sich Karoly Kiraly wie ein absoluter Monarch und betrachtete seine eigenen Volksgenossen als seine Sklaven. Berühmt wurde er aber im ganzen Land durch die ununterbrochenen Trinkgelage, Lustbarkeiten, Frauengeschichten und durch die Tatsache, dass er sich mit seiner Ehefrau auf offener Straße prügelte. Er wurde auch deshalb auf das tote Gleis geschoben. Gemäß der neuen Mode, wurde Kiraly folglich „Disident" und hat als unzufriedener Kommunist den erwähnten Brief verfaßt und durch geheime Kanäle ins Ausland geschickt.

Die linksliberale Pariser Wochenzeitschrift „L'Express" bezeichnet diesen Brief als Dokument und kommentiert ihn unter dem Titel „Rumänien: Es ist verboten ungarisch zu sprechen". Ein grösseres Schreckgespenst kann man sich kaum vorstellen.

Wo ist es in Rumänien verboten ungarisch zu sprechen?

Vielleicht auf der Klausenburger Universität, die den Namen zweier Gelehrter von Weltruf trägt, den Namen des Rumänen Babes und des Ungarn Bolyai? Die Vorlesungen von 20 Fakultäten dieser Universität werden **nur** in ungarischer Sprache gehalten und in 45 verschiedenen Instituten werden Vorträge **auch** in Ungarisch gehalten.

Sollen wir noch sagen, dass 11 Verlage in Rumänien **nur** ungarische Bücher drucken und daß die Zahl der ungarischen Zeitungen und Zeitschriften auf **dreißig** gestiegen ist? Die westlichen Journalisten, die das Kiraly-Dokument veröffentlicht und kommentiert haben, wissen wahrscheinlich nicht, dass beim Bukarester Rundfunk mehr Ungarn als Rumänen arbeiten und daß derselbe Rundfunk **zweitausend** Stunden jährlich in ungarischer Sprache sendet...

Als Gipfel der Unterdrückung, erwähnt Kiraly in seinem Brief, dass die Direktoren des Chemischen- und des Holzindustriekombinats von Târgul Mureș (Neumarkt, Maros-Vasarhely' nicht Ungarn sind, sondern Rumänen. Und dass es himmelschreiend ist, dass der Bürgermeister des Kurortes Sovata auch ein Rumäne ist. So etwas ist für die Ungarn unerträglich. Aber über 19 Millionen Rumänen müssen sich mit der Tatsache abfinden, dass der stellvertretende Ministerpräsident Janoss Fazekas heißt und Ungar ist, so wie der Vizepräsident der Nationalversammlung, der den Namen Gyögy Puskas trägt und auch Ungar ist?

Die Brüsseler liberale Tageszeitung „Le Soir" nennt Karoly Kiraly einen „Ritter ohne Furcht und Tadel" und behauptet anschließend, dass Siebenbürgen tausend Jahre lang zu Ungarn gehörte. In Wirklichkeit waren es genau 377 Jahre, von denen nur die Zeit zwischen 1867 und 1918 als tatsächliche Einverleibung Siebenbürgens in das Königreich Ungarn zu rechnen ist.

Um wiederum zum Pariser „L'Express" zu kommen: dieser behauptet dass **in Siebenbürgen** 2.500.000 Ungarn leben. Wahr ist, dass sie 8,5% der Bevölkerung ganz Rumäniens ausmachen, also eine Million und siebenhunderttausend. Oder werden die Angaben der letzten Volkszählung bezweifelt? Dazu muß gesagt werden, daß diese Volkzählung unter der Leitung von Professor Csendes, einem Ungarn, durchgeführt wurde.

Was soll das ganze Geschrei und die unverschämte Art und Weise, mit welcher diese Hetzkampagne gestartet wurde?

Jeder, der nur ein wenig mit den Verhältnissen in einem kommunistisch regierten Staat vertraut ist, muß sich einige Fragen stellen:

1. Wie kann sich ein kommunistischer Funktionär erlauben gegen seine eigene Parteiführung Stellung zu nehmen und das mittels westlicher Publikationen?
2. Wie ist es möglich, dass Karoly Kiraly unbehindert von Caransebeș, wo er jetzt seinen Wohnsitz hat, so oft nach Budapest reisen kann?
3. Wer deckt ihm den Rücken?

Für alle diese drei Fragen gibt es nur eine Antwort: die Sowjets!

Das ist ihre Antwort auf die Tatsache, dass auch im kommunistischen Rumänien seit kurzem über Bessarabien und über die fast 4 Millionen Rumänen, die in der Sowjetunion leben und nicht einmal das Recht besitzen sich Rumänen zu nennen, zu schreiben begonnen wurde.

Das ist der wahre Hintergrund.

Wir haben aber so vieles erlebt, dass wir uns auch diesmal nicht einschüchtern lassen, auch wenn die gesamte sogenannte Weltpresse gegen uns schreit.

Gelassen, betrachten wir die Dinge mit der Weisheit des rumänischen Bauern:

„Apa trece, pietrele rămân!"

Das Wasser fließt, die Steine bleiben...

I. V. EMILIAN

BUCHBESPRECHUNGEN:

Kritik der Demokratie

Anstöße zum Umdenken

Demokratie im voll technisierten Massenstaat, das ist ein ausgelaugtes Schlagwort, eine hohle Phrase. Und jeder fühlt es. Staatsverdrossenheit greift um sich. Die breite Diskussion um die Erneuerung der Staatsordnung bewegt sich richtungslos auf überholten Ebenen, denn sie fußt auf falschen Denkansätzen. Hier schaltet sich das Buch von Helmut Stellrecht ein. Es bejaht grundsätzlich die Demokratie als Staatsform und setzt Zeichen für die Ebene, auf der wir beginnen müssen, völlig neu zu denken.

Der Verfasser bemüht sich jedoch nicht um umständliche Beweisführung, seine Thesen sind Herausforderungen, keine endgültigen Lösungen, keine Patentrezepte, sondern „Anstöße zum Umdenken". So kümmert er sich nicht viel um bisherige Ideologien und Theorien, doch er gibt einen Aufriß der wirklichen Fragen, die er kühn zu beantworten versucht.

Der über profundes geschichtliches und staatspolitisches Wissen verfügende Verfasser sieht mit dem nüchternen Blick des Analytikers die uns drohenden Gefahren. Unsere Demokratie auf die anstehende Bewährungsprobe vorzubereiten und ihre Schwächen vorsorglich zu beseitigen, dazu vermöchte diese Studie anzuregen, aufzurufen, anzustoßen als eine Hilfe zur Besinnung und zum Nachdenken zur rechten Zeit.

Helmut Stellrecht „Deutsche Demokratie — Anstöße zum Umdenken". — REIHE WEGE ZUR WIRKLICHKEIT — 144 Seiten — kartoniert — DM 15.—. Kurt Vowinckel Verlag KG, 8131 Berg am See.

Entscheidung in Deutschland

Eine ernste Warnung

Seit Jahren reißen die Meldungen über immer neue Beispiele einer globalen Aufrüstung der Sowjetunion und des Warschauer Paktes nicht ab. Gleichzeitig vermag der Westen nur noch mit Mühe seine militärische Stärke zu wahren.

Längst stellt sich die Frage: Gibt es überhaupt noch das vielbeschworene „Gleichgewicht der Kräfte" oder hat sich hinter der Maske der Entspannung bereits die sowjetische Doktrin der militärischen Überlegenheit über den Westen durchgesetzt?

In dem vorliegenden Band unterziehen erstmals zwei junge Generalstabsoffiziere der Bundeswehr die Entwicklung des militärischen Ost-West-Kräfte-Verhältnisses vor dem Hintergrund der sicherheitspolitischen und strategischen Grundsätze beider Seiten einer umfassenden Analyse. Sie legen in dieser profunden Studie das Ergebnis ihrer Untersuchungen vor. Ihre Aussagen sind Mahnung und Warnung zugleich. Die Zukunft Deutschlands und Europas ist trotz Entspannungseuphorie gefährdeter denn je.

Eindringlich weisen sie auf die uns drohenden Gefahren hin. Sie klagen Versäumnisse und Fehler an. Sie zeigen die Alternative. Ihre Analyse macht uns deutlich: Die Entscheidung zwischen Ost und West fällt in Deutschland.

Hubatschek/Farwick: Entscheidung in Deutschland, Warschauer Pakt contra NATO — Eine militärpolitische Analyse — 176 Seiten — 40 Zeichnungen — kartoniert DM 18.— — Kurt Vowinckel Verlag KG, 8131 Berg am See.

Moskaus Kampf um Deutschland

Eine kritische Studie

Das brennendste Problem der deutschen Gegenwart — die Teilung Deutschlands — wird in dieser aktuellen Studie anhand der historischen Tatsachen in ebenso sorgfältiger wie lebendiger Darstellung neu beleuchtet.

Vor 60 Jahren, mitten im Ersten Weltkrieg, ließ der deutsche Generalstab einen Mann nach Petersburg reisen, um den Zaren zu stürzen und den Krieg zu beenden: Wladimir Iljitsch Ulianow, genannt Lenin. Der Berufsrevolutionär putschte, schloß Frieden mit Deutschland — und begann den Weltbürgerkrieg, der seither andauert. Die Lehre von Marx und die Strategie keines geringeren als des Carl von Clausewitz sind bis heute die Grundlagen einer Weltrevolution, die Lenin damals vom Buckel eines Panzers herunter ausgerufen hat.

Die Grundlagen der deutsch-sowjetischen Beziehungen haben sich in den zurückliegenden 60 Jahren gewaltsam geändert: Deutschland und die UdSSR wurden Gegner. Moskau ist der Garant der Spaltung des Reiches — aber auch der Schlüsselverwalter für die mögliche Einheit.

Diese Zeitung erscheint nur dank der Unterstützung seiner Leser und einer Gruppe opferwilliger Freunde.
Wer uns helfen will, wird gebeten, seinen Beitrag an die
Kreis- und Stadtsparkasse
FÜRSTENFELDBRUCK-WEST
Konto 875 6744
für STINDARDUL
8080 Fürstenfeldbruck
zu senden

Wer hat Francois Duprat getötet?

Eine Höllenmaschine die unter den Sitz seines Wagens gelegt und die durch Fernlenkung zur Explosion gebracht wurde, hat Francois Duprat, Historiker, Redakteur von „Rivarol" und einer der führenden Männer der französichen „Front National" in Stücke gerissen. Sehr schwer verwundet, befindet sich seine Frau noch in einem Krankenhaus in Rouen.

Mit wenigen Ausnahmen bezeichnete die „grosse" Tagespresse diesen schrecklichen Meuchelmord als „Wahlzwischenfall", nur aus dem Grund, weil er sich vor der zweiten Runde der französischen Parlamentswahlen ereignete. Aber Francois Duprat war an diesem zweiten Wahlgang überhaupt nicht mehr beteiligt, sondern er befand sich auf dem Weg zu seinem Kollegium in Caudebec, wo er Geschichte lehrte.

Mehr Theoretiker als sogenannter Kämpfer von der Basis, hatte Francois Duprat auch eine Vergangenheit zu bewältigen. Er war 37 Jahre alt, aber bestrebt, über verschiedene Dinge die Wahrheit zu sagen, über welche die Öffentlichkeit seit mehr als 30 Jahren angelogen und irregeführt wird, auch über die Legende der sechs Millionen... Ausserdem, hatte er den Text eines neuen Buches schon einem Verleger gegeben. Dieses sehr dokumentierte Buch, das den Titel „Das Geld und die Politik" trug, war kein Anlaß für die äussersten Linken, Francois Duprat auf diese Weise zu liquidieren. Zu diesem Entschluß kam auch der Untersuchungsrichter, dessen Lage übrigens nicht zu beneiden ist, weil die Sachverständigen der Meinung sind, dass die raffinierte und komplizierte Ingangsetzung der Höllenmaschine auf einen gewissen Geheimdienst deutet. Wenn dieser Geheimdienst nicht direkt an dem Attentat beteiligt war, dann hat er jedenfalls mitgeholfen, also das Material beschafft und die Mitwirkenden entsprechend ausgebildet. Die verwendete Technologie sieht der israelischen „Mossad" verblüffend ähnlich, behaupten die Sachverständigen.

Pharisäer

Die britische Regierung hat jede strafrechtliche Verfolgung der Verantwortlichen für die Auslieferung von hunderttausenden Russen, Ukrainern, Kosaken und anderen Angehörigen vom Bolschewismus versklavter Völker an die Sowjetunion abgelehnt. Die Unglücklichen sind auf britische Befehle 1945 und 1946 den Sowjets übergeben worden und haben großenteils ein schreckliches Ende durch den Henker oder in den Zuchthäusern und Lagern der Sowjetunion gefunden. Die britische Regierung von James Callaghan hat weiter erklärt, daß sie auch eine wissenschaftliche Untersuchung der schrecklichen Geschehnisse und eine Klärung der Verantwortlichkeit keineswegs vorzunehmen gedenke.

Die Frage nach der Schuld britischer Amtspersonen für dieses Massenverbrechen ist in England besonders aktuell geworden mit der Veröffentlichung des Buches von Nikolai Tolstoi „Die Opfer von Jalta". Tolstoi weist nach, das die Auslieferung der Antikommunisten auf Befehl des damaligen britischen Außenministers, Sir Antony Eden, erfolgt ist, der Stalin einen Gefallen erweisen wollte.

Sich mit tatsächlichen, übertriebenen oder nur behaupteten deutschen Kriegsverbrechen zu beschäftigen, hat die englische Regierung noch nie abgelehnt.

(Deutscher Anzeiger, München)

Das vorliegende Buch stellt zwei Prämissen auf. Erstens: die deutsche Einheit muß erreicht werden, denn sonst ist Deutschland nicht überlebensfähig. Zweitens: Es bedarf einer neuen außenpolitischen Strategie, genauer einer Doppelstrategie. Ziel ist die Sowjetunion, die alles hat, was Deutschland braucht. Adenauer und Brandt, die Adepten der West- bzw. Ostintegration, sind wideregt. Die status-quo-Politik hat sich selbst ad absurdum geführt.

Und die Frage des Buches, zur Feindschaft verdammt?, wird von Feiler mit einem klaren Nein beantwortet. Deutschland muß ein neues Verhältnis zur Sowjetunion finden und diese muß ihre Rolle in Europa überdenken. Daran muß sich eine deutsche Außenpolitik orientieren. Das sind die deutschen Trümpfe.

Osswald Feiler: Zur Feindschaft verdammt? Die deutsch-russischen Beziehungen gestern — heute — morgen — Trümpfe für die Wiedervereinigung — 196 Seiten — kartoniert — DM 16.80. Kurt Vowinckel-Verlag KG, 8131 Berg am See.

(Fortsetzung auf Seite 12)

(Fortsetzung von Seite 11)

Adolf Hitler und sein Architekt

Der Zeugenbericht von Hermann Giesler

Der persönliche Architekt Adolf Hitlers, Prof. Hermann Giesler, bricht nach über drei Jahrzehnten sein Schweigen. Geisler schildert in diesem Buch Adolf Hitlers Architekturvisionen, die er in den großen weltpolitischen und weltgeschichtlichen Zusammenhang stellt. Beaufragt mit der Neugestaltung von München und Linz, berichtet der Architekt über die Baugedanken Adolf Hitlers, die kontinuierlich und richtungsweisend an die großen abendländischen Bautraditionen anknüpften und diese fortzuführen versuchten. Gleichzeitig weist der Autor auf den technischen Fortschritt und die architektonische Weitsichi hin, die sich in den 30-er und 40-er Jahren entwickelten und vor ihrer Verwirklichung standen. Diese Überlegungen gewinnen heute angesichts städtebaulicher Fehlplanungen und ökologischer Fehlleistungen wieder an Bedeutung. Schon vor fast vier Jahrzehnten schienen die Probleme des Individual- und Massenverkehrs, die Frage des Raumes und die so brennenden Probleme wie Energie und Wärme weitgehend gelöst.

Mit der Planung und Gestaltung der persönlichen Bauten wie Alterssitz und Grabstätte betreut, besaß Hermann Giesler das besondere Vertrauen Adolf Hitlers. So kann Giesler ein überraschend neues Bild jener Persönlichkeit zeichnen, die er im Atelier, auf Besichtigungsreisen, bei der Arbeit vor den Modellen sowie im persönlichen Gespräch erlebte. Es entsteht ein unverfälschtes Bild frei von Verzerrungen und Mißdeutungen.

Prof. Hermann Giesler war in den Jahren 1944/45 häufig Hitlers einziger Gesprächspartner und Tischgast, wenn er sich in den langen Kriegsnächten mit Architektur- und Baufragen befasste. Giesler hat diese Gespräche festgehalten. Ihr Inhalt beschränkt sich keineswegs auf architektonische Fachprobleme; vielmehr stehen die großen Fragen der Kriegsführung, die Probleme der weltweiten Auseinandersetzung sowie das Scheitern der letzten deutschen Offensiven im Vordergrund.

Darüber hinaus kann Giesler aufgrund seines persönlichen Wissens mit Umsicht und kritischer Distanz Verzerrungen und Fehldeutungen gewisser Ergebenisse der Zeitgeschichte entgegentreten, die entweder aus mangelnder Kenntnis der handelnden Personen zu falschen Schlüssen führten oder die wider besseres Wissen ihre „Erinnerungen" veröffentlichten. So ist dieses Buch nicht nur ein Standardwerk über Städtebau und Architektur im Dritten Reich sondern vielmehr eine unersetzliche Quelle zum Verständnis Adolf Hitlers, seiner Entscheidungen und Zielsetzungen.

Ein anderer Hitler – Bericht seines Architekten Hermann Giesler – Erlebnisse-Gespräche-Reflexionen – 528 Seiten, 80 Bilder Skizzen und Karten – Großformat – Ganzleinen DM 36.–. Druffel-Verlag, 8131 Leoni am Starnberger See.

Ein europäisches Drama

Frankreichs Freiwillige an der Ostfront

Marc Augier Saint-Loup schrieb dieses pakkende Erlebnisbuch über die Legion der französischen Freiwilligen im Kampf gegen den Bolschewismus. Er selbst meldete sich schon 1941 und diente zuerst als Unteroffizier im Einsatz gegen die russischen Partisanen. Bis zum 16. April 1945 kämpfte er an der Seite Deutschlands, zuletzt als Sonderführer „Z", bis er auf abenteuerliche Weise nach Frankreich zurückkehrte.

Heute gilt der als Schriftsteller weit über die Grenzen seines Landes bekannt gewordene Autor als hervorragender Chronist der französischen Freiwilligen und der 33. SS-Grenadier – Division „Charlemagne".

In dem vorliegenden Buch ist es Saint-Loup gelungen aufgrund seiner persönlichen Erlebnisse und Erfahrungen und der Berichte seiner Kameraden die Geschichte der französischen Freiwilligen in einer atemberaubenden Chronik festzuhalten. Dieses authentische Buch berichtet lebhaft von der Aufstellung der „Legion der französischen Freiwilligen gegen den Bolschewismus" schildert die ersten harten Einsätze vor Moskau, erzählt von den kühnen Husarenstücken gegen die russischen Partisanen, die so wenig mit der deutschen Kriegsführung gemein hatten.

Der Kampf im eingeschlossenen Kolberg und die hoffnungslose Schlacht der letzten Männer der SS-Division „Charlemagne" im brennenden Berlin sind die Höhepunkte dieses eindrucksvollen Werkes, das man fast ein Epos nennen könnte.

Marc Augier Saint-Loup setzt in diesem dramatischen Erlebnis jenen Franzosen ein bleibendes literarisches Denkmal, die im Zweiten Weltkrieg an Seiten der Deutschen für die Einheit Europas kämpften und für Deutschland ihr Leben wagten. Es ist europäischer Geist großer französischer Prägung, der dem Leser hier in Gestalt eines erregenden Zeitdokuments entgegentritt.

Saint-Loup: Legion der Aufrechten – Frankreichs Freiwillige an der Ostfront, Autorisierte Übersetzung aus dem Französischen – 356 Seiten Glsn. – DM 29.80. Druffel-Verlag, 8131 Leoni am Starnberger See.

Kameraden bis zum Ende

Das SS-Panzer-Grenadier-Regiment „DF" 1938–1945

Eines der bewährtesten Regimenter der Waffen-SS war das SS-Panzer-Grenadier-Regiment 4 „DF".

Der Verfasser, selbst Angehöriger und letzter Kommandeur dieses SS-Regiments, hat den Weg nachgezeichnet, angefangen von der Aufstellung im Jahre 1938 über die opfervollen Einsätze an allen Fronten bis zum bitteren Ende des Jahres 1945. Er gibt dem Leser damit gleichzeitig einen tiefen Einblick in die schicksalhaften, sich vielfach überstürzenden dramatischen Ereignisse des Zweiten Weltkrieges.

Nach dem Anschluß Österreichs 1938 entstand dieses Regiment aus den Stammregimentern SS-„Leibstandarte", SS-„Deutschland" und SS-„Germania" sowie aus ostmärkischen Freilwilligen. Die Garnisonstädte waren Wien, Graz und Klagenfurt. Dieses deutsch-österreichische Regiment entwickelte sich zu einer beispielhaften Kampfgemeinschaft, die ihre besondere Prägung dadurch erhielt, daß sich in ihm östrereichische und preußisch-deutsche Soldatentradition in idealer Weise vereinten und zu höchster Wirkung kamen.

Als jüngstes Regiment der SS-Verfügungstruppe durchbrach es 1940 das Kernstück der Festung Holland, die stark ausgebaute Grebbe-Linie. Sein Weg führte mehrere Male durch Europa bis zur spanischen Grenze und bis vor Moskau. Bekannte Schlachtennamen kennzeichnen den Weg dieses Regiments und geben Zeugnis von der Tapferkeit und Einsatzbereitschaft seiner Männer. Dieses Buch ist ein kriegsgeschichtliches Zeugnis. Ohne Beschönigung geschrieben, soll die Darstellung des Fronteinsatzes dieses Regiments nicht nur ein Erinnerungsbuch für seine Soldaten, sondern auch ein Beitrag zur historischen Wahrheit, zur Völkerversöhnung und zum Frieden sein.

Otto Weidinger: **Kameraden bis zum Ende,** 500 Seiten – 100 Abbildungen – 20 Gefechtsskizzen – Orts- und Namensregister – Sach- und Truppenverzeichnis – farbiger, laminierter Schutzumschlag – Leinen DM 42,–. Verlag K. W. Schütz KG; zu beziehen durch Buchdienst Göttingen, Postfach 1180, 4994 Preusisch-Olendorf (Telefon (05742) 2073.

Courrier du Continent
Ctse Ville 2428
Lausanne

Mitteilung

Die Technische Kommission der Europäischen Neu-Ordnung (Zürcher Erklärung) hat am 3. März 1978 in Lausanne getagt. Teilgenommen haben Vertreter von Italien, Spanien, Deutschland, Grossbritanien, Frankreich und der Schweiz. Nach Abschluss ihrer Arbeit hat die Kommission die Bedeutung der Rreignisse für die nationaleuropäischen Ziele untersucht.

In ihren beiden Erklärungen von Lyon (1972 und 1974) hat die Europäische Neu-Ordnung die Unterdrückung gegen die nationaleuropäische Opposition als ein Mittel für die Machthaber bezeichnet, um die Aufmerksamkeit vom inneren, durch eigene Unfähigkeit hervorgerufenen Chaos abzulenken. Die massgebenden „demokratischen" Mächte (Sowjets einbegriffen) bedecken sich weiterhin mit Schande: **Neben anderweitigen empörenden Verletzungen der „Menschenrechte" behalten sie seit 38 Jahren einen achtzigjährigen Greis, Rudolf Hess, gefangen, dessen letzter politischer Schritt darin bestand, den Frieden wiederherstellen zu wollen.**

In Italien hat diese Unterdrückung keines der politischen, wirtschaftlichen und sozialen Probleme gelöst, und das allgemeine Chaos bringt dieses Land an den Rand des Bürgerkrieges. Gegenwärtig befinden sich 436 Nationalisten im Gefängnis; **rund 20 wurden ermordet;** etwa 50 leben im Exil. Selbst die europäischen demokraschen Regierungen haben die Auslieferungsbegehren der italienischen Regierung angesichts des ideologischen Charakters der Anschuldigungen ablehnen müssen. Aderseits lassen die Sonderregelungen nach dem Fall Aldo Moro die Verschärfung einer schon sehr schweren Unterdrückung vorraussehen.

In der Bundesrepublik Deutschhand verschärft sich die gerichtliche Unterdrückung und zerstört für die gesunden Kräfte die bescheidene Meinungsfreiheit, die noch übrigbleiben mochte. Dr. Stäglich: corzeitig in den Ruhestand mit gekürztem Gehalt gesetzt, **weil er in Auschwitz war und nichts Verdächtiges gesehen hat.** Manfred Roeder: Berufverbot als Rechtsanwalt wegen seines Vorworts zur „Auschwitz-Lüge" und Freiheitstrafe, **weil er die Regierung Doenitz als einzig legitim bezeichnete.** Thies Christophersen: **4 Monate Gefängnis, weil er das Buch „Ist Rassebewusstsein verwerflich?" herausgegeben hat;** er bekommt laufend Drohungen wegen seiner Schrift „Die Auschwitz-Lüge"; sein Hof brannte am 13. 3. 78 ab; Brandstiftung wird vermutet. Dr. A. D. Monaco, Geschichtslehrer in Berlin: **wurde brotlos, weil er gegen die „Sechs-Millionen"-Legende wissenschaftlich begründete Bedenken äusserte, und wegen „Verharmlosung des Dritten Reiches".**

Nach der Ermordung von Joachim Peiper zeigt diejenige von François Duprat, dass sich Frankreich auf dem Weg Italiens befindet und die Regierung den Terroristen gegenüber machtlos ist. Durch den Mord an einem Historiker, der den Mut gehabt hat, Dokumente gegen die Sechs-Millionen-Lüge zu verbreiten, trachten diese Terroristen danach, diejenigen einzuschüchtern, die in dieser Frage die Wahrheit verteidigen. Nach einer Minute Schweigen zur Ehre der schwerverletzten Wittwe unseres Kameraden hat die Kommission der Europäischen Neu-Ordnung sich verpflichtet, den Kampf weiterzuführen.

Die Masseneinwanderung von Farbigen nach Grossbritanien hat zu einer Zusammenfassung der weißen Verteidigungskräfte geführt. Die Technische Kommission begrüßt die Anwesenheit an ihrer Tagung von Kameraden der „British Movement" und beglückwünscht sie für ihre prächtige Arbeit und für ihre Erfolge. Sie gibt dem Wunsch Ausdruck, die gleiche Lage in Frankreich möge zu ähnlichen Erfolgen führen und beglückwünscht die französischen Organisationen, welche diese Frage in den Vordergrund ihrer Propaganda während der letzten Wahlen gestellt haben. Sie ersucht alle positiven Kräfte Europas, der Öffentlichkeit klarzumachen, dass die Einwanderung von Farbigen zuerst die Entlöhnung des europäischen Arbeiters beeinträchtigt, ihn dann arbeitlos macht und schliesslich die europäischen Rassen durch Vermischung zerstört.

In der Schweiz unterstreicht der Rückschlag, den die Schweizerische Kreditanstalt erlitten hat, die Verwundbarkeit der europäischen Grossbanken infolge der fortgeschrittenen Dekadenz verschiedener Staaten Europas. Die Technische Kommission fordert die nationalrevolutionären Kräfte in der Schweiz dazu auf, ihre Landsleute auf das Trügerische eines Wohlstandes aufmerksam zu machen, der in diesem Land noch andauert, woanders aber im Schwinden begriffen ist, und ihnen klarzumachen, dass die Gefahren, die andere Länder bereits heimsuchen, an den Grenzen der Schweizer Eidgenossenschaft haltmachen werden.

Die Katastrophe des Riesentankers „Amoco Cadiz" vor der bretonischen Küste zeigt die plutokratische Seite dieser Frage auf. Nach vielen anderen lehrt uns dieser Fall, dass die Nationaleuropäer der Linken den Umweltschutz nicht überlassen dürfen. Nach dem Pionierwerk von Günther Schwab („Der Tanz mit dem Teufel") bereits 1958 kann vielmehr der Umweltschutz die Demagogie nur dann vermeiden, wenn sie in den Dienst der Rasse gestellt wird.

„Amnesty International", o înșelătorie

Săptămânalul german „Deutsche Wochen-Zeitung" cu data de 10 martie 1978 (8200 Rosenheim, Postfach 270) examinează destul de amănunțit activitatea secției austriece a acestei organizații care pretinde că se îngrijește de soarta prizonierilor politici, că semnalează abuzurile, că apără drepturile omului și câte mai câte, activitate pentru care i s'a acordat Premiul Nobel „pentru pace". În definitiv, întrucât cu acest ordin a fost distins Willy Brandt, prieten la toartă și tovarăș de orgii al spionului Guillaume, el însuși slugă devotată al maimarelui din Kremlin și folosit de acesta ca spărgător și dărâmător de ziduri, pentru a înlesni penetrația sovietică în Europa, nu vedem dece n'ar primi numitul premiu și „A. I."

Dar iată ce spune săptămânalul german:

„Unul din inițiatorii acestei nobile organizații în Austria a fost un oarecare Dr. Günther Nennig, un ultrastângist și ideolog șef al partidului socialist, despre care cancelarul austriac spune că este **un rahat** (NN. După cum se știe, cancelarul austriac este deasemenea membru al partidului socialist și, pe deasupra, evreu botezat) care ar vrea să-i întreacă în stângism și pe comuniști . . .

Tovarășul (Nenning) este și editorul revistei pornografice „Neues Forum" și președinte al sindicatului ziariștilor austriaci. Ce publică Nenning în a sa foaie pornografica nu poate fi redat nici măcar tangențial.

Iată-l deci pe acest tovarăș doctor pus acum pe constituirea unei ramuri austriece a organizații Amnesty International, al cărui scop inițial a fost asistența prizonierilor. În ciuda titulaturii, chiar așa de internațională nu-i această organizație, pentru că ea se ocupă cu precădere de soarta prizonierilor din emisfera occidentală, lăsând la o parte țările în care se practică sistemul de arestări și de tortură al bolșevicilor.

Motivul acestei internaționalități limitate ar fi că anumite țări răsăritene și din extremul orient asiatic nu îngăduie cercetări indiscrete în închisorile, lagărele de pedeapsă și în casele lor de nebuni, în timp ce celelalte state își deschid larg porțile pentru o „cauză atât de dreaptă și atât de bună". În țările comuniste, care probabil că au ceva de ascuns, cercetătorii în acest domeniu se izbesc de o atât de totală opreliște, încât sunt nevoiți să se mulțumească cu poveștile din PRAVDA și din ISVESTIA despre tratamentul, ca în rai, al celor care sunt pedepsiți pentru că au altă părere . . . Bine'nțeles că Amnesty International n'are secții în Cuba, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Polonia, în Uniunea Sovietică etc., așa că numita organizație este obligată să se bizuie doar pe cele ce binevoiesc a povesti potentații țărilor respective.

Strâmtorată cu întrebari, Amnesty International a fost pusă totuși în situația de a referi și asupra Uniunii Sovietice, anume în 1974. Cum era și de așteptat, **a referit pozitiv,** excluzând dintru început mărturiile „unor dezgustători instigatori", cum este spre exemplu Soljenițin pentru Amnesty International. Ca urmare, mărimile sovietice au calificat cercetările făcute atunci **drept un exemplu de obiectivitate și de cumpătare.** Când a fost vorba de Chile însă, alta a fost socoteala, investigatorii dela Amnesty International declarând că nu pot da crezare „actualilor deținători ai puterii" și că valabile nu rămân decât cele ce spun emigranții.

Amnesty International nu s'a sinchisit câtuși de puțin când martori oculari au relatat masacrele și grozăviile săvârșite de Kmerii cei roșii la Pnom Penh . . . Și pe Amnesty International n'o deranjează absolut deloc faptul că Idi Amin obișnuiește să-i dea crocodililor să-i mănânce pe acei care-l plictisesc . . . Când un terorist de culoare este însă arestat în Africa de Sud, atunci Amnesty International țipă și mobilizează întreaga așa zlasă conștiință universală . . .

În Austria, Amnesty International se bucură de un sprijin generos din partea uniunii sindicatelor austrioce, cât și din partea Moscovei. Treaba asta l-a cam supărat pe comuniștii locali care au început să cârâie, chiar și prin organul lor oficial „Volksstimme". Până în cele din urmă lucrurile s'au aranjat însă, domnul doctor Nenning propunând, într'o adunare a secției pe care o conduce, raporturi și mai strânse între Amnesty International și partidul comunist austriac . . . Totuși, pretutindeni se proclamă că Amnesty International servește nobile scopuri, iar idioții utili, foarte mulți idioți utili îi sar mereu în ajutor și o sprijină cu bani grei".

Spre surprinderea nostră am constatat că anumite publicații românești, care nu pot fi bănuite că se scaldă în ape stângiste, au căzut în capcană, elogiind activitatea acestei întreprinderi. În deplină cunoștință de cauză și pe bază de date precise, sfătuim pe toți compatrioții să nu apeleze la serviciile acestei organizațiiși să nu-și deschidă inima emisarilor ei, pentru că în felul acesta pot primejdui și mai mult pe acei pe care vor să-i ajute

Amnesty International este o șarlatanie, o foarte mare șarlatanie.

Barbu PETRESCU

BJOERNSON justifică lipsa sa dela conferința interparlamentară pentru pace dela Budapesta ce a avut loc în 1907, cu două luni după ce Appony obține aprobarea parlamentului maghiar pentru suprimarea învățământului în limba maternă a naționalităților conlocuitoare, prin următoarele rânduri: „În tinerețe am iubit și admirat mult poporul maghiar. Mai târziu **CUNOSCÂNDU-L MAI DE APROAPE** am început să-i detest șovinismul. Aceste nedreptăți vor duce Ungaria mai devreme sau mai târziu la pierea sa". (Publicat în Sept 1907 de ziarul „A AHIR" din Budapesta).

Semnalări

◆ În două remarcabile articole, domnii Faust Brădescu în „Carpații" și Petre Mihail în „Exilul Solidar" au pus în adevărata lui lumină tărăboiul făcut în jurul „cazului" Paul Goma, demascând o anumită mafie și pe stângiștii care l-au luat în brațe pe acest fost profitor al regimului comunist și l-au proclamat mare „disident". Pe autorii celor două articole, noi îi felicităm călduros.

Aceleași felicitări se cuvine să le adresăm și domnului Camil Udrea care, în „Cuvântul Românesc", analizează cu mult curaj pozițiile dominante pe care le-au avut ovreii după înscăunarea regimului comunist în România: „. . . În securitate au fost majoritari și **au bătut și schingiuit.** În toate sectoarele economice erau șefi absoluți . . . Nu e o glumă, dar foarte mulți oficiali români au parvenit NUMAI datorită faptului că s'au însurat cu evreice . . ." (NN. ca domnul Paul Goma, despre care în același ziar s'a scris că-i șef de generație și că redactorii respectivi sunt alături de el . . . Gravă eroare care i-a nedumerit dealtfel pe foarte mulți compatrioți).

◆ N. S. GOVORA: „Transilvania românească", o broțură de 70 de pagini, în Editura Carpații din Madrid.

◆ VLAICU IONESCU: „Le message de Nostradamus sur l'ère prolétaire", o lucrare monumentală, care totalizează 832 pagini și nu poate fi deci prezentată în câteva rânduri. Despre această carte va scrie E. Lozovan în viitorul nostru număr.

◆ TRAJANO POPESCU: „Romania y sus vecinos hungaros y rusos", o broșură de 55 pagini (în limba spaniolă), în Editura Carpații din Madrid.

◆ JOHANN URWICH: „Fără pașaport prin U. R. S. S.", al doilea volum. Și despre această carte vom mai vorbi.

◆ EGLANTINA DASCHIEVICI: „Reverii pascale", compoziție proprie imprimată pe disc. Se poate comanda la adresa autoarei: 4621 Kenmore Avenue, Chicago, Illinois-60640, USA.